

HARLEQUIN®

ЮЛИ '95

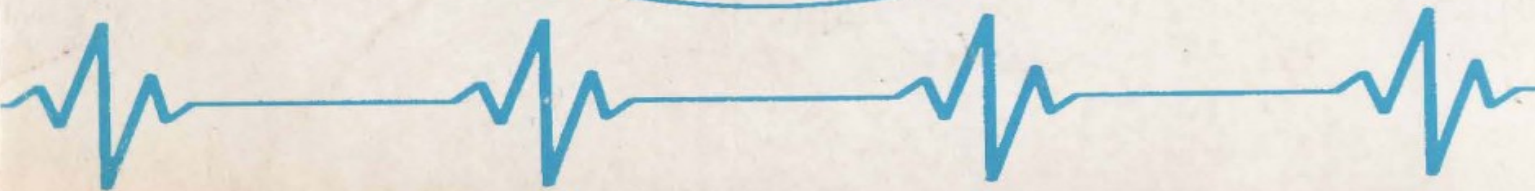
Романс® **В БЯЛО**

133

СЕНКИ ОТ МИНАЛОТО

Марион ЛЕНОКС

МАРИОН ЛЕНОКС СЕНКИ ОТ МИНАЛОТО

Превод: Мая Петрова

chitanka.info

Кристин Блеър се чувства щастлива и спокойна в провинциалната австралийска болница, в която работи заедно с брат си. Внезапно душевният мир на младата жена е нарушен от вестта, че пристига доктор Адам Макормак — единственият мъж, когото някога е обичала...

ПЪРВА ГЛАВА

— Но, Ричард, сигурно има поне един милион лекари по света, сред които би могъл да избереш някой друг. Невъзможно е да искаш точно Адам Макормак! — Кристи се облегна на разхвърляния фармацевтичен плот и погледна брат си с ужасен поглед. Вероятно се шегува!

Мимолетна усмивка проблесна в очите на доктор Блеър, изтривайки умората от лицето му. Той погледна с обич сестра си. Трудно му беше да приеме, че изправеното пред него стройно девойче с лунички и големи сини очи, е вече зряла жена и квалифициран фармацевт.

— Всичките останали деветстотин деветдесет и девет хиляди лекари са заети тази седмица.

— Много смешно! — Кристи пхна ръце дълбоко в джобовете на престилката си и се опита да подреди мислите си. „Ричард трябва да се съобразява с далеч по-спешни проблеми от моето отношение към бъдещия му колега. Как да му обясня?“ — Не бива да правиш това! — каза тя и поклати глава, а лицето ѝ преbledня. — Адам Макормак! Адам...

Ричард се досети и усмивката му угасна.

— Кристи, спомням си, че не се разбрахте с него при последната ви среща. Но, за бога, от тогава минаха години. Ти беше дете и той сигурно не те помни.

— Бях на двайсет и една години, Ричард — тъжно притвори очи Кристи. — Не бях дете. И не е важно, дали той ме е забравил, нали аз го помня.

Преди пет години Ричард го беше довел у тях за един уикенд и когато Кристи се върна от университета, майка ѝ и брат ѝ я посрещнаха с молба да бъде мила с госта. Обясниха ѝ, че Адам Макормак изживява тежък период. Е, добре, Кристи изпълни молбата им, но и до ден-днешен с ужас си спомняше за това.

— Той дори не ми каза, че... — промълви тя и по бледите ѝ страни изби руменина.

— Че е женен ли? — раздражено поклати глава Ричард. — Предполагам е очаквал аз да ти го съобщя. В действителност, ако ти бях казал, щеше да се държиш доста по-глупаво, отколкото бих искал — сви той рамене. — Както и да е, Адам Макормак имаше твърде сериозни проблеми, за да обърне внимание на кокетниченето ти.

— Нямахме такова нещо. Ти ми каза да бъда мила с него...

— Кокетничеше! — категорично отсече Ричард и отново се усмихна. — Мисля, че в действителност това много му помогна в онзи момент. Но все пак пет години са доста време, за да си спомня детинското увлечение на сестрата на приятеля си.

Лицето на Кристи пламна още повече. Тя се загледа в развеселеното лице на брат си, после отново сведе поглед. Очевидно чувствата ѝ доста бяха забавлявали Ричард и всички останали, включително и самия Адам. Това, което никой от тях не знаеше, е, колко наранена беше самата тя от тази история.

— Кристи, трябва да разбереш, че пристигането му тук е свършен факт — продължи Ричард категорично. — Слушай, скъпа, аз нямам избор. Кейт не бива да работи сега. Бебето може да се появи всеки момент, а медицинското осигуряване на града — от болничния стационар, през хирургичния кабинет до домашния патронаж, изискват присъствието на поне трима лекари, а не само на един. Затънал съм до шия в работа и идването на Адам е отговор на молитвите ми. Той ми писа, че му е нужна промяна, каквато и да е, дори и практика в провинциите на Австралия. Помоли ме, ако има свободно място тук, да му се обадя. Позвъних му снощи и му съобщих, че може да започне още днес, стига да пристигне навреме.

— Днес?

— Е, разбира се, това е невъзможно — въздъхна Ричард. — Но той обеща да бъде тук в неделя. И така стигаме до следващата ми молба.

Кристи добре познаваше този тон. Тя се разходи нервно из помещението и затегна механично капачките на шишетата с наркотични лекарства. Петък вечер е и явно предстои един безкраен уикенд, помисли си младата жена.

— Какво искаш? — запита тя, като прибра непокорните си руси къдрици зад ухото, съблече престилката и я окачи зад вратата. Имаше усещането, че сваляйки служебната униформа от раменете на фармацевта Кристи Блеър, сваля и служебния ангажимент, който родната сестра на доктор Ричард — Кристи Блеър не беше необходимо да изпълнява. Като аптекар, тя трябваше да спазва благоприличие и да се държи любезно с доктор Блеър, но като негова сестра нямаше подобни задължения.

— Самолетът на Адам пристига в Мелбърн в неделя в два часа следобед. Видях, че не си на работа...

— Не! — Кристи удари с юмрук по плота, от което епруветките и шишетата се разлюляха и изтракаха. — Ричард, не бива да искаш от мен подобна услуга. Ти го повика, посрещни си го сам.

— Невъзможно е — меко заяви брат й. — Аз съм единствения лекар тук, с изключение на Кейт и ако тя започне да ражда... — Той сбърчи вежди. — По дяволите, бих предпочел тя да замине при родителите си в Мелбърн.

Кристи поклати глава:

— Кейт каза, че раждането няма да започне по-рано от две седмици. Смята, че бебетата никога не се раждат навреме и тя ще замине тогава, когато му дойде времето, но не по-рано.

— И двамата много добре знаем, че тя говори това, в което иска да вярва. — Ричард пхна дълбоко ръце в джобовете, с жест наподобяващ този на сестра му. Погледите им се срещнаха и Ричард разбра, че тя ще изпълни молбата му. Кристи обичаше Кейт и беше загрижена за нея не по-малко от него.

— Как да посрещна Адам Макормак?! — почти проплака младата жена. — Ричард, не си прав. Не бих искала да виждам този човек никога. Не бива да, ме молиш...

— Пак ли спорите? — Женският глас, дошъл иззад гърба й накара Кристи да се обърне. Снаха й беше влязла незабелязано в стаята и ги наблюдаваше. — Ричард, какво я караш да направи?

Кристи въздъхна примирено. Кейт изглеждаше по-уморена от съпруга си. Бременността бе напреднала и очевидно бебето много тежеше на тънката й фигура. Снаха й подпря с ръце кръста си, несъзнателен жест на болка и умора. Брат й твърдеше, че бебето може да се роди всеки момент. Ако откаже да посрещне Адам, тогава Ричард

трябва да отиде, което значи да отсъства от града поне осем часа. А фармацевтичният опит на Кристи едва ли щеше да е достатъчен за подобно нещо.

— Ричард иска да посрещна доктор Макормак в неделя — кратко отговори Кристи.

— А ти не можеш ли? — Кейт се усмихна неуверено, после погледна съпруга си и усмивката ѝ стана още по-плаха. — Тогава ти трябва да отидеш, Ричард. Аз... Аз ще те заместя...

— Кейт, знаеш много добре, че най-спешният медицински проблем, който може да възникне в неделя, е раждането на твоето бебе и ти трудно можеш да се справиш сама.

Кристи вдигна ръце в знак на примирение.

— Едно време много жени са го правили сами, защо да не опитам и аз — усмихна се Кейт.

— Добре, Ричард, печелиш. Ще посрещна на летището новия ти скъпоценен колега. Но трябва да те предупредя, че ако това е същият човек, когото помня, ще ти се наложи да потърсиш друг аптекар. Кърук е малък град и няма да има място за двама ни.

Ричард повдигна вежди:

— Не мислиш ли, че се дължиш малко мелодраматично?

Кристи отправи разгневен поглед към брат си и пренебрегвайки последната му реплика заяви:

— Прибери Кейт у дома, преди да е паднала. Изглежда много уморена и трябва да си легне.

— Добре съм и моля ви, престанете да се притеснявате за мен — запротестира Кейт.

— За щастие това ангажира съзнанието ми и ме предпазва от непреодолимото желание да убия по-големия си брат.

ВТОРА ГЛАВА

Адам Макормак... Това име не излизаше от ума на Кристи през целия неделен следобед, докато пътуваше към летището на Мелбърн. И тук в Австралия, на хиляди мили от Англия, изпитаната преди толкова години болка, не я напусна. „Дали Адам ме е забравил?“ — помисли си тя с горчивина. Сигурно. В крайна сметка това се оказа за него едно неделно развлечение. А за Кристи, Адам бе човекът, разкрил ѝ света и променил затворения ѝ живот. Дотогава тя не беше срещала подобен мъж, а по-късно сравняваше всички с него. Отдавна разбра, че чувството ѝ за преценка изчезва веднага, щом станеше дума за него. Младата жена прехапа устни. Колата летеше покрай предградията на Мелбърн. Може би, като го срещне сега, ще открие в него това, което трябваше да види преди пет години — един обикновен мъж и приятел на брат ѝ. „Съвсем обикновен мъж, твърдо си каза тя наум. Имала съм приятели и преди Макормак. Също толкова красиви.“ Самата тя не си вярваше.

Когато наближи летището, рев на самолетен двигател я накара да вдигне поглед и видя огромната машина на Британските аеролинии да се приземява. Погледна часовника си — беше точно два. „Това е самолетът на Адам. Дано катастрофира, яростно си помисли младата жена. Но искам да умре само един пасажер! Само един... Не бъди глупава! — успокой се тя. Ако искаш да промениш остатъка на живота си, трябва да се изправиш лице в лице срещу Адам Макормак.“ Тя плавно натисна газта, автомобилът се понесе напред и се присъедини към потока коли, пътуващи за летището.

Кристи стоеше сред струпалата се пред вратата на митницата тълпа и чакаше излизането на Адам. Около нея хората викаха, ръкомахаха, прегръщаха пристигащите, бутаха я напред-назад, но тя нито за секунда не изпусна от поглед изхода. Видя го в момента, когато излезе през летящата врата. В миг стомахът ѝ се сви и усети, че споменът не е избледнял и не може да го възприема само като приятел на брат си и бъдещ доктор в Кърук.

Не беше променен — малко по-нисък от Ричард, около метър и деветдесет, но по-широкоплещест, със силно и мускулесто тяло. „Какво ли го е принудило да напусне Англия? — за стотен път се питаше Кристи. Преуспяващ акушер-гинеколог като него, с частен кабинет в централната част на Лондон да дойде като общо практикуващ лекар в Кърук?“ Тя се провря през тълпата и доближи Адам.

— Доктор Макормак? — тихо рече тя и понеже той не я чу, докосна рамото му. — Адам?

Мъжът се обърна, вгледа се в момичето, което го докосна и присви очи.

— Не ви... — понечи да каже, но внезапно се ококори и в погледа му се появи усмивка. — Кристи! — меко добави той. Това бе същата усмивка, която винаги караше сърцето ѝ да спира. Кристи се почувства по същия начин, както и преди пет години. Изведнъж всичко наоколо изчезна и те двамата останаха сами. Той я гледаше, усмихваше ѝ се и в целия свят нямаше никой друг, освен него.

Дъхът ѝ спря. Това не бива да се случва! Трябва да се овладее!

— Здравейте, доктор Макормак! — протегна решително ръка. — Брат ми ме помоли да ви посрещна. — Думите ѝ прозвучаха хладно и надутото, при което усмивката му трепна леко, а топлината в погледа му изчезна.

— Много мило от негова страна. — Внезапната му студенина я порази.

— Съпругата на Ричард, Кейт, е единствения друг лекар в Кърук и всеки момент се очаква да роди — продължи Кристи. — Ричард не трябва да напуска града през целия ден. Ще тръгваме ли? Колата ми е на паркинга.

Адам се наведе и вдигна куфарите, които бе оставил, за да ѝ подаде ръка. Младата жена тръгна така бързо, че трябваше да я догонва.

— Ти също ли живееш в Кърук? — попита той, докато си пробиваха път към изхода.

— Започнах работа като фармацевт тук — кратко отговори тя.

— Зная, че завърши фармация и си в Австралия, но не смятах, че амбицията ти се изчерпва с това да станеш провинциален фармацевт.

Кристи прехапа устни. Този мъж я караше да се чувства така недодялана, като че отново е на двайсет и една години. Все пак фактът, че е знаел за дипломирането и заселването ѝ в Австралия, приятно я изненада. Вероятно Ричард му е разказал за това, но може би... Адам е полюбопитствал. И какво толкова? Адам Макормак не значи нищо за нея. Тя кимна бързо и тръгна към паркинга. Навън ги посрещна горещият порив на северния вятър. Адам видимо бе ужасен. Спря, пусна куфарите на земята и със завист погледна семплата памучна рокля на Кристи.

— Очаквах да е горещо, но това надмина очакванията ми.

— Очевидно си се упражнявал на тема „Какво да очакваме?“...
— подхвърли тя с презрение.

Адам я огледа с любопитство. Около тях хората се движеха в двете посоки и ги заобикаляха, но той не им обръщаше внимание. Загледа се в своята спътничка.

— Да, не си представях подобно нещо — тихо каза той.

— Какво имаш предвид? — Тя се раздвижи нетърпеливо и погледна часовника си.

— Неприязънта, която усещам. Не би могло да се нарече сърдечно посрещане.

— А ти какво очакваше?

— Брат ти ми каза, че Кърук отчаяно се нуждае от още един лекар. Вярно ли е това?

— Да — неохотно отговори Кристи. — Но не ми е ясно с какво Кърук е привлякъл един преуспяващ лондонски акушер-гинеколог. — Тя се загледа в издигащата се от асфалта на паркинга пара. — Сега, ако си готов да тръгваме...

— Нека първо довършим темата. — Мъжът не помръдна. Стоеше там, впил в нея дълбоките си зелени очи, все едно че бяха сами в света. — Какво има, Кристи?

— Нищо — заекна тя. — Аз... Разбрах, че пристигаш едва в петък.

— А ти не искаше да идвам, така ли?

— Не. Да... — Тя въздъхна. — Бях изненадана. Мислех... Мислех, че ти и жена ти сте се установили в Лондон.

Лицето на Адам застина. Настъпи тишина.

— Сара почина — промълви Адам след кратко мълчание. — Мислеше, че съм я напуснал ли? — Мълчанието продължи. — Да не би да ме съдиш, Кристи? Изглежда, че половината свят го прави. Очевидно и тук в Австралия този упрек ще ме следва. — Адам уморено се наведе, вдигна багажа си и тръгна напред.

Сега вече Кристи бе тази, която трябваше да го догонва. Сара мъртва? Кристи я беше виждала само веднъж, но споменът още изгаряше душата ѝ. Сара беше весела, емоционална жена, която преди пет години се втурна в живота на семейство Блеър, за да прибере съпруга си. „Надявам се, че не се натрапвам, бе казала тя със смях и улови ръцете на Адам с жест на собственик. Адам очакваше до края на месеца да съм в Италия, но изведнъж установих, че много ми липсва. В болницата ми казаха, че е при вас. Мога ли да преспя тук или да си потърсим хотел? Знаеш ли, скъпи, изглежда ще е по-добре да отидем в хотел, нали? Не сме се виждали от седмици...“ — и се засмя щастливо пред слисаната аудитория.

Облечена в нова красива рокля, Кристи се отдалечи. Всички забелязаха болката, която тя изпита. Беше дълбоко наранена. Адам мрачно се извини на госпожа Блеър, като избягваше да погледне към Кристи. „Може би така е най-добре. Мислех, че Сара ще ме остави да прекарам отпуската си с вас.“ После двамата си заминаха.

— Съжалявам — каза глухо тя и забърза успоредно с него. Крачките му бяха два пъти по-големи от нейните. — От какво почина? Катастрофа?

— По-добре да не говорим за това. — Адам спря на прохода между двете колони от паркирани коли. — Къде е колата ви, госпожице Блеър?

— В края на редицата — сниши глас Кристи. — Моля, наричай ме Кристи.

— Да разбирам ли, че щом съпругата ми е починала, ще бъдеш по-мила с мен? — попита Адам с безразличие, сякаш не беше особено засегнат от хладното посрещане.

За миг тя се разкая, че не се държа по-сърдечно, като със стар приятел.

— Ето колата ми — каза глухо тя и Адам спря, изненадано загледан в лъскавия спортен автомобил.

— Такава кола? — повдигна той вежди. — Подходяща ли е за дива местност като Кърук?

— Не идваш на края на света. И тук пътищата са асфалтирани — троснато каза Кристи.

— Мислех, че Кърук е отдалечен на двеста мили от града.

— За Австралия това не е голямо разстояние. — Тя отвори багажника и със съмнение погледна двата големи куфара на Адам. — Един от тях ще сложим на задната седалка.

— Добре, че колата има и задна седалка. Каква мъка — сякаш е предназначена за джуджета.

— Ако искаш, можеш да си вземеш такси.

— Ти би предпочела това, нали?

— Да — гласеше глухият отговор. Почти щеше да се разплаче. В гърдите ѝ се надигнаха всички онези таени през изминалите пет години чувства, като че ли вчера бяха ранили сърцето ѝ. — Слушай, докторе, хайде да приключваме колкото може по-бързо. Необходим си на брат ми и той ме помоли да те посрещна. Веднъж да стигнем в Кърук, ще те оставя да се оправяш сам и надявам се срещите ни да са редки.

Адам повдигна въпросително вежди, а на устните му заигра иронична усмивка:

— Звучи като заплаха, госпожице Блеър... Кристи.

— Да, но не е — яростно заяви младата жена, отвори вратата на колата, тръшна се на седалката на шофьора и запали двигателя. — Това е обещание, така че да тръгваме.

Обратният път до Кърук ѝ се стори безкраен. Всичко, което искаше, е да няма нищо общо с Адам, но Кърук бе твърде малък за това. Кристи бе задължена да осигурява медикаментите, с които лекарите от градчето работеха. Налагаше се да си наложи поне обикновена форма на учтивост с него.

— Адам?

— Ммм? — сънливо отговори той.

— Съжалявам! — бавно промълви тя, поглеждайки го косо. Той се беше облегнал назад с обърнато към слънцето лице, като че поемаше топлината му. — Не исках да бъда груба.

— Тогава защо се държа така? — Дори не отвори очи. — Може би брат ти те е принудил да ме посрещнеш и си пропуснала някакъв

приятен ангажимент?

Кристи се засмя горчиво.

— Да приемем, че съм станала накриво — меко добави тя. — Рядко губя чувството си за хумор.

— Така и трябва. Едва ли се държиш с пациентите така, както с мене?

— Аз съм единствения фармацевт на километри наоколо. — На устните ѝ заигра лека усмивка. — Така че позволявам си да се мръщя колкото си искам.

— Късметлийка! — Той продължаваше да стои със затворени очи.

— Старая се да бъда любезна.

— И аз така чух. — Адам кръстоса ръце пред гърдите си. — А сега защо се ядосваш за глупости?

— Извинявай, казах ти, че съжалявам. — Кристи пламна. Пое дълбоко въздух опитвайки да се овладее. Толкова добре го познава. Всеки път, когато ръкавът на ризата му докоснеше голата ѝ кожа, сменяше скоростта, за да не потрепери. — Нямах право да стоварвам лошото си настроение върху теб.

Настъпи тягостна тишина. Кристи не издържа и погледна към спътника си. Видя, че я наблюдава през притворените си тъмни мигли, засенчващи очите му от слънцето. Тя се обърна бързо към пътя, но забеляза закачливата искрица, проблеснала в погледа му.

— Извинението се приема — с известна ирония отбеляза той. — Не съм злопамятен. — Отново се облегна назад и кръстоса ръце пред гърдите си. Изглежда, че смущението ѝ го забавляваше. — Може да получа слънчево изгаряне. Да има човек снежнобяла кожа е повече от вредно при тази горещина.

Тенът му съвсем не бе снежнобял. Загарът по лицето му бе посилен от този на Кристи.

— В жабката има крем против изгаряне. Ако искаш, мога да вдигна гюрука.

— От две години си тук, нали?

— Да. — Трудно ѝ беше да говори, толкова завладяващо беше присъствието му. Искаше гласът ѝ да звучи спокойно и се надяваше, че успява.

— Почти колкото Ричард?

— Почти.

— Защо дойде в Австралия?

— Заради Ричард, разбира се. В Кърук търсеха фармацевт и това не беше случай за изпускане.

— Пък и златна възможност да избягаш от Англия?

— Разбира се, че не — отсече Кристи, опитвайки да се успокои. Наближиха кръстопът, тя намали скоростта и зави наляво. — Ами ти? — меко добави тя. — Какво смята да прави в Кърук един уважаван лондонски акушер-гинеколог?

— Ричард има нужда от мен — отговори Адам.

— Стига бе...

— Твоят аргумент бе същия. И аз като теб съм убеден, че това е истината.

— Но положението не е еднакво. За мен Кърук бе шанс, а за теб — връщане назад към общата практика — поклати глава Кристи.

— На мен тя ми доставя удоволствие. — Погледът му се рееше напред. — Общата практика ми липсваше. Когато Сара почина...

— А кога стана това? — Тя съжали, но въпросът почти сам се изплъзна от устата ѝ. За нейна изненада Адам не млъкна.

— Преди шест месеца — бавно продължи той. — Оттогава... Оттогава не мога да си намеря място и ето ме тук. — Той сви рамене и се усмихна по начин, от който дъхът ѝ спря.

— Колко дълго смяташ да останеш?

Адам погледна замислено седящото до него тънко русокосо девойче и попита с ирония:

— Приличам ли на турист?

— Доколкото те познавам, не. Но ще ти бъде трудно да работиш в Кърук, без да познаваш хората, а това ще отнеме доста време.

— Смяташ, че мога да дойда, едва когато съм готов да остана?

— Не съм казала подобно нещо.

— Така е.

Без да го гледа, Кристи усети същата подигравателна усмивка. Нещо се прекърши в нея. Доплака ѝ се.

— Критичността ти е направо забележителна. Не бих дошъл да работя тук, ако Ричард не беше толкова притеснен. Търсех си временно назначение за няколко месеца и го попитах дали има нещо предвид, а

той ми предложи да дойда в Кърук. Нямам впечатление да съм лишил друг лекар от това място.

— Той е отчаян — съгласи се Кристи неохотно. — С предстоящото раждане на Кейт...

— Ти спомена, че Кейт също е лекар?

— Тя е била единствения лекар тук преди идването на Ричард. Откакто той пристигна, организираха работата така, както сам човек не би могъл да направи. Разкриха болница с поликлинично отделение и стационар. И днес пенсионерите, вместо да постъпват в старчески домове в града, си остават у дома, а с това нараснаха и нуждите от медицинско обезпечаване на района.

— Изглежда няма да има нужда от опита ми в акушерството — кимна с глава Адам.

— Все пак се случва да има раждания, а поради липсата на родилно отделение бременните отиват в града. — В момента има доста такива, като Кейт например.

— Харесва ми да решавам подобни проблеми — усмихна се той. — Какви са изискванията, за да разкрием родилно отделение?

— Наличие на акушер-гинеколог. Ако решиш да останеш постоянно...

— Нещо, в което се съмняваш.

— Пожелаеш ли, Ричард ще направи всичко възможно, за да се разкрие такова отделение в болницата — спокойно обясни Кристи, без да обръща внимание на възклицанието му.

— Може и да си въобразявам, но ти изглежда ще бъдеш доволна, ако остана временно.

— Все ми е едно — въздъхна Кристи. — Зная само, че Кърук се нуждае от още един лекар, пък дори това да си ти.

— Колко мило от твоя страна. Винаги ли така посрещаш лекарите — мъже?

— Всеки, който е толкова арогантен, колкото теб. — Тя тропна с крак, едва сдържайки гнева си. — Слушай, не е ли по-добре да зарежем тази инквизиция? И двамата не се одобряваме, но и не е необходимо в бъдеще да поддържаме особено близки отношения.

— Има само едно нещо, което искам да ти кажа — добави бавно Адам, кимвайки в знак на съгласие и се облегна назад.

— Какво? — Кристи цялата пламна от възмущение.

— Физиономията ти е като че току-що си получила най-голямото предизвикателство в живота си — усмихна се той.

ТРЕТА ГЛАВА

В понеделник, когато Кристи отвори аптеката, бе обхваната от лошо предчувствие. Предстоеше тежка седмица, може би месец, ако не и година. „Кога ли този човек ще напусне града?“ — запита се тя.

Беше го оставила в къщата на Ричард, отклонявайки поканата на Кейт за вечеря, тъй като не желаше да бъде заедно с Адам, освен ако не е крайно наложително.

— Случило ли се е нещо, Кристи? — попита я Кейт, докато я изпращаше. — Не ти ли харесва Адам? Ричард е много доволен, че той пристигна. Мислех си... — намръщи се, а лицето ѝ бе уморено. — Надявам се, че всичко ще се оправи.

— Сигурно. — Кристи сърдечно прегърна снаха си. Не искаше да увеличава тревогата ѝ и премълча чувствата си. — Имах лош ден, а изглежда ме обхваща и предменструална невроза.

— Ричард ми каза, че тези оплаквания ги имаш още от петък. — Кейт се усмихна плахо. — Няма ли да се консултираш с лекар?

— Разбира се, стига да има някой добър. — Кристи се засмя, качи се в колата, за да се прибере в къщи, оставяйки Адам на грижите на Кейт. — Обади ми се, ако познаваш такъв.

— Адам е акушер-гинеколог и се обзалагам, че е наясно с всички подобни оплаквания.

— Съгласна съм — измърмори Кристи, махна за сбогом и потегли.

Щом се прибра в малката къща, която купи още с пристигането си в Кърук, си наля студена лимонада и седна на верандата. Тишината на тази задушна привечер се нарушаваше само от крясъците на птиците във високите евкалипти около къщата и квакането на жабите, оплакващи се от горещината. Кристи обичаше спокойните топли вечери и благославяше решението си да дойде в Австралия. Но сега бе объркана и неспокойна. И за всичко бе виновен Адам! С идването му, тя дори загуби чувството си за хумор.

„Той не можеше да знае колко обидена се чувствах преди години“, опита се да бъде справедлива тя. „Да, но трябваше да се досети“ — нашепваше вътрешният ѝ глас. „Прекарахме почти една седмица заедно, беше весело, а вечерта, преди да дойде Сара, дори ме целуна...“ Днес съзнаваше, че това бе обикновена целувка. И Адам го е направил, вероятно защото съпругата му не беше наблизко. Не му е било известно колко силно бе нейното желание да я целуне.

И ето, че понеделникът настъпи — първият ден от съвместната им работа с Адам. Сутринта се гримира — не беше го правила цяло лято. В горещините гримът обикновено се размазваше и тя не си губеше времето напразно. Когато влезе в аптеката, помощничката ѝ Рут я погледна с любопитство.

— Как сте, госпожице Блеър?

— Благодаря, добре съм — кратко отговори Кристи. — Би ли подредила щанда с козметика, докато няма клиенти?

— Разбира се — весело каза Рут. — Чух, че сте видели новия лекар?

— Да. — Кристи се запъти към задната стаичка. Надяваше се да не последват други въпроси. Ала осемнайсетгодишната Рут гореше от любопитство и не можеше да млъкне така лесно.

— Баща ми говорил с него снощи в хотела.

— Така ли? — Кристи се намръщи. Хотелът на Кърук не беше много приветливо място. Всъщност там се предлагаша стаи за спане, само защото законът го изискваше. В повечето случаи стаите оставаха празни и в тях се настаняваха хора, които живееха много далеч, а бяха толкова пияни, та не можеха да се доберат до домовете си. — Мислех, че ще се спи у доктор Блеър.

— И аз смятах така, но той е обяснил на госпожа Мейн от хотела, че е доста неподходящо да живее в близост с новороденото бебе на Кейт — добави Рут весело. После извади шише с лосион, чийто етикет беше зацапан и направи гримаса, като го постави настрана. — Татко дори пил с него по едно питие и отбеляза, че е много точен човек. Какво ли означава това? — несигурно добави Рут. — Вие харесвате ли го, госпожице Блеър?

— Малко го познавам.

— Да, но татко каза, че вие сте го докарали от летището и сигурно имате впечатление. Госпожице Блеър, мисля да сложа

лосионите по-нагоре, а на тяхно място да оставя лекарствата за артрит. Когато хората се нуждаят от лекарство за артрит ще го потърсят, а като забележи случайно качествен лосион, клиентът винаги изпитва желание да го купи и така печалбата ще нарасне. Какво ще кажете, да ги разместя ли?

— Страдащите от артрит трудно се навеждат — меко отбеляза Кристи. — Затова нека те останат горе. — Тя проверяваше капачките на наркотичните лекарства. Правеше го всяка сутрин и вечер. После взе лекарствената заявка и започна да я попълва. Понеделник сутрин беше най-спокойното време за аптеката.

— Добре. — Рут се зае с купчината термонаколенки. — Трябва да ги поставим на удобно място. И все пак ще ми кажете ли нещо повече за доктор Макормак?

— Баща ти също може да отговори на въпросите ти. Нали се е запознал с него — потиснато продума Кристи.

— Той би ми казал, че е свестен човек, а аз искам да науча нещо по-съществено.

— Какво например?

— Дали е женен. — Рут загуби търпение. — Възрастта му.

— Твърде възрастен е за теб — усмихна се Кристи.

— Колко? — Рут тръсна назад смело подстриганата си кестенява коса и вирна нос. — Винаги съм харесвала по-големите момчета.

— Може би приближава трийсет и пет.

— Нямах предвид чак толкова възрастен — въздъхна Рут. — Той сигурно е женен или разведен и в Англия го чака цяла купчина деца.

Деца... Кристи не беше се сетила за това. После нанесе следващото име в заявката... Мюрелакс... Загледа се надолу и прехапа устни. Беше го написала три пъти. Тя хвърли списъка с отвращение. „Върви по дяволите, Адам!“

— Ще избърша витрините — каза на Рут.

— Но това е мое задължение — изненада се момичето. — Щом свърша тук ще се заема с тях.

— Много си разсеяна сега — меко отбеляза Кристи. — А пък и аз се нуждая от малко гимнастика.

Телефонен звън я прекъсна. Кристи вдигна слушалката с благодарност и за малко не я изпусна, щом разбра кой се обажда.

— Кристи?

Кристи затаи дъх. Започваше се.

— Аптека Блеър — рече тя.

— Извинете. — Извинението му прозвуча остро. — Добро утро, аптека Блеър! Бихте ли ми казали каква е разфасовката на канестен?

— Извинете, не разбрах.

От другата страна се чу въздишка на нетърпение.

— Харесва ви или не, но се нуждая от помощта ви, госпожице Блеър. Пуснаха ме да плувам направо в дълбокото. Ричард си е в къщи — на повикване, но мобифонът му не отговаря, може би е извън района и съм сам в лекарския кабинет. При мен е господин Ханстебъл, който страда от гъбична екзема на краката. Бих искал да му помогна, като предпиша някаква терапия. Претърсих цялата амбулатория за указание на количеството медикамент в една туба, но нищо не открих.

Кристи се усмихна злорадо и за първи път изпита лека симпатия към Адам. Сигурно е потискащо да смениш навиците си на градски лекар, изписващ антимиотичен крем за краката на господин Ханстебъл.

— Произвежда се в туби по двайсет грама. Имаш ли нужда от МИИМ.

— Моля?

— МИИМ. — Кристи погледна назад към рафта, на който стоеше голяма синя книга. — Това е списък на разрешените за употреба медикаменти в Австралия. Но ще имаш нужда и от списъка на фармацевтичните застраховки, за да предписваш безплатни лекарства. Не ми е ясно, защо Ричард не ти ги е дал? — За Адам щеше да бъде невъзможно да практикува без тази книга.

— Той не знае, че вече съм започнал работа.

— Защо? — Кристи се намръщи още повече. Усещаше втрещения, изпълнен с любопитство, поглед на Рут.

— Тъкмо ме развеждаше из амбулаторията, когато спешно го извикаха някъде. Предпочетох да остана и да разопаковам вещите си. Един час по-късно с изненада установих, че в чакалнята има около десет пациента. Прегледах вече четирима.

— Веднага ще изпратя Рут, моята помощничка, с инструкцията. Не се тревожа за нея. — Чувството ѝ за хумор изби от напрежение и тя се усмихна на ужасената си асистентка. — Твърде стар си вече — рече тя и затвори телефона. — Рут, желанието ти ще се осъществи. —

Кристи ѝ подаде синята книга. — Предай я лично на най-желания мъж в Кърук.

Телефонът отново иззвъня. Кристи изчака Рут да излезе и вдигна слушалката.

— Не съм свършил още — чу тя гласът на Адам.

— Съжалявам, сър. — Кристи изпъна гръб като че рапортува и кротко добави: — С какво още мога да ви помогна?

— Много ли ще се забави донасянето на МИИМ? — въздъхна Адам.

— Доколкото мога да преценя — погледна през витрината, — Рут ще бъде при теб не по-късно от три минути.

— А ще обядваш ли?

Кристи почти изпусна слушалката. Когато дойде на себе си, се загледа в нея, като че ли я беше опарила. Сигурно се шегува.

— Нося си сандвич. Аптеката не може да работи без квалифициран аптекар, а това ми е професията, доктор Макормак. — Гласът ѝ беше леден.

— По дяволите!

Кристи се намръщи. Възклицанието му беше по-скоро от раздражение, отколкото от разочарование.

— Има ли още нещо, което да ти е необходимо? Чака ме работа — твърдо заяви тя.

— Да. — След кратко колебание продължи: — Ричард ми каза, че можеш да вземеш квартирант.

— Квартирант ли?

— Гост, който плаща наем — спокойно обясни Адам и въздъхна. — Смятах да те попитам, докато обядваме. Не мога да остана при Ричард и Кейт. Сигурно си наясно с това. Мислех, че мога да поживея в хотела, докато си наема жилище, но той... Миналата нощ спях по-малко от четири часа, а после трябваше да преглътна и маникюра на госпожа Мейн, с който приготвяше стека и пържените ми картофи за закуска. Търпението има някакви граници все пак.

— Съгласна съм. — Кристи се замисли за възраженията си срещу това Адам да ѝ бъде гост, но стигна до същия извод.

— Първо се обадох на агенцията за недвижими имоти, но няма нищо подходящо в момента. След няколко седмици ще се освободи къща в града, а сега има само една ферма на петнайсет мили от Кърук.

При тези лоши пътища, ако искам да съм в помощ на Ричард, трябва да живея наблизо.

— Няма ли стая в болницата? — Обзе я паника. Молбата му бе ужасяваща.

— Има стая за персонала, но там е настанена госпожа Брейди. Тя чака съпругът ѝ да се възстанови след счупване на бедрото. Страхува се да стои сама вкъщи. Ричард смята, че ще остане там около месец.

— И ти искаш да се настаниш при мен?

— Ричард каза, че имаш доста свободни стаи.

— По дяволите Ричард! — Кристи избухна. — Той е виновен за доста неща. Сигурна съм, че дори вече е оставил багажа ти на верандата ми.

— Не, куфарите ми са все още в хотела. — Думите му прозвучаха хрисимо, но се усещаше затаен присмех. — Кристи, аз съм много тих квартирант.

— Не искам квартирант.

— Приеми ме като охрана. Ще те пазя от крадци и просяци.

— Предпочитам ги.

— Как можа да кажеш такова нещо? Правя по-добро кафе от всички крадци и просяци, които си срещала някога.

Въпреки изненадата, Кристи избухна в смях и с това напълно загуби.

— Пия чай — отговори тя примирено, но дори в собствените ѝ уши това прозвуча неубедително, а в смеха на Адам се усети задоволство.

— „Ърл грей“ или „Айриш брекфъст“? Ще го запарвам всяка сутрин в седем. Ще ти го поднасям горещ в леглото, заедно с препечен хляб и истински английски мармалад.

Кристи затаи дъх. Разбра, че е загубила битката.

— Всяка сутрин ли? — запита тя със съмнение.

— Разбира се, и ръката ми да изсъхне, ако не бъде така.

— Надявам се това да се случи. Доктор Макормак... — Бе отчаяна.

— Моята МИИМ току-що пристига. Благодаря, госпожице Блеър. Вашият бодигард и готвач прекратява телефонната връзка. Ще се видим довечера.

Кристи остави слушалката и се загледа слисано. Какво толкова лошо е направила в живота си, та заслужи всичко това?

— Полудявам. Напълно полудявам — каза тя на глас.

— Не мисля така, скъпа.

Кристи се изправи и видя пред себе си усмихнатото лице на току-що влязлата в аптеката възрастна жена.

— Зная, че някои хора в града те смятат за малко особена, госпожице Блеър, но това значи, че светът трябва да бъде малко луд. Дошла съм за хапчетата си за сърце.

— Права сте, госпожо Котън, светът се нуждае от малко лудост, а аз понякога я извеждам до крайност — усмихна се любезно Кристи.

Докато обядваше с приготвените вкъщи сандвичи, се появи брат й. Движеше се с вид на човек очакващ нещо да се стовари отгоре му. Кристи се втренчи в сандвича и се замоли да се появи клиент.

— Смел човек си щом идваш тук, Ричард Блеър. Какво правиш при мен?

— Съжалявам, Кристи.

— Не, не съжаляваш. Физиономията ти е като на котка, която е надушила мляко.

— Кейт спи цяла сутрин — каза той, все едно, че нищо не се е случило.

— Щастливка е Кейт.

— За бога, Кристи...

— Зная, че имаш нужда от втори лекар. Кейт и Кърук също имат нужда от такъв. Единствено на мен не ми е необходим, а сега и аз имам един. Независимо дали искам, или не, разполагам с лекар, който да ми приготвя сутрешния чай и закуска от препечен хляб с мармалад... — Гласът й прозвуча рязко.

— Значи нямаш нищо против? — замислено запита той.

— Не. Да. — Тя хвърли сандвича, доволна, че са сами в магазина. Беше обед и Рут, както и клиентите си бяха по домовете. — Ричард, защо дойде Адам Макормак в Кърук?

— Не зная.

— Хайде де. Трябва да знаеш, защо е събрал куфарите си и е напуснал Англия. Разбрах, че съпругата му е починала преди шест

месеца — рече тя нетърпеливо.

— Зная.

— И това ли е причината, която го доведе тук? Да превъзмогне загубата. Напразно се надяваш. Адам няма да остане тук. За бога, той е градски лекар. Трябваше да потърсиш човек за постоянно назначение.

— Мислиш, че не съм го направил ли? Знаеш какъв е резултатът, Кристи. Никой не желае да практикува в провинцията. Колкото повече се замислям, разбирам, че предложението на Адам дойде в най-критичния момент и всяка седмица, през която остане тук, е чиста печалба — обясни търпеливо и я погледна настойчиво. — Но той ще остане и по-дълго, ако хората тук се държат мило с него. А това включва и теб, Кристи Блеър.

— Винаги съм се държала любезно. Каква по-голяма любезност от тази да му предложи да сподели жилището ми?

— Ти ли му предложи?

— Е, не съм го карала насила — отстъпи тя. — Но все пак се съгласих. И дори вместо наем ще получавам закуска, поне докато печените филийки са горещи. — На устните ѝ заигра лека усмивка.

— Трябва да си мила с него! — твърдо заяви Ричард.

— Добре де, разбрах. Какво се е случило със съпругата му?

— Не зная. Адам не ми каза, а и аз не го попитах.

— Ричард?!

— Това не е моя работа, Кристи.

— Значи не е и моя. Изглежда аз съм последния човек, който знае нещо. — Погледна го със съмнение и продължи колебливо: — Ричард, първия път, когато срещнах Адам... Е, когато ти го доведе да живее в къщи...

— Да?

— Ти ни каза, че Адам отчаяно се нуждае от почивка. Обясни ни, че изживява някаква лична драма, но не спомена и дума каква е тя. Имаше ли това нещо общо с брака му?

— Кристи, нямам право да ти отговоря. Не е етично.

— Аз не съм ти пациент, Ричард. Сестра съм ти и искам да зная.

— Тогава попитай Адам. Имаш ли още сандвичи?

— Само един остана.

— Дойдох да те видя, вместо да се прибера у дома — патетично отбеляза той.

— Толкова по-лошо за теб. Би трябвало да си при Кейт и да се грижиш за нея.

— Извиках медицинска сестра да занесе обяд и да я наглежда.

— И предпочете да ме посетиш. Колко любезно от твоя страна!

— Мисли каквото си искаш. Мога ли да получа сандвича?

— Карай, чувствуй се като у дома си! — В поканата ѝ се долавяше горчивина, но като го видя как се колебае, избухна в смях. — Всичко е наред, Ричард. Не съм гладна.

— Ти си любимата ми сестричка, Кристи...

— Какво още има? — въздъхна тя примирено.

— Как се досети, че искам още нещо? — усмихна се Ричард.

— Изглежда започва да ти става навик.

— След работа трябва да посетя Фред Бароу.

— Изпитваш още нужда да работиш? Пък аз си мислех, че щом Адам е тук, той ще те замести.

— Благодаря ти за предположението — въздъхна той. — Трябва да помисля.

— За какво? — строго попита Кристи.

— Адам е зает целия следобед — трябва да се запознае с персонала в болницата, да се адаптира. А списъкът ми с адреси за домашно посещение е доста дълъг, пък и Фред живее на около десет мили извън града. Изглежда ще закъснея и ще се прибера у дома към седем. — Той се усмихна. — Така че, мила Кристи, бих се радвал, ако след затваряне на аптеката се отбиеш при Кейт. Сега при нея е сестрата, но не ми се иска да я оставам твърде дълго сама. Предчувствам, че раждането не е далеч.

— Остават поне две седмици до термина.

— Зная, че може би се притеснявам прекалено много. Тя вече се съгласи Адам да я прегледа утре сутрин и ако той прецени, ще замине за Мелбърн, но дотогава...

— Ще се погрижа за нея — състрадателно кимна с глава Кристи. — Ще се прибера по-късно в къщи.

— Кристи...

— Разбрах, разбрах: Бъди мила с Адам! — въздъхна тя. — Така ще му подсладя живота, че скоро не ще пожелае да се върне в Лондон. Непрекъснато ще му се хиля насреща. А за Кейт, не се безпокой. Ще отида при нея.

— Благодаря ти, Кристи — продължи да се колебае той.

— Сега какво?

— Имаш ли дубликат от ключа на входната си врата? Бих искал Адам да се настани още днес следобед.

— Чудесно! — Тя хвърли връзката с ключовете на брат си. — Кажу ми да се чувства като у дома си. Голямата спалня е моя, но ако това ще го направи по-щастлив, предай му, да не се притеснява и да се настани в нея. Нещо друго, братко?

Той я погледна несигурно, после се усмихна окуражаващо:

— Не се и надявах на такова разбиране.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Останалата част от следобедна премина спокойно или поне така й се стори. В това време очевидно лекарската амбулатория беше препълнена с пациенти, нетърпеливи да видят новия доктор и скоро при Кристи се натрупаха множество рецепти за изпълнение. Тя губеше доста време в разчитане почерка на новия колега.

— И той пише доста нечетливо. Започвам да мисля, че това е част от учебната програма по медицина — оплака се тя на Рут, като се взираше в поредната рецепта, дадена от Адам. — Не ми е познат подобен медикамент.

— Предупредих го, че няма право да предписва лекарства, които не са упоменати в МИИМ — целомъдрено отбеляза Рут.

— Добре, че ми го казваш. Това има значение и така ме улесняваш — одобрително сви рамене Кристи, опитвайки да се разчете рецептата, но накрая се отказа и се обади в лекарския кабинет.

— Бела, би ли помолила доктор Макормак да прочете буква по буква прескрипцията си за госпожа Тод? — попита тя регистрационната сестра.

— Трябва да е писал рецептата сутринта, защото в момента не е тук. Качи се в стационара. Ако искаш позвъни му там.

— Не, ще изчакам ти да го попиташ и да ми се обадиш след това. — Последното нещо, което желаше, бе да разговаря с Адам.

Бела се обади след две минути и продиктува името на лекарството. Кристи стисна устни — този медикамент й беше добре известен. Един път да свикне да разчита почерка му и няма да има проблеми.

— Той каза, че ако имаш още въпроси можеш да му позвъниш във вас. За днес приключва работа и след двама минути ще бъде там, като по пътя смята да напазарува. Знаеш ли, спомена нещо като мармалад за хазайката? — В гласа на Бела се усети нотка на смях.

— Чудесно! — отговори Кристи и се изчерви като ученичка. И наистина се чувстваше такава — несръчна и все по-потисната. Всичко

се повтаряше както едно време, когато беше на двайсет и една години...

След като изпълни и последната рецепта, въздъхна облекчено, затвори аптеката, качи се в колата и тръгна към къщата на брат си. Минаваше шест, а беше обещала на Ричард да бъде при Кейт в пет и половина. Може би Ричард излишно се тревожи.

Кейт и Ричард живееха в голяма стара ферма извън града, встрани от пътя. Кристи остави колата си в гаража и се запъти към входната врата.

— Здравей, Кейт! — извика тя, като наближи входа. Прозорците бяха широко отворени и сигурно снаха ѝ бе чула пристигането ѝ. — Тук съм, за да те пазя и да се уверя, че още не си родила.

Отговор не последва.

Кристи се намръщи. Лекият бриз поклащаше широко отворените прозорци и нахлуваше в къщата. Предната врата бе леко притворена.

— Кейт? — отново извика тя и натисна звънеца. Огледа се. Не видя кола. Разбира се — Ричард е взел своята, а Адам — тази на Кейт. Вероятно снаха ѝ е излязла да се поразходи. Кристи заобиколи къщата. От задната градина се появи котката на Кейт и поздрави Кристи, като се отърка в краката ѝ. От стопанката нямаше и следа. Кристи отстъпи и тревожно сбърчи чело. „Толкова ли оглупявам?“ Тя се върна обратно на верандата и замръзна на място. Отвътре се чуваше слаб мяукащ звук на...

На новородено бебе! Да, не се лъжеше. Няма друг подобен звук. Сърцето ѝ спря да бие. Сигурно си въобразява.

— Оставах още две седмици — извика тя. — Не може да се е случило... — Тя дръпна дръжката на летящата врата. Беше заключена. Отвътре отново долетя жално проплакване. Не си въобразяваше. Изведнъж, въпреки следобедната горещина, я побиха студени тръпки.

Отново дръпна вратата, но тя не помръдна.

— Кейт! — извика и в гласа ѝ се появи паника. Отчаяна, свали сандала си и започна да ритя вратата яростно, без да обръща внимание на болката в босия си крак, който се огъваше при всеки удар. Най-сетне успя да откачи едната панта и се промуши през процепа.

— Кейт! — изпищя Кристи, борейки се с болката в крака си и затича по коридора. — Къде си, Кейт? Кейт!

Когато стигна широко отворената врата на банята спря като закована. Там, върху зелената теракота на пода, се беше свила Кейт. До бедрото ѝ лежеше гърчещ се и изцапан с кръв вързоп. Вързопът гримасничеше и проплакваше. За миг, който щеше да помни цял живот, Кристи помисли, че снаха ѝ е мъртва. Тя вдигна бебето от студения под. Пъпната връв не бе прерязана. Кристи постави ръка върху шията на Кейт и усети слаби пулсации.

— О, благодаря ти, Господи! Благодаря ти! — прошепна тя.

Пулсът се напипваше — слаб, но стабилен. Кристи се разплака от стрес и уплаха. Навсякъде имаше кръв. Сигурно Кейт е получила кръвоизлив и е загубила съзнание.

Несрязаната пъпна връв задържаше бебето към майка му и не можеше да го премести. Тя се огледа безпомощно. Трябва ли да я пререже? Някъде беше чела, че може да я прегризе и със зъби. Кристи отхвърли бързо тази идея, после взе няколко дебели хавлиени кърпи от рафта и внимателно зави бебето. Постави го нежно до тялото на Кейт и изтича до телефона.

Мислеше бързо: Ричард е на път... После се сепна и въздъхна с облекчение. Адам! Сигурно вече е пристигнал в нейната къща, която бе следващата по пътя. С треперещи ръце набра номера. Скоро Адам вдигна слушалката.

— Адам? — заговори бързо, преди още да си е отворил устата.

— Госпожица Блеър? — усети иронията в гласа му. — Проверявате дали не съм откраднал голямото ви легло?

— Адам, аз съм... При Кейт... — припряно каза Кристи и разбра, че прикова вниманието му.

— Случило ли се е нещо?

— Тя... — Кристи спря за секунда, за да овладее гласа си. — Родила бебето и е в безсъзнание. Наоколо има много кръв...

— Вкъщи?

— Да... на пода.

— Извикай линейка! — отсечено нареди Адам. — Кажим да донесат плазма. Аз ще бъда при теб след две минути. — После прекъсна разговора.

Пристигна по-бързо. Кристи още стоеше в банята и безпомощно гледаше слабото лице на Кейт. Никога не бе виждала толкова много кръв. Бебето се размърда, тя се наведе и го взе в ръце. Да среже ли

пъпната връв? Какво да прави? В същия момент чу стъпките на Адам в хола и изхлипа облекчено.

— Тук сме — извика тя.

— Боже мой! — Адам тихо подсвирна. Беше облечен с модерен панталон и скъпа ленена риза, но не се постара да ги пази. Остави лекарската си чанта, коленичи направо върху изцапания с кръв под и напипа пулса на Кейт.

— Жива е — глухо се обади Кристи. — Или поне на мен така ми се струва.

— Да, права си. Повика ли линейка?

— Да.

Адам кимна и бързо изми ръцете си, после отново коленичи до родилката. Зае се първо с бебето. Кристи го разпови и той преряза пъпната връв. Бебето извреця от неудоволствие.

— Поне с него нямаме проблеми — мрачно отбеляза той. — Пак го повий. — После се наведе над Кейт. Извърши прегледа бързо и с вещина. — Би ли извадила от чантата ми една ампула ерготамин? И остави, ако обичаш, Негово Величество Наследника, обратно на хавлията. Имам нужда от помощта ти.

Секунда по-късно инжекцията беше поставена. Изражението на Адам беше мрачно. Още един път провери пулса на Кейт и вероятно това, което установи не му хареса. Бавна и продължителна контракция разтърси тялото на Кейт.

— Започва се — каза той. — Мисля...

Няколко минути по-късно се изроди плацентата. Лекарят я вдигна за оглед, след което въздъхна с облекчение.

— Това е повече от очакваното. — Постави я настрана и добави: — Скоро кръвенето трябва да намалее.

Кристи мълчеше. Адам включи на Кейт система с физиологичен серум. Кристи се вгледа в посивялото лице на жената на пода и преглътна сълзите си. Кейт приличаше на умираща. Адам ускори честотата на капката в системата и отново провери състоянието на родилката.

— Започва да се подобрява — каза меко той и хвана Кейт за китката. — Мисля, че все пак дойдохме на време, Кристи. Ергометринът свърши работа. — После погледна към хленчещото

бебе. — Но определено имаме здраво момченце, което да ѝ покажем щом дойде в съзнание. На малкото му няма нищо.

Отвън долетя, разнасящ се над хълма, вой от сирена на приближаващата линейка.

— Каза ли им да донесат плазма?

— Да — кимна Кристи и унесено залюля бебето, без да сваля поглед от лицето на снаха си. Кейт изглеждаше ужасно.

— Плазмата е всичко, от което има нужда, за да се възстанови — добави меко Адам. — Ще се оправи, Кристи. Кървенето почти спря.

В потвърждение на думите му, жената на пода се размърда и отвори очи.

— Е, скъпа — нежно каза Адам и се усмихна на Кейт. — Нарочно ли скроихте този номер с Ричард, за да проверите новия си колега? Как доктор Макормак се справя със спешните случаи? — Но при вида на объркания и слисан израз на лицето ѝ, я хвана за ръка и добави: — Всичко е наред, Кейти. Вие с Ричард се сдобихте с чудесно малко момченце. Вярно, банята ти е доста замърсена, но затова пък имаш син.

Той кимна на Кристи и тя поднесе към лицето на Кейт малкия „пакет“, завит в хавлиени кърпи.

— Кристи — от гърлото на Кейт се изтръгна слаб учуден глас, — ти си присъствала?

— Взе да ми харесва да гледам кръв. Кристи Блеър е там, където има кръв — нежно каза Кристи и се усмихна. Стичащите се по бузите ѝ сълзи засъхнаха веднага, щом видя слаба руменина да обагрят страните на снаха ѝ. — Освен това харесвам и малкия си племенник. — После се обърна към Адам: — Сигурен ли си, че е момче? Аз не забелязах.

— Изродил съм стотици бебета, госпожице — засмя се мъжът, — и досега не съм обърквал пола им.

— Син! О, Ричард... — прошепна Кейт, затвори очи и отново загуби съзнание.

— Много е изтощена — обясни Адам, като видя появилата се паника в очите на Кристи.

В този момент шофьорът на линейката почука на входната врата и докато Кристи се усети, Адам беше вече донесъл плазмата и я

включваше на мястото на физиологичния серум. После поставиха Кейт на носилка и я качиха в колата.

— Погрижи се за племенника си! — нареди Адам на своята помощничка и се загледа в спящия малък „пакет“. — Има късмет, че денят е горещ и няма опасност да изстине. Всъщност изглежда забележително здраво бебе.

— Ти няма ли да дойдеш с нас? — запита тя и се загледа в изцапания с кръв мъж, изправен до колата. С Адам, Кейт се чувстваше в безопасност. Тя погледна към бебето, което бе прегърнала, и от очите ѝ бликнаха сълзи. Ако Адам не беше тук...

— Веднага ще ви последвам — обеща той, засмя се и изтри сълзите ѝ. — Кейт е добре, Кристи, а аз трябва да се обадя на Ричард. Редно е да му съобщим, че има син, не мислиш ли?

Когато пристигнаха в болницата, ефектът от вливането на плазмата започна да се проявява — пепелявият цвят от лицето на Кейт бавно изчезна и когато я настаниха в отделението, изглеждаше като заспала.

Кристи беше изморена от изживяното напрежение. Чувстваше се почти толкова слаба, колкото и Кейт. Седеше до снаха си и държеше ръката ѝ, сякаш се страхуваше, че ако я пусне, ще се случи нещо непоправимо. Кейт приличаше на човек изпаднал в безсъзнание, но след като я прегледа, Адам обясни, че това е вследствие на шока и изтощението.

— Кръвното ѝ налягане започна да се нормализира — отбеляза той. — Утре ще си седи в леглото и ще се забавлява с цялата тази драма.

— Откри ли Ричард?

— Да. — Адам седна на стола при леглото до нея. — Ще дойде при първа възможност.

— Не трябваше да я оставя сама — горчиво отбеляза Кристи.

— Това не можеше да се предвиди — меко каза Адам и поклати глава. — Той направи всичко необходимо — помоли те да отидеш при нея, докато го няма, а и старшата сестра е била там по обед.

— Разбира се, че бях. — Въпросната госпожа се засуети неодобрително напред-назад из стаята. — Недоумявам как се е случило. Вярно, на обяд беше малко напрегната, но си изяде храната,

която ѝ занесох, и когато си тръгнах в два часа ме увери, че се чувствува добре. И само четири часа по-късно...

— Съжалявам, Алма, опитвах се да се държа разумно. — Кейт бе отворила уморено очи, а гласът ѝ беше тих.

— Разумно — изсумтя Алма. — Предполагам искаш да кажеш, че по обяд си била вече наясно, че раждането започва.

— Признавам — имах контракции, но бяха толкова нарядко. Ако бях казала на Ричард, той щеше да вдигне шум, а пък и Адам бе първи ден на работа... Мислех, че ще мога да изчакам връщането на Ричард вечерта и тогава да ме закара в болница. После всичко стана толкова бързо. Стори ми се, че ми изтичат водите, а бебето направо се роди. Видях, че получавам кръвоизлив, но не успях да стигна до телефона.

— Всичко е наред, Кейти — благо каза Адам. — Кристи се справи блестящо. Може да получи и втора специалност — акушерство.

— В никакъв случай — почти извика Кристи. — Предпочитам да си остана само леля, завинаги и единствено леля. Но като споменах за моя племенник... — Откъм вратата на сестринската стая долетя силен рев и Кристи се усмихна. — Това е той, нали?

— Поставихме го в кувъз, за да се повиши малко температурата на тялото му. Само като предпазна мярка. Той обаче не се нуждае от нея и протестира — обясни Адам, като се усмихна на Кейт. — Търси майка си. А майка му желае ли да го види?

— Да, моля те, Адам — прошепна Кейт и в гласа ѝ се долови колебание.

Откъм коридора долетя дрезгавият глас на Ричард, нетърпеливо задаващ въпроси на медицинската сестра. След малко се появи на вратата. Гледаше само към Кейт. Кристи бавно пусна ръката на снаха си и се изправи. Усещаше тялото си сковано и уморено.

— Мисля, че тук повече нямат нужда от нас — тихо се обади Адам и обгърна раменете на Кристи. — Хайде да се прибираме.

По пътя за дома трябваше да минат покрай къщата на Ричард и Кейт. Когато приближиха, Адам намали и внезапно зави по отклонението. Там беше останала малката кола на Кристи.

— Досещаш ли се за какво мисля? — мрачно запита Адам.

Кристи сбърчи нос.

— Ричард е толкова уморен. Не мога да позволя да завари подобна бъркотия, когато се прибере — въздъхна тя дълбоко. — Ти

продължавай, а аз щом почистя ще се прибера. — И в подкрепа на намерението си, демонстративно извади ключовете за колата си от чантата.

— Не мисля, че кръвта е любимата ти гледка — засмя се Адам, а Кристи направи гримаса. Тя изправи рамене и излезе от колата. Като стовари тежестта на тялото си върху крака, с който разби предната врата, несъзнателно трепна. Досега не му беше обърнала внимание, но вече започна да я боли.

— Ще се справя. Кейт ми е снаха, а Ричард — мой брат. Аз ще се погрижа.

— Говориш като мъченица.

— Не съм казала, че ми е приятно — отсече Кристи. — Но трябва да го направя. Прибирайте се доктор Макормак.

Адам погледна изцапаните си дрехи и каза:

— Ще бъде жалко да ги изхвърля. — Отново се усмихна на Кристи и сърцето ѝ заби учестено. Бръчиците, които се появяваха в ъглите на очите му щом се засмееше, така променяха лицето му, че ѝ беше невъзможно да откъсне поглед от него. — Прибери се и стопли малко фасул за вечеря, а аз ще оправя тук — добави той.

— Нямам зрял фасул — неволно каза Кристи.

— Напротив. Днес купих.

— Имам кренвирши за вечеря. — Звучеше глупаво, но думите сами се изплъзнаха.

— Кренвирши ли? — Усмивката му стана още по-широка. — Обожавам кренвирши със зрял фасул.

— Но те са само два.

— А аз исках да споделя с теб зрелия фасул — отбеляза той обидено. — Две се дели добре на половина.

Пред Кристи се разкри картината на пълна домашна хармония. Споделен покрив, споделена храна... Беше уморена, объркана и губеше търпение.

— О, я си тръгвай! — отсече тя. — Остави ме да почистя тук. Сама ще си приготвя вечеря, когато се прибера.

Адам поклати глава и ловко издърпа ключовете от ръцете ѝ. Предизвикателно ги мушна отпред в ризата си, след това се усмихна изкусително и разкопча горното копче. Отдолу се показаха твърдите мускули на гърдите му.

— Ако сама не си ги вземеш, ще останат тук, докато свършим с чистенето — заяви той.

Кристи изпъхтя възмутено, завъртя се на пети и влезе в къщата, без да обръща внимание на болката в крака. Адам тихо се изхили и я последва.

Когато свършиха, тя беше напълно изтощена. Чувстваше се доста зле и емоционално изцедена. „При това Адам ми помогна — призна тя. От подобна работа човек може и да се разболее, ако я върши сам. Все пак добре, че всичко свърши добре. Ами ако бяха загубили я Кейт, я бебето или и двамата заедно?!“

— Благодаря — каза тя сковано, щом изхвърлиха и последния парцал.

— Не мога да повярвам на ушите си — засмя се Адам и докосна с пръст бузата ѝ. Кристи се отдръпна. — Искаш да кажеш, че изпитваш към мен нещо различно от досада и антипатия?

— Изпитвам благодарност, но също и смъртна умора. Нуждая се от вечеря и сън.

— Това важи и за двама ни — веднага се съгласи Адам. — Сигурно ще си доволна да научиш, че не се настаних в голямата спалня. Въпреки че леглото ти ми се стори доста по-удобно от единичното в малката стая отзад. — Гласът му прозвуча жално.

— Предполагам, че си проверил всичко — изпусна се тя.

— Разбира се. Разгледах цялата къща. Проверих и дали няма прах по первазите на прозорците. Основно прегледах всички чекмеджета, преброих дупките по чорапите ти и изчетох всяко едно от четиристотин петдесет и трите любовни писма, които си пакетирала, завързала с розова панделка и поставила в дъното на бюрото си. — Той се наведе и вдигна котката на Кейт, която мъркаше и се галеше в изцапаните крачоли на панталоните му. — Не мислиш ли, че трябва да я нахраним.

— Тръгвай, аз ще свърша това — твърдо каза Кристи.

Докато Кристи наблюдаваше как котката яде вечерята си, руменината от страните ѝ започна да избледнява и лицето ѝ възвърна нормалния си цвят. През цялото време Адам се беше забавлявал с нея. „Върви по дяволите, Адам Макормак!“

Когато излезе от кухнята разбра, че той е заминал вече. Колата ѝ стоеше на пътя, а ключовете — на стъпалата пред вратата. В

продължение на един безкрайно дълъг миг остана права на верандата, опитвайки се да събере кураж и да продължи. Да събере сили да се прибере вкъщи. Вкъщи при Адам...

Завари го да готви. Беше се измил и преоблякъл в джинси и тъмна риза. В тиган върху печката се пържеха кренвирши, до тях в тенджерата вреше фасулът, а върху масата беше поставена пълна купа с възбуждаща апетита салата.

— Бързо се оправяш — отбеляза тя неохотно.

— Така е, особено когато съм гладен. — После вдигна едно яйце и я попита: — Едно или две?

— Само едно, благодаря — автоматично отговори тя.

— Ще ги приготвя за четири минути. Разполагате с много малко време да вземете душ, мадам — предупреди я той.

— Да, сър. — Гневът ѝ се беше успокоил. Чувстваше се твърде уморена, за да спори.

Кристи стоя в банята много повече от четири минути. По същото време снощи би отхвърлила като абсурдна идеята да се появи пред Адам Макормак облечена в тънкия си домашен халат и разпуснатата мокра руса коса по раменете. Но сега беше толкова уморена, че и през ум не ѝ минаваше да се смущава. Ако той не беше тук, сигурно щеше направо гладна да си легне. Той сервира с маниер на професионален сервитьор, като че кухнята ѝ бе обичайното му работно място. Храната ѝ присядаше. Присъствието на Адам я разстройваше, а събитията от последните няколко часа потиснаха и без това слабия апетит, който имаше. Опита се да се застави да яде, но не можа и стана от масата. През последните двама минути болката в наранения крак беше стихнала, но сега я преряза като с нож. Тя изпъшка от болка и се запъти към умивалника, за да остави чинията си. Адам също стана.

— Не обичаш ли зрял фасул? — любезно попита той и взе чинията от ръцете ѝ.

— Просто не съм гладна. — Тя потръпна. Може би това е реакция на изживяната драма или присъствието на този мъж така близо до нея... Тя затаи дъх... — Причината не е във фасула. Дори и кренвиршите не си изядох.

— Не те упреквам. И за мен идеалната храна не е кренвирши със зрял фасул. Ако се намирахме в Лондон, бих те завел в уютен френски ресторант, за да изпиташ истинско удоволствие от храната. — Беше го

правил веднъж, спомни си тъжно Кристи. — Кристи, Кейт наистина е добре — каза той, погрешно изтълкувал израза на лицето ѝ.

— Зная.

— Тогава какво има...

— Просто съм уморена — отговори кратко тя, опитвайки да се промъкне покрай него. Застанал между масата и канапето, той напълно блокираше пътя ѝ. — Доктор Макормак, трябва да си лягам вече. Миналата нощ не спях добре, днес имах ужасен ден и утрешният също ще е доста тежък. Така че, позволете да мина.

— Защо не си спала миналата нощ? — попита Адам.

— Това не те засяга. — Тя стисна устни. — Моля те, пусни ме!

Той я погледна озадачено.

— Кристи, какво съм направил, та така те разстройвам? — Хвана я за раменете и я накара да го погледне в очите. — Нямам представа за какво става дума.

— Нито пък аз. — Тя беше готова да се разплаче. После рязко свали ръцете му от раменете си и мина покрай него. Той не направи никакъв опит да я спре. — Лека нощ, доктор Макормак!

— Ти куцаш!

Кристи беше стигнала до вратата и я отвори.

— Лека нощ — категорично каза и отчаяно добави: — Ще куцам, колкото си искам. Остави ме на мира!

Напълно изтощена, Кристи спа около два часа. Внезапно се събуди от силна пареща и щракаща болка в крака, като при изгаряне, от която ѝ идваше да ревне. Не понасяше дори лекия допир на чаршафа. Лежеше и гледаше луната, молейки се болката да стихне. От храстите пред къщата долиташе жуженето на нощни насекоми. Обикновено този звук я успокояваше, когато бе разтревожена, но сега го възприемаше като присмех. Гневно изтри търкулналата се по бузата ѝ сълза. Явно полудява! Отново се държеше като оглупял от любов пубертет. Защо не може, когато Адам е наблизо, да реагира нормално, като зрял човек. Сега той сигурно спи дълбоко и тя може да отиде до кухненския шкаф, където държеше аспирина. Младата жена отхвърли завивките и стъпи на пода. Извика от болка, но бързо сподави стенанието и затвори очи, молейки се стрелкащите пулсации да стихнат. Опря се на стола до леглото и подпирайки се тръгна към вратата. Столът се влачеше с тихо стържене по лакираните дъски. За

щастие стаята на Адам беше в задната част на къщата и шумът едва ли щеше да го събуди. Когато стигна до кухнята, нямаше повече нужда от стола, тъй като след раздвижването на глезена, болката понамаля. „Сигурно е само навехнат“, с благодарност си помисли тя, наля си чаша с вода и потърси аспирин в шкафа.

— Няма да ти помогнат.

Тя почти подскочи от дошлия иззад гърба ѝ глас на нейния съквартирант. Като се съвзе, несъзнателно пренесе тежестта върху болния крак и се подпря на умивалника. Дъхът ѝ спря при вида му и се облегна назад. Облечен само с долницето на памучна пижама, мускулите на гърдите му се очертаваха ясно, а русата му коса бе разрошена от съня.

— Аспиринът не е достатъчно силен за болки при травма — добави той и влезе в кухнята. — Ще ти дам нещо по-ефикасно.

— Нищо ми няма.

— Лъжеш доста неубедително. — Наведе се да погледне крака ѝ. Подсвирна, като видя отока около глезена и разкъсната рана на палеца. — За бога, Кристи, как се случи това?

— Ударих се във вратата на Кейт — нацупено отговори тя. Знаеше, че се държи като неблагоприятно дете. — Съжалявам, че те събудих.

— Бях буден вече. Искам да се обадя в Англия. Там сега е към десет часа сутринта и бях обещал да позвъня на един човек. Мисля, че нямаш нищо против да ползвам телефона. Разбира се, ще платя сметката за всеки разговор, който провеждам.

— О! — Гневът ѝ изчезна и внезапно чувство на самота я завладя. Все още има неща в живота на Адам Макормак, за които тя не знае нищо. Трагедията със съпругата му, а може би и друга жена... Почувства се невероятно отпаднала, седна на стола и глухо каза: — Обаждай се, на когото искаш.

— Позволи ми да прегледам крака ти — настоя той и все още коленичил, започна уверено да опипва със студените си пръсти изгарящата от болка плът. Толкова я беше страх от прегледа, че ѝ се искаше да дръпне крака си, но се застави да стои спокойно. Най-накрая той свърши.

— Глезенът е изкълчен, но във всеки случай не много лошо, иначе нямаше да можеш да ходиш. Боли те, защото много си го

натоварила след травмата. Ако ми позволиш, искам да почистя раната... — После възкликна: — Палецът ти е счупен, Кристи. Мисля, че се касае за фрактура на фалангата. Ще направим рентгенова снимка утре, но съм деветдесет процента сигурен, че е така. Вероятно няма да се наложи да го гипсираме — добави Адам, долавяйки мислите ѝ. — Просто трябва да носиш затворени обувки, за да го пазиш. Сега ще ти направя инжекция, за да заспиш.

— Нямам нужда от инжекция.

— Може да минеш и без нея — съгласи се той, — но една ампула морфин ще те успокои и ще спиш добре, а тъй като аз съм лекуващия ти доктор, мисля, че в момента се нуждаеш най-много от това. Така че решавай — ще се мъчиш или искаш инжекция.

След кратък размисъл Кристи кимна в знак на съгласие. Държеше се глупаво — беше смъртно уморена, а кракът ѝ така я болеше, че ѝ идеше да се развика.

— Добре — уморено се съгласи тя и разбирайки колко нелюбезно прозвучаха думите ѝ, се усмихна. — Благодаря, доктор Макормак!

— Адам — нежно настоя той.

— Адам.

— Тогава да свършим първо най-важното, Кристи Блеър. Трябва да си легнеш. — Докосна лицето ѝ и докато се усети я вдигна на ръце. Тя изпъшка възмутено.

— Пусни ме.

— Мислех, че не искаш да страдаш повече — заяви той, без да обръща внимание на молбата ѝ, после отвори с крак вратата на кухнята и се запъти към стаята ѝ. Притискаше я здраво към себе си. Тя усети допира на стегнатото му тяло. Тънката ѝ нощница не бе бариера между кожата ѝ и мъжествените гърди на Адам. Тялото ѝ спонтанно се наклони към него, като че беше намерило своя пристан и Кристи потръпна. Адам я положи внимателно на кревата и се отдръпна назад.

— Не беше толкова лошо, госпожице Блеър, нали?

— Аз... Благодаря ти — промърмори тя.

— Искаш ли завивки? Мога да използвам два стола от кухнята, за да повдигна чаршафа откъм крака ти.

— Няма нужда — рязко каза тя, после смекчи тона. — Доста е топло, за да се завивам.

Той кимна с глава в знак на съгласие и излезе. След две минути се върна със спринцовката.

— Отпусни се. Няма да те заболи много.

— Всички казват така.

— Повярвай ми поне малко. — Адам се засмя, после направи безболезнено инжекцията. — Нещо да кажеш?

— Случайност.

— Несправедлива си.

— Зная, съжалявам — усмихна се Кристи.

В продължение на един безкраен миг той остана прав, загледан в нея. Разрошените ѝ руси къдрици бяха разпилени по възглавницата, тънката нощница, прилепнала плътно по тялото, подчертаваше меките му извивки. В очите му прочете възхищение.

— Винаги ли се държиш така хапливо с мъжете или само с мен? — меко попита той и преди тя да отговори, постави пръст на устните ѝ, за да я спре. — Не казвай нищо. Не искам да зная. Ако бях на твое място, щях винаги да съм нащрек. Вътрешното ми чувство подсказва, че няма да е излишно да внимаваш.

— Не ставай смешен — промърмори тя. — И ако обичаш, напусни стаята ми.

— Сигурна ли си, че искаш точно това?

— Адам...

Възцарилата се дълбока тишина продължи безкрайно дълго. Гледаше я, а по осветеното му от лунната светлина лице се четеше, че и той като нея е смутен и развълнуван... После бавно се наведе и я целуна, по начин, какъвто тя не помнеше. Преди години устните му направо се отпечатаха върху нейните — твърди, искащи и неотстъпващи. Бе приела това за желание и клетва във вярност, каквато се дава само на собствена съпруга, но се оказа, че е сгрещила жестоко. Но сега целувката му бе само едно докосване. Загаси нощната лампа и затвори вратата. Кристи остана сама в тъмнината, а устните ѝ горяха там, където се бяха допрели неговите. Постави пръст върху тях, като че искаше да запази усещането по-дълго. Това не бе същия Адам, когото помнеше. Въпреки че... Той бе мъж, в когото отново би могла да се влюби така силно, както и преди пет години.

Чу се телефонен звън. Говореше тихо, за да не я безпокои.

— Лондон, моля.

Кристи тръсна глава в тъмното. „Не е моя работа на кого се обажда Адам. Не ме интересува. Не ме...“

— Хелън, Адам е. Мога ли да чуя Фиона? — След кратка пауза заговори отново с толкова нежен глас, че едва го позна.

— Фи, как си, любов моя? Липсвам ли ти?

Кристи не можа да издържи повече. Зарови глава във възглавницата, за да заглуши долитация от съседната стая глас. „Проклет да си Адам Макормак, проклет!“ Тя затвори очи. След малко морфинът започна да действа и Кристи потъна в забрава.

ПЕТА ГЛАВА

Кристи се събуди малко преди изгрев, когато свърши действието на морфина. Лежеше, заслушана в птичите песни, долитащи от дърветата около къщата и се взираше в слабо осветената стая. Защо и тя не се радваше? Имаше племенник.

Споменът за новопоявилия се човек в живота ѝ извика усмивка на устните ѝ. Може би именно бебето е онази спасителна сламка, която щеше да ѝ помогне да се измъкне от нелепата ситуация на това глупаво положение.

— Започвам да полудявам — заговори тя на глас. — Няма логика да се чувствам така заради някой си. Приличам на дамата от „Големите надежди“, която и след петдесет години очаква годеника си в булчинска рокля.

Тя се изправи в леглото, но кракът я заболя и тя тихо изруга. Настроението ѝ никога не е било по-отвратително. Ще покаже на Адам Макормак, че е напълно безразлична към омайващата му усмивка. Оттук нататък ще се държи с него само като с приятел.

Изкъпа се, приседнала върху столче в нишата, после грижливо се облече. Когато слезе в кухнята, времето беше доста напреднало и птичият хор беше спрял. Нямаше и следа от Адам.

— А ми беше обещана закуска в леглото — промърмори тя и се намръщи. От перваза на прозореца ѝ се облещи една доста закръглена котка. Кристи се засмя на комичния ѝ вид. — Месо се сервира само в неделя — строго заяви тя. Все пак извади остатъка от кренвиршите, отвори прозореца и ги подаде. Предложението ѝ беше прието с достойнство.

Долови звук от автомобил откъм хълма. Миг по-късно колата на болницата зави по алеята. Беше Адам. А тя си мислеше, че още спи и се надяваше да излезе, преди да се е събудил.

Той тихо влезе в антрето, затвори внимателно вратата, за да не вдига шум и спря изненадан на вратата на кухнята.

— Гледай ти! — Изглеждаше уморен, но се усмихна и около очите му се появиха весели бръчици. — Мислех, че няма да станеш, докато не получиш закуската си.

— Няколко часа чаках — оплака се тя и погледна часовника. Беше точно седем и половина. — Обикновено се събуждам по-рано.

— Не ти вярвам — засмя се той и тръгна към печката.

— Искаш ли кафе? — предложи Кристи.

— Останах с впечатлението, че обичаш само чай.

— Бях малко смутена и не знаех какво да кажа тогава — призна Кристи, твърдо решена да спази обещанието си да бъде весела и мила с него, каквото да ѝ коства. Той вдигна учудено вежди, но нищо не каза. Кристи въздъхна: — Адам, бях много несправедлива — започна младата жена, като търсеше погледа му. Този мъж има любовница в Англия. Враждебното отношение няма да помогне, само ще изглежда жалка. — Толкова се боях за Кейт, че престанах да се държа нормално.

— Съвсем излишно.

— Да не би да си ходил при нея? — продължи бързо тя.

— Да. Кейт повиши леко температура, но мисля, че засега няма нищо опасно. — После я погледна. — Значи уплахата те прави раздразнителна?

Кристи сви рамене и внимателно пренесе кафеварката на масата, като щадеше болния си крак.

— Обезумях при мисълта, че вече е родила — излъга тя. — Все се страхувах, че точно това ще се случи. Усещането, което изпитва лелята, изглежда е много близко до това на майката.

— Може би трябва да си осиновиш дете. Или да се ожениш за вдовец с деца.

— Домашната хармония не е съвсем по вкуса ми. Нямам намерение никога да изпадам в подобна ситуация.

— Никога ли? — сепнато попита той.

— Никога — твърдо заяви Кристи и се отпусна тежко на стола.

Адам постави кафе в кафеварката, седна до масата и замълча за момент, намръщено загледан в далечината. Кристи се изправи и това го извади от унеса му.

— Кракът още ли те боли?

— Да.

— Дай да го погледна.

Тя с готовност изпъна крака си напред. Сутринта облече светла памучна рокля, но остана боса, тъй като не знаеше какво да обуе. Адам леко опипа с пръсти контузения глезен. След нощния покой отокът беше спаднал. Той вдигна глава и се усмихна, но Кристи се бе втренчила някъде в далечината. Приличаше на човек, който стоически понася болката, причинената от прегледа. Не си даваше сметка, че причина за страданието ѝ не е навехнатият глезен.

— Ще го стегна с бинт. Имаш ли затворени, но достатъчно широки обувки?

— Имам едни бели мокасина, с които ще изглеждам малко странно.

— И все пак по-добре с тях, отколкото с гипс, който е другата ни алтернатива за предпазване на счупения пръст.

— Съгласна съм господине — промърмори тя.

— Така е по-добре — изсмя се той и отиде да донесе лекарската чанта. След превръзката болката намаля. — Хубаво е през деня да не натоварваш крака.

— Обещавам, че в аптеката предимно ще седя.

— Нямам това предвид. Кракът трябва да е вдигнат.

— Ако Рут ми помогне в обслужването, аз бих могла само да седя и да изпълнявам рецепти.

— Не е идеалното решение, но май нищо повече няма да направиш — въздъхна той. — Изглежда ти си точно толкова необходима за този град, колкото и Ричард.

— Ричард има Кейт, а сега и ти си тук — поклати глава Кристи и добави меко: — Но ако аз се разболея, няма кой да поеме работата в аптеката.

— Доста добре се справяш със задълженията, за едно... — не продължи думите си той.

— За едно дете — довърши репликата му тя.

— Да, това имах предвид — усмихна се той добродушно. — Не изглеждаш много голяма.

— Малката сестра на Ричард. — Внезапно тонът ѝ стана остър. Тя се изправи рязко и въпреки болката се запъти към вратата. — Отивам да си потърся мокасините, докато ти закусваш.

— Кристи?

— Какво? — Тя спря и се обърна към него.

— Нямах намерение да те обидя. — Думите му прозвучаха така, като че не бе убеден дали наистина я е засегнал.

Кристи сви рамене и се усмихна. Всеки друг, с изключение на Адам Макормак, не би я засегнал, ако я нарече дете.

— Продължавай да ме наричаш дете — каза меко тя, — и като стигна четирийсет години, ще съм ти искрено благодарна.

Следващото изпитание бе колата. Опита се да натисне педала за газта, но болката в крака ѝ напомни колко глупаво е намерението ѝ.

— Снощи карах — каза тя озадачено, — а сега не мога.

— Днес кракът ти е с по-малка подвижност поради отока. — Адам я беше последвал навън и сега стоеше на верандата, държейки в едната си ръка чаша с кафе, а в другата — препечен хляб.

Кристи изруга и отново се опита да натисне педала. Болката беше нетърпима и тя неохотно го отдръпна.

— Ще извикам таксито на Пит. — Опитваше се да не гледа към Адам. „В светлите си панталони, карирана риза с къси ръкави, чаша кафе и препечена филия в ръцете си, изглежда като собственик на къщата. Истинска домашна хармония“, ядосано си помисли Кристи и закуца обратно.

— Ще те закарам. — Адам погледна часовника си. — Не е ли рано?

— Имам малко писмена работа, преди да отворя магазина.

— Тя може да почака. Преди всичко ти трябва чифт патерици и рентгенова снимка. Изчакай ме, след десет минути ще съм готов.

Кристи нямаше друг избор. С този крак взе да става все по-зависима от своя съквартирант.

Час и половина по-късно, подпирайки се с патерици, тя влезе в отделението, където лежеше снаха ѝ. Адам и Ричард минаваха визитация и имаше доста време да види Кейт.

— Почакай ме тук. Отварям кабинета в девет часа и ще те оставя в аптеката на път за там.

— Чудесно — съгласи се Кристи и печално добави наум: „Започна да ми става навик да се съгласявам“. Адам Макормак е роден водач и сигурно е уверен, че Кристи е щастлива да го следва. И тя го следваше, но не бе щастлива от това.

Кейт седеше в леглото, подпряна с възглавници, и люлееше малкия си син. Щом се появи Кристи, тя се намести доволно, но като

видя патериците се намръщи.

— Какво се е случило с теб?

— Имах разговор с един камък — иронично отговори Кристи и накуцвайки прекоси стаята, за да погледне бебето. — Значи заради него беше целият шум вчера. Как ще го кръстиш?

— Ендрю Джеймс.

— Чудесно име — одобри лелята и седна. — Той как се чувства?

Кейт обаче не можеше така лесно да бъде заблудена. Тя остави бебето в креватчето до нейното легло и отново настоя:

— Ти по-напред разкажи какво стана с крака ти?

— Ритнах доктор Макормак.

— Зная, че това е съкровено то ти желание — засмя се Кейт.

— Доктор Макормак е един достоен за уважение лекар с голям опит — механично отбеляза Кристи и се усмихна. — Много съм му благодарна.

— Както и всички ние — въздъхна Кейт и оправи с една ръка завивката върху бебето, а с другата продължаваше да го гали нежно по бузката. — Той ми подари Ендрю.

— Не е така — възрази Кристи. — Адам спря кръвенето ти, но доброто състояние на сина ти е твоя заслуга. Докато майка му лежеше в безсъзнание и умираше от кръвоизлив, той се дереше от плач, обиден от лошото отношение към него и мисля, че ако не бях дошла, сам щеше да прегризе пъпната си връв, за да изтича до кухнята и да похапне.

Кейт се засмя и отново попита:

— Та как нарани крака си?

— Казах ти — камък или Адам. Избери едно от двете — твърдо каза Кристи.

— И това няма нищо общо с доста голямата червено-кафява дупка върху летящата врата на къщата ни? — Гласът дойде отзад и двете жени се обърнаха. Ричард току-що влизаше в стаята, следван от Адам.

— Синът ти я направи — заяви Кристи на брат си. — Шофьорът на линейката искаше да я отвори, но дохвърча мъжественото ви бебе и просто я изрита.

— Тя позволи ли ти да видиш това? — обърна се Ричард към Адам.

— Кое, вратата ли? — запита Адам и се дръпна, за да избегне летящата към него възглавница, хвърлена от другия край на стаята. После се обърна към Кейт: — По-добре ли се чувстваш сега?

— Не може ли да ми махнат системата?

— След двайсет и четири часа — отсече той и взе температурния й лист. — Доволен съм, че сте отбелязали температурата си, госпожо Блеър. Продължавайте в същия дух. — После се обърна към Кристи: — Готова ли си да тръгваме?

— Все пак какво се е случило с крака на Кристи, Адам? Трябва да ни кажеш!

— Историята не е много приятна и ще те шокира, Кейти — поклати глава той. — Ще разкажа на Ричард, но искам да ми обещае, че ще пази лекарска тайна. В противен случай никога няма да издам тайната на ужасната история за Кристи и камъка. Ще трябва просто да я погребем.

Те напуснаха стаята весело и Кристи още продължаваше да се смее, като се качваше в колата. Адам й помогна да се придвижи и след като я настана вътре, се спря и я изгледа.

— Защо не си по-често такава?

— Каква?

— Засмяна. — Той взе патериците и ги хвърли на задната седалка. — Започнах да мисля, че Кристи Блеър се отнася прекалено сериозно към живота.

„Само от момента, в който ти се появи“, допълни тя наум. Вместо това поклати глава и заяви:

— Бях много уморена.

— Да разбирам ли, че оттук нататък животът за теб отново ще бъде песен?

Кристи внимателно го проследи с поглед, докато се настаняваше на шофьорското място.

— Надявам се да е така — неуверено каза тя.

— Добре тогава — засмя се той. — Ще започнем още от тази вечер.

— Какво тази вечер?

— Както вече разбра, не съм голям почитател на фасула, освен това ме чака много работа, а и ти не си в състояние да готвиш, затова предлагам да си поръчаме изискана вечеря някъде навън.

— Боя се, че Кърук не е най-подходящото място за подобно нещо.

— Нали има хотел с ресторант?

— Ха! — засмя се Кристи.

— Какво искаш да кажеш?

— Не вярвам под изискано да разбираш пластмасова маса, чаша вкиснала бира и порция стек с пържени картофи — усмихна се широко тя.

— Само Кейт да укрепне достатъчно и Ричард да дойде на себе си, за да започне работа отново, ще видиш какво наричам „изискана вечеря“, моя лейди — засмя се той. — Дори с цената на едно пътуване до Лондон.

— Няма нужда. Добре зная какво имаш предвид — увери го тя и тръсна назад къдравата си коса по един насмешливо властен начин.

Гласът ѝ се снижи до шепот, изпълнен с благоговение.

— Нали съм влизала в кафенето на Кърук.

Лицето на Адам изрази учудване:

— Браво. Значи с нищо не мога да те изненадам? Предполагам, че не би се впечатлила дори от факта, че кучето на племенника на най-добрия приятел на леля ми, е в роднински връзки с тези на Кралицата?

— Ни най-малко — тържествено заяви Кристи и се изкиска.

Когато пристигнаха пред аптеката още продължаваха да се смеят. След това, пред изумения поглед на Рут, Адам извади патериците и ѝ помогна да излезе от колата.

— Ще се видим довечера — каза той строго, когато тя издърпа ръката си от неговата. После адаптира височината на патериците и намръщено добави: — Мисля, че не ще мога да свърша до пет и половина, за да те взема.

— Ще извикам такси. Благодаря, доктор Макормак.

— Проявата на формална любезност е част от добрия тон, най-малко роднинството ми с кучето на Кралицата го изисква — засмя се той. — Но като човек, посещавал кафето на Кърук... ако наистина си била там, можеш да ме наричаш Адам. — След кратка пауза додаде: — Или просто Макормак.

— Благодаря, Адам — усмихнато кимна с глава Кристи.

— Няма защо. Ако успея, ще мина да те взема към седем. — И преди тя да се усети, докосна устните си с пръст, а после и нейните. —

Внимавай с крака си, мила. — След това си тръгна.

— Госпожице Блеър... — прошепна Рут. Тя стоеше на улицата и гледаше с благоговение след него. — О, госпожице Блеър, той е прекрасен!

Кристи въздъхна от облекчение, че Рут не вижда как цялата се бе изчервила и когато дойде на себе си отбеляза:

— Магазинът е все още затворен, а минава девет и десет, Рут.

— Голяма работа — възкликна помощничката ѝ. — Късмет имате, госпожице Блеър.

— Защо?

— Заради крака. Всичко бих изтърпяла да съм на ваше място.

Повече от половин час трябваше на Кристи, за да възстанови душевното си равновесие. Целият ѝ свят се беше преобърнал. Това не беше същата девойка, която вчера излезе от магазина. „Изглежда безопасно е да се държа злобно с него, но когато се усмихва... Усмивката и талантът му да ме развеселява дори в най-трудните и тъжни мигове, отново ме кара да го обичам“, помисли си тя. „А не бива! Сега той е само един приятел и трябва да го третирам като такъв, и докосна устните си. Освен това, доктор Макормак е сърдечен и чувствителен човек и подобен жест не означава нищо повече от акт на приятелство.“ Знаеше това от собствен горчив опит.

— Така че, вземи се в ръце, Кристи! — гласно добави строго тя, нагласи пистолета за отпечатване на навитите на ролка етикети-лепенки и започна: Госпожа Е. Хедън — валиум... Спря и се намръщи. После потърси картоната на жената и го отвори. Валиум бе изписван и миналия четвъртък, а също и три седмици преди това. Рецепти бяха издадени от различни лекари и не от Кърук. Кристи не чуваше нищо.

— Госпожо Хедън!

Жената на средна възраст, разглеждаща експонатите на щанда за козметика, вдигна глава и се усмихна.

— Здравей, скъпа — лъчезарно каза тя. Като повечето жители на Кърук добре познаваше Кристи и стана една от първите ѝ приятелки в града. Нямахме семейство и често идваше в аптеката, за да си побъбри.

Кристи въздъхна, взе патериците и заобиколи, за да поговори с госпожа Хедън, без да ги чуе Рут.

— Госпожо Хедън, не ви ли дадох валиум миналия четвъртък?

Жената кимна с глава, избягвайки погледа ѝ.

— Да, мила, но съм толкова разсеяна, че май съм го изхвърлила заедно с оригинала на рецептата. Бяха в плика от пазар. Какво е станало с крака ти?

— И не сте го ползвали въобще? — попита Кристи, не желаейки да се отклонява от темата.

— Не, разбира се — почти се обиди жената. — Не бих могла да изпия всички тези таблетки, без да изпадна в кома, нали? Просто ги загубих. А сега разкажи за крака. Видя ли вече малкия си племенник? Чух, че приличал на баща си. Приготвих за доктор Блеър едно цвете, а за малкия изплетох елече. Искам само да го украся със синя панделка и ще ги занеса днес. — Кристи отстъпи неохотно. Но остана съмнението, породено от незадоволителното обяснение. Нямахше право да отказва изпълнение на рецепта, още повече, че беше препис. Тя погледна бланката — бе издадена от лекар, практикуващ в Тайнонг, съседен град на около четирийсет мили от Кърук. Защо е отишла там госпожа Хедън на преглед, а изпълнява рецептата тук? Може би не одобрява Ричард. Но и Кейт е лекар. Така че... Тя даде медикамента, изчака госпожа Хедън да напусне магазина и позвъни в аптеката на Тайнонг. След двуминутния разговор тревогата ѝ нарасна още повече.

— Не е загубила оригинала — увери я колегата ѝ Роб от Тайнонг. — През последните два месеца донесе три рецепти и преписи от тях, издадени от много и различни лекари. Миналата седмица обаче ѝ отказах да изпълня поредната, тъй като беше написана от лекар, за когото никога не съм чувал. Затова се е върнала при вас.

— Познавате ли доктор Картрайт? — Кейт погледна преписа.

— Не.

— Тук е отбелязано, че работи в Тайнонг.

Настъпи кратка тишина. После Роб каза разтревожено.

— Сега си спомням, че преди година и половина тук пристигна като асистент лекар на име Картрайт. Имаше намерение да влезе в съдружие с останалите лекари, но напусна след три дни.

— Но защо? — затаи дъх Кристи.

— През последните няколко месеца поликлиниката на Тайнонг бе разбивана двукратно. Може кабинетът на Картрайт да не е пострадал, но другите двама лекари се оплакаха, че техните печати са откраднати и подозираха новия си колега. Ако нещо те тревожи, Кристи, трябва да съобщиш в полицията.

— Зная — тъжно каза тя. — Не си представям обаче госпожа Хедън да разбива кабинети.

— Сигурно не е тя. Но често откраднатите печати се продават и то за много пари. А сега ме извини, защото се натрупаха клиенти. Случаят е за полицията.

— Зная, за бога. Довиждане, Роб. — Тя затвори телефона и остана, втречена, докато не дойде Рут да я попита дали я боли кракът?

— Не — отговори тя. Госпожа Хедън беше на средна възраст и започна да я ухажва още с пристигането ѝ в Кърук. А сега се разбра, че всичко е било измама.

— За доктор Макормак ли си мислите? — полюбопитства Рут.

— Как ти хрумна?

— Така ми се стори — изхили се момичето и посочи към магазина: — Господин Харис е дошъл за таблетките си.

— Моля те, обади се в амбулаторията и предай на доктор Блеър или доктор Макормак, че трябва да разговарям с тях.

— Първо доктор Макормак, нали? — продължи да се забавлява Рут.

— Виждаш ли това? — попита Кристи и размаха патерицата.

— А какво ще обясните на застрахователното дружество, госпожице Блеър? — Рут се изкикоти и вдигна слушалката на телефона.

— Ще го приемат за съвсем справедливо възмездие.

Оказа се, че само Адам е на разположение. Кристи изчака помощничката ѝ да занесе таблетките на господин Харис и вдигна слушалката.

— Какво има, Кристи? — Гласът му бе напрегнат и разтревожен.

— Ричард там ли е?

— В отделението е. — В настъпилата тишина тя го чу да въздъхва. — Ако трябва да съм снизходителен, ще кажа — спешен случай го изведе от кабинета му с препълнената отпред чакалня, но подозирам, че отиде при жена си и сина си, и за да съм съвсем точен, не по медицински проблем е при тях.

— Извини ме, че те безпокоя, Адам.

— Няма защо, мила. Да не би пак почеркът ми да те затруднява?

— Не, но... — Тя бързо му описа ситуацията около госпожа Хедън. — Май се налага да съобщя в полицията.

— Не те обвинявам. — Кристи с облекчение усети, че и неговият глас, подобно на нейния, звучи разколебано. — Ще помоля Бела да провери картоната ѝ и ще ти се обадя.

— Много съм ти благодарна.

Кристи затвори, изпълнена от почти дразнеща признателност към Адам. От това, че сподели проблема с друг, тревогата ѝ намаля. Десет минути по-късно отново се обади на Адам. Гласът му звучеше доста гневно.

— В картоната ѝ не е отбелязано много. Последните две години е преглеждана от Кейт само два пъти и няма изписани бензодиазепини, но шест години по-рано, след смъртта на съпруга ѝ, старият доктор Макгуайър ѝ е назначил лечение с тях.

— Значи е пациентка на Кейт и Ричард никога не я е преглеждал.

— Никога.

Отново настъпи тишина.

— Да изчакам ли, докато Кейт се оправи, за да разговарям с нея?

— Не бива, Кристи — нежно каза той, — защото рецептите, които използва са крадени.

— Значи да отида в полицията.

— Мисля, че се налага. Но по-добре това да стори самата госпожа Хедън.

— Съгласна съм.

— Ако предпочиташ, аз да поговоря с нея?

Кристи си помисли: „Да, точно това искам. Само ако можех да реша този неприятен проблем...“ и ако Адам желае да сподели отговорността за неговото разрешаване...

— Не — с неохота отговори тя. — Познавам Ейми Хедън и тя ми има доверие. Логично е, щом Кейт не може, единственият друг човек, който да разговаря с нея, да съм аз.

— Кога ще направиш това? — запита Адам и по тона му Кристи се досети, че я кара да бърза.

— Довечера, след работа. Тя живее на една пресечка от аптеката.

— Смяташ ли, че ще успееш да докуцукаш дотам?

— Да.

— На картоната пише, че адресът е „Чърч Стрийт“ 17.

- Зная.
- Ще те взема в шест и половина часа.
- Мога да наема такси.

ШЕСТА ГЛАВА

Денят се проточи. Предстоящата визита при госпожа Хедън тежеше като олово в душата на Кристи. С огромна неохота тя затвори магазина в пет и половина. Бе истинско мъчение да върви с тези глупави патерици. А и честите въпроси на хората, които срещаше, как е племенникът ѝ и какво се е случило с крака ѝ, я забавиха доста. Когато пристигна се изправи пред спретнатата къща с кафява фасада, пред която растяха грижливо подредени и поддържани невени, петунии и цинии. Цялото това изящество изглеждаше съвсем не на място на фона на обраслите с високи каучукови дървета хълмове зад града. Още при първото позвъняване вратата се отвори и на прага застана госпожа Хедън. Усмивката ѝ угасна щом видя Кристи, но бързо се окопоти и надяна на лицето си маска на любезност.

— Кристи, скъпа. Колко се радвам, че идваш! Заповядай, влез. Тъкмо си приготвям нещо за хапване с чая.

Кристи последва домакинята в кухнята, където седна до масата.

— Няма да ми откажеш чаша чай, нали, мила? — нервно се засмя Ейми и постави чайника на топлата печка. — Макар че по-подходящо е да ти предложи шампанско след вчерашното вълнение около появата на малкия.

— Госпожо Хедън, досещате ли се защо съм дошла?

Широкото лице на Ейми застина.

— За моята... За рецептата ли става дума?

— Да.

— Наистина загубих опаковката с таблетки...

— Не затова съм дошла. — Кристи поклати глава. — Рецептата ви е подпечатана с откраднат печат.

Настъпи мъртва тишина. Ейми се втренчи в Кристи. Погледът ѝ потъмня като на хванато в капан животно. Звукът от часовника отекваше в кухнята, като цъкване на заредена бомба. После внезапно Ейми отпусна глава върху ръцете си и захлипа. Кристи я остави да се наплаче. Полека-лека Ейми започна да разказва съкрушено през сълзи.

Всичко започнало със смъртта на съпруга ѝ, а може би и преди това. Синът им не се разбирал с баща си и ги напуснал. Съседите излъгала, че е заминал за Америка, където се оженил и работел с добра заплата. Но със смъртта на Бил загубила всичко. Един ден отишла при доктор Макгуайър, разплакала се и му обяснила колко самотна и потисната се чувства и как понякога мисли за самоубийство. Доктор Макгуайър не проявил особен интерес към разказа и ѝ предписал валиум. Медикаментът не решил проблема, но помогнал малко да забрави болката си, а после постепенно се появила необходимостта от все по-големи дози.

— Да, но никога не сте искали рецепта от Кейт за препаратата.

— Човек започва да разпознава лекарите, които, без да задават въпроси, изписват нужното му лекарство — каза тъжно Ейми. — Когато отидох при Кейт, усетих, че тя не е от тях. Такъв е и доктор Блеър. — Ейми въздъхна. — Обикновено не изпълнявам рецептите тук, но колата ми се развали и не мога да пътувам.

— А рецептите на доктор Картрайт? — меко попита Кристи.

Жената вдигна зачервено и подпухнало от плач лице.

— Не знаех, че са крадени, Кристи, наистина не знаех.

— Не ги е писал доктор Картрайт, нали?

— Не — въздъхна Ейми, изправи се и отиде до шкафа. Вътре лежеше тесте подпечатани рецепти. — Знаех си, че са фалшиви, но не можех... Лекарите ставаха все по-нелюбезни. Един, при когото ходех редовно в Мелбърн, го лишиха от лекарски права. После и фармацевтът от Тайнонг отказа да изпълнява рецептите. Трудно можех да пътувам до Мелбърн, за да купувам валиум — въздъхна тъжно жената. — В аптеката на Тайнонг по време на скандала имаше и един младеж. Той ме настигна и предложи да купя кочан с рецепти.

— Подпечатани?

— Да. — Тя открито погледна Кристи. — Не биваше да го правя, но реших, че ще отпадне необходимостта да пътувам до Мелбърн. Знаех как се пишат рецепти и започнах. Първата донесох при теб и ти я изпълни, значи вършеха работа.

Кристи кимна в знак на съгласие. Нямах безпогрешен начин, човек да се предпази от подобна измама, освен да води безкрайни телефонни разговори с лекарите, изписали валиума.

— Какво смяташ да правиш? — страхливо попита Ейми.

— Въпросът не е в това какво аз ще правя, а какво ще направите вие.

— Искаш да кажеш, че няма да се обадиш на полицията?

— Подпечатаните рецепти са откраднати, госпожо Хедън.

— Зная. Предполагах, че е така, но просто го пренебрегнах.

Отвън се чу клаксон на кола. Ейми подскочи уплашено.

— Ти... Да не си ме издала на полицията. — Цялата преbledня.

— Това не е полиция — увери я Кристи. — Доктор Макормак идва да ме вземе. Госпожо Хедън, в беда сте и ви е нужна помощ. Проблемът с полицията е най-малкия. По-страшно е, че сте се пристрастила към бензодиазепините и се нуждаете от добър лекар. Искате ли сега да разговаряте с Адам.

— Не мога — безпомощно поклати глава тя.

— Но нали с всеки изминат ден повишавате дозата?

— Да.

— Бихте ли могла да спрете да ги взимате? Давате ми сега всички таблетки и не взимате повече нито една?

Ейми се разплака, покри с ръце лицето си и отговори:

— Не мога. Опитвах. И честно казано, мислех, че ще полудея.

— Тогава позволете ни да ви помогнем. — Кристи стисна ръцете й в своите. — В беда си, Ейми. Нямам намерение да те вкарвам в затвора, но това, което вървиш, ще ти причини само страдание и мъка.

Почукването на входната врата извести идването на Адам. Кристи нищо не каза и чуването се повтори. Ейми вдигна очи и окуражено изтри сълзите си.

— Той... Той наистина ли може да направи нещо?

— Ти не си единствения човек с подобен проблем — увери я Кристи. — Има цяла организация, занимаваща се конкретно с проблема на наркоманиите и алкохолизма. Първата ти крачка ще е доктор Макормак. Да го повикам ли?

Госпожа Хедън си пое дълбоко дъх и стана. Видимо изживяваше вътрешна борба, но накрая успя да се овладее.

— Ще го поканя — заяви тя решително и Кристи си отдъхна.

— Искаш ли да остана?

— Не. Ще се справя сама. — Тя поклати само глава.

Кристи кимна, взе патериците и последва Ейми в хола. Предната врата бе отворена и на прага стоеше Адам.

— Кристи ми каза, че вие бихте могли да ми помогнете — измънка госпожа Хедън.

Адам погледна разплаканото ѝ лице и каза меко, с разбиране:

— Убеден съм в това. — Хвана я за ръка и я въведе в къщата.

Колата му бе отключена. Кристи седна на мястото до шофьора, доволна, че ги остави сами. От видяното досега бе сигурна, че Адам може да помогне. Спомни си изражението в очите му — те обещаваха съдействие. Нищо чудно, че е станал акушер-гинеколог. Представи си колко окуражаващо действа присъствието му върху всяка родилка с предстоящо трудно раждане. Той просто излъчваше спокойствие, доброта и компетентност. „Защо, за бога, е напуснал Лондон, за да дойде тук? — за стотен път се запита Кристи. Какъв е смисълът на всичко това? Този мъж е загадка.“

Най-после Адам излезе, а госпожа Хедън, развълнувана и усмихната, остана на прага и махна за довиждане.

— Всичко наред ли е? — тихо попита Кристи, след като къщата изчезна зад завоя.

— Тази нощ ще бъде добре — намръщено отговори Адам. — Но, пътят към победата ще е труден и дълъг.

— А полицията?

— Утре с нея ще отидем заедно — погледна я той. — Преди това ще им звънна да им обясня за какво става дума. Не искам да срещнем някой амбициозен млад полицай, спазващ буквата на закона. Госпожа Хедън реши да разкаже всичко.

— Тя има нужда да направи това. — Кристи се поколеба. — Мислиш ли, че ще предявят обвинение към нея?

— Не вярвам. Това е първото ѝ прегрешение и тя ще направи пълни самопризнания. По-скоро ще проявят интерес към начина, по който е получила рецептите. Много интересен, наистина.

— Значи, според теб ще се справи?

Адам се намръщи, тъй като взимаше остър завой.

— Да я излекуваме от лекарствената ѝ зависимост, не значи да решим проблема ѝ — глухо каза той. — Изглежда се чувства напълно изолирана от околния свят, тъй като сама е прекъснала контактите си с него, страхувайки се от съжаление и въпроси за сина ѝ. Знаеш ли нещо за него?

— За съжаление, нищо.

— Не го е виждала, откакто съпругът ѝ е починал. Щом синът е напуснал, защото не се е разбирал с баща си, нужно е някой да му съобщи, че той е починал вече.

— Но госпожа Хедън не знае къде е.

— Има организации, които могат да го издирят.

— Тя е много горда, за да се обърне към тях.

— Но аз не съм. — Адам я погледна в очите. — Мислиш ли, че нашата поликлинична регистраторка може да ми даде подробно описание на сина?

— Бела знае всичко, каквото си помислиш. Дори колко пъти е кихнал през живота си всеки наш съгражданин — усмихна се тя.

— А човек може ли да ѝ има доверие, че ще пази в тайна това, което споделим с нея?

— Разбира се.

— Добре. От утре сутрин започваме да работим по плана. — Лицето на Адам се проясни. — Страхотен удар ще е, ако успеем да открием сина ѝ и да го накараме да я посети. Тогава нещата ще се развият по съвсем друг начин.

— Дано.

— Добре се справи със задачата, Кристи. — Погледна я и се засмя.

— Аз ли? Нищо особено не съм направила.

— В света има много фармацевти, които просто ще се обадят в полицията, защото проблемът не ги засяга. Изглежда под тази начумерена външност се крие едно голямо сърце. — И като видя физиономията ѝ, избухна в смях. — Хайде, Кристи, мило момиче. Имаме насрочена вечеря.

— Насрочена?

— Кръчмата на Кърук ни очаква. Отсега предвкувам стека си.

Кръчмата бе тиха. Вторник вечер никога нямаше посетители. Повечето жители на района идваха в пазарен ден или през уикенда. Сервитьорката им донесе напитките и ги остави.

— Оживлението, което внасяш в Кърук, няма граници. — Кристи иронично наблюдаваше кокетниченето на сервитьорката и си спомни реакцията на Рут.

— Така ли? — Адам отпи голяма глътка бира и се загледа в нея.

— Понеже си неженен, се явяваш най-желаната партия за брак.

— Съмнявам се, че съм най-желаната партия.

— Защо да не си? — Стигнала дотук, Кристи не можеше да спре. Лицето на Адам помръкна, а тя стисна устни. Какво, по дяволите, я накара да изтърси това? Загубил е жена си само преди шест месеца и ако я е обичал искрено, сигурно страда. — О, Адам, съжалявам — извини се припряно, ужасена от себе си. Лицето му не се разведри. Протегна се и докосна ръката му. — Беше глупаво и грубо от моя страна. Съжалявам.

— Предполагам, че си права — ерген съм и сърдечно необвързан. — Той сви рамене, но болката в очите му остана. Погледна я и добави: — И както ти отбеляза, най-желаният жених.

„Какво причини мъката в очите му — тъгата по починалата Сара или за любимата жена, останала в Англия? А нищо чудно да е избягал чак тук от неприятна любовна история.“

— Защо дойде тук? — кротко попита тя и отново докосна ръката му. — Греша ли, като мисля, че в Англия си оставил не само лекарската си практика?

Очите му се ококориха учудено. Кристи срещна погледа му. Настъпи дълга тишина. Сервитьорката отново дойде и донесе нова бира.

— Не трябваше да те питам за това. Не е моя работа.

— Бих искал да ти кажа, Кристи, но не мога. — Внезапно стисна юмрук. — Не мога, по дяволите! Историята е много ужасна... Аз... — Прекъсна думите си по средата. — Поръчах ли вече вечеря? И какво поръчах, за бога!?

— Стек — засмя се Кристи и отдръпна ръката си.

— А пържени картофи?

— Друго и да искаш, няма.

— Ооо — усмихна се той и болката в очите му изчезна. Кристи разбра, че е положил свръхусилие да се овладее. — Тогава всичко е наред. Съжалявам, но изглежда страдам от носталгия.

— Вече? А само три дни са минали — продължи да се заяжда тя, опитвайки се да разбули тайната му. — Трябваше да си вземеш и любимата играчка, с която да се приспиваш.

— Права си. — Иронията в гласа му прозвуча тъжно.

До края на вечерята продължиха да поддържат разговора с лекота, въпреки напрежението, което владееше и двамата. Кристи едва

докосна яденето.

В този момент атмосферата се разведри малко от откровено скандално ухажване на сервитьорката Манди. Още с влизането им, тя не ги изпускаше от поглед и когато видя внезапното отдръпване на ръцете им, безпогрешно усети, че е настъпил моментът да действа. Втурна се към масата им, подобно на хищна риба, и се обърна към Адам:

— Чудесно е да ви видя тук. Зная, че сте се настанили при госпожица Блеър, но не е ли малко скучно да си стоите всяка вечер вкъщи? Винаги сте добре дошъл при нас. Аз работя всеки ден от понеделник до събота — тя леко полюшна бедра, — а в неделя почивам. Но е напълно възможно да отсъствам и друга вечер, стига да се появи достатъчно приятен ангажимент. Но досега поне в този град не се бе мяркал подходящ мъж, който да си заслужава подобна жертва.

Кристи почти се задави с лимонадата, която пиеше, а по лицето на Адам се изписа съчувствие.

— Утре ще дойда в амбулаторията при вас — окуражено продължи Манди, правейки се, че не забелязва кашлянето на Кристи. — Имам ужасни подутини в ставите на палците на краката си, докторе. Един специалист от Мелбърн ми предложи да ме оперира, но като си представих, че трябва да ходя седмици наред с патерици... Няма нищо по-непривлекателно от жена с патерици, нали госпожице Блеър?

— Абсолютно — тихо потвърди Кристи.

— Все пак имам нужда от някой чаровен и внимателен лекар, който знае как да ме излекува. В момента, в който ви видях, си рекох — това е лекарят, при когото ще отида с моя проблем.

— Много любезно, госпожице...? — отбеляза Адам.

— Манди — сърдечно се представи тя. — Щом ще се занимавате с подутините ми, предлагам да минем на малки имена.

— Нямам какво да добавя към това — каза Адам, гледайки я право в очите. — Всъщност кои подутини имате предвид?

Манди му хвърли подозрителен поглед, да не ѝ се подиграва, но лицето му бе напълно безизразно. Тя опрощаващо се изкикоти.

— Ама и ти си един, докторе. — Междувременно готвачът от кухнята ѝ правеше енергични жестове. Тя се наведе към Адам и се извини: — Трябва да вървя. Джо е така нетърпелив, защото не иска

хората от четвърта маса да чакат дълго вечерята си. — Усмихна се отново и добави: — Ще се видим утре.

— С нетърпение ви очаквам — увери той.

Манди се отдалечи потраквайки с токчета.

Кристи свали кърпичката от устата си.

— Уоу! — въздъхна тя. — Вече две години живея в Кърук и все още не съм видяла подутините на Манди.

— А искаш ли? — стреснато запитва Адам.

— Откакто съм в Кърук, подутините на Манди са били винаги тема на разговор в кръчмата. Веднъж дори позволи на Ричард да я прегледа и той каза, че действително има такова нещо. — Тя взе патериците и се изправи. — Ако Манди ти ги покаже — значи си приет в най-отбраното общество в Кърук.

— По-значимо ли е от роднинството с кучето на Кралицата?

— Много повече.

— И като си помисля, че смятах Кърук за място много по-различно от Лондон — усмихна се Адам. — Искаш ли кафе?

— В никакъв случай — твърдо отказа Кристи. — Манди е толкова развълнувана, че като нищо ще покаже подутините си още тук.

Обратния път изминаха в мълчание, всеки вгълбен в мислите си. Кристи се чувстваше безкрайно уморена. Може би се дължеше на безсънието през последните нощи и болката в крака.

Когато спряха пред къщата, Адам слезе и отвори врата от нейната страна.

— Как си? — попита я, помагайки ѝ да нагласи патериците.

— Добре.

— Слаб лъжец си, Кристи Блеър. — Поклати глава и без всякакъв коментар я вдигна на ръце и понесе към къщата. — Хайде да му дадем възможност да си почине.

— Пусни ме, Адам — удивено изпъшка Кристи.

— Разбира се. — На един дъх изкачи стъпалата на верандата и я постави върху камъшитеното кресло. — Твоето желание е заповед за мен, Кристи. А сега стой тук да приготвя кафе.

— Но аз не искам кафе.

— Отново ли нещо те притеснява, Кристи? — възкликна той.

Загледана в изсечените черти на осветеното му от луната лице, тя все още не можеше да се съвземе от току-що изпитаното усещане на

топлата му прегръдка. Адам стоеше, кръстосал ръце, провокирайки я да се овладее, но тя просто не можеше.

— Да, наистина съм малко притеснена — прошепна едва чуто и потъна в мълчание, докато той влезе да приготви кафето.

Загасиха лампата на верандата, за да не се събират насекоми и изпиха кафето под звездната светлина на тихата и гореща нощ. Кристи беше обхваната от чувство на нереалност. Адам ѝ даде да изпие с кафето и две обезболяващи таблетки. Вече се усещаше леко замаяна. Мълчаха, като че ли всеки се страхуваше да проговори пръв. Кристи си мислеше с горчивина: „Всеки път щом си отворя устата, казвам по някоя глупост, така че по-добре да си мълча“. Може би и Адам се чувстваше по същия начин. Изпитваше задоволство от песента на щурците и любимите птици на Кристи — козодоите, които припяваха в храстите около къщата. Внезапно Кристи се изправи, като си мислеше: „Странното ми усещане май е от въздействието на нощта, горещината и тишината. Няма нищо общо с Адам. А и таблетките са виновни за това“.

— Ще си лягам — неуверено заяви тя.

Той също се изправи и тръгна към нея. Прочете намеренията му в погледа и протегна напред ръце, за да го спре.

— Не! Мога и сама да вървя.

— Отново ли си напрегната?

— Не — тихо отрече и поклати глава: — Не съм.

Той стоеше и я наблюдаваше — бледата луна блестеше в русата къдрава коса на сведената ѝ глава. Каза, че си тръгва, но като че ли ѝ бе невъзможно. Той протегна ръка и повдигна брадичката ѝ, за да види изражението на лицето ѝ. Тя откри в тъмните му очи същия смут, който бе завладял и нея самата. „Това е от нощта, лунната светлина, тишината и тежкия аромат на каучуковите дървета наоколо, който ни действа почти като отрова“, помисли си тя.

Адам обхваната с ръце лицето ѝ, наведе се и я целуна. За миг тя остана неподвижно. Не искаше да се предаде, та нали точно това я плашеше най-много... Усещането да бъде държана в прегръдките на този мъж. Така се случи и преди пет години, когато я целуна и тя хлътна до уши от любов към него. Глупаво пубертетско увлечение по женен мъж. И все още продължава да го обича. Защото от всичко в света най-много желаше той да я целуне. Ръцете му сграбчиха

гладката кожа на раменете ѝ, устните му я докосваха леко и питащо. Нямахте я онази властна изискваща настойчивост. Тя се опита да се съпротивлява, но предварително знаеше, че е загубила битката. Беше я загубила преди пет години. Устните ѝ отзивчиво се разтвориха. Нощта се изпълни с вълшебството на любовта и желанието. Изведнъж, като че ли всичко наоколо изчезна — луната и щурците, и песента на нощните птици. Сетивата ѝ възприемаха само Адам, а това съвсем не беше разумно. Адам просто се нуждае от целувките на някое момиче, а тя му е под ръка. Всичко ѝ беше познато, но както и преди, не можеше да се съпротивлява. Или поне не, докато той я желае. Устните ѝ предателски отвърнаха с още по-голяма страст. Обви ръце около мъжественото му тяло и се притисна с неутолима жар. Цялата изгаряше от желание. Нямахте значение колко ще трае всичко това, дори и да свърши, както преди години...

Изведнъж рязък телефонен звън разруши магията на нощта. За момент не му обърнаха внимание, но после бавно и неохотно се разделиха. Кристи отстъпи назад. Чувството ѝ на реалност се върна, а с него и страхът. Телефонният звън, като че я предупреждаваше. Беше се заклела да се държи с този мъж като с приятел и да не разкрива истинските си чувства, а какво се получи? Изведнъж дълго сдържаните сълзи рукнаха и тя се задави в ридание.

— Кристи... — В гласа му се долови нежност и неувереност. — Скъпа моя...

— Ти... По-добре ти се обади — мрачно каза тя.

Отне му правото на избор. Телефонът продължи неумолимо да звъни. Той се обърна и преди да влезе в къщата ѝ хвърли един последен неуверен поглед, а тя остана на място като закована. Нямахте сили да помръдне. Сякаш животът спря и някой я окова във вериги. Като физическа болка усети влечението, което изпитваше към Адам, а сега той беше в къщата и крачеше към телефона. Когато го чу да разговаря припряно, потрепери. Душата ѝ се скова от страшен студ.

— Обади се от болницата. Ще оперираме някакво дете с остър апендицит. Ричард е вече в операционната. Кристи...

— Знаех си, че трябва да излезеш — глухо каза тя.

— Кристи... — Докосна рамото ѝ и тя настръхна. Жестът му ѝ подеждаше, като че може да я ухапе или ужили.

— Не ме докосвай! — изкрещя.

— Защо? — намръщи се Адам. — Мислих, че и ти ме желаеш...

— Смятал си, че искам да ме целунеш? Добре тогава, не исках, Адам Макормак. Сигурно съм полудяла, та ти позволих да ме целунеш, чуваш ли? Не желая никога повече да го правиш, не желая дори да ме докосваш!

— Ти изпитваше толкова силно влечение, колкото и аз. — Гласът му стана равен и спокоен, просто регистрираше един факт.

Това прекрати растящата ѝ истерия още в зародиш.

— Да — глухо потвърди тя, без да го поглежда. — Прав си, глупаво е да отричам. Нека да отдадем случилото се на моментно увлечение под въздействието на нощта и изпитото вино...

— Ти пи лимонада, а аз две ниско алкохолни бири.

— Забрави ли, че трябва да тръгваш? — рязко го прекъсна тя.

— Не, не съм — съгласи се той и я погали по бузата, пренебрегвайки инстинктивния ѝ протест. — Независимо какво мислиш, паметта ми е много добра, Кристи Блеър.

СЕДМА ГЛАВА

Следващите две седмици бяха най-трудните в живота на Кристи. Спеше лошо, работеше много и видимо отслабна.

— Какво става с теб? — попита я Кейт, когато една привечер след работа тя се отби в дома на брат си. Снаха ѝ кърмеше бебето на верандата.

— Какво имаш предвид? — попита Кристи.

— Изглеждаш направо като смъртта — откровено отговори снаха ѝ. — С Ричард започваме да се тревожим за теб.

— Много мило от ваша страна — сухо каза Кристи. — Зная, че си... Сигурно е защото имам доста работа.

— Защо?

— Правя допълнителни заявки. Резерва за екстрени случаи.

— Не вярвам само това да е причината.

— Може би наемателят ми е виновен — мрачно допълни Кристи. — Постоянното му присъствие вкъщи ме напруга и притеснява.

— Спиш ли? — попита Кейт.

— Не много добре.

— Ако бях доктор Макгуайър, вместо да те питам какъв е проблемът, направо щях да ти изпиша валиум. — Кристи поклати тъжно глава, но не успя да прекъсне снаха си. — Каквото и да е проблемът, човек не бива да се разстройва толкова много, нали?

— Разбира се!

Но Адам се бе настанил така, сякаш смяташе да остане с месеци. Изгради си стереотип на поведение, все едно че си е у дома и за нея единственото спасение от постоянното му присъствие бяха малките бягства до ресторанта или гостуването при брат ѝ. От нощта, когато я целуна, тя прекрати всякакви опити да се държи с него като с приятел и поддържаше хладна любезност, но нищо повече. Адам също бе много зает и рядко се виждаха. На сутринта след онази вечер, той понечи да разговаря с нея, но тя го прекъсна:

— Ако ме докоснеш отново, Адам Макормак, така ще се разпискам, че и полицията в Тайнонг ще ме чуе.

За нейна изненада, той замълча и без да спори, прие ултиматума ѝ. Изглежда и него го бяха налегнали други мисли, така че прие хладното ѝ държане. Краткият период на приятелство и интимност приключи. „И всичко щеше да е наред, ако си беше опаковал багажа и си бе заминал“, отчаяно си помисли Кристи. Но той не го направи. Остана, изпълвайки дома ѝ с аромата на тялото и одеколона си, с уморените си зелени очи, изглаждащи така напрегнати, както и нейните. Нервите им бяха опънати. Кристи реши, че целувката е била следствие от това, а не плод на силно желание. Често го чуваше да става нощем и да говори по телефона. Не се искаше особено въображение, за да се досети, че звъни в Лондон. Запушваше си ушите с възглавница, безсилна да слуша гласа му. Да върви по дяволите, че се върна отново в живота ѝ!

Изглежда спомените помрачиха лицето ѝ, защото като дойде на себе си, забеляза замисления, фиксиращ поглед на снаха си.

— В Адам е причината, нали? — съчувствено запита Кейт.

— Време е да тръгвам. — Кристи се изчерви и стана. — Имам... Трябва да почистя няколко рафта в магазина тази вечер.

— За да не се прибереш вкъщи при Адам, нали?

Кристи стоеше права с ръце, отпуснати покрай тънките си бедра и гледаше снаха си. Тя ѝ беше приятел и то добър. Като се ожени за брат ѝ, стана и част от семейството. А в момента Кристи имаше голяма нужда семейство — рамо, на което да изплаче мъката си.

— Да. — Внезапно реши всичко да разкаже. Ако Кейт не може да помогне, поне ще я изслуша. Седна на стъпалата и изхлипа: — Не ми се прибира вкъщи при Адам.

— Влюбена си в него, нали?

— Да — лаконично призна тя.

— Откога?

— От пет години. — Колкото и да се стараяше да бъде спокойна, историята ѝ се струваше достатъчно нелепа. Една глупава студентска любов към приятеля на брат ѝ, продължила с години. Любов не докоснала Адам, но разбила напълно сърцето ѝ. Искеше да разкрие пред Кейт ужасната си самота и с риск да прозвучи глупаво, поне щеше да се разтовари малко.

Завършвайки разказа си, Кристи въздъхна и изхълца. Погледна към Кейт, очаквайки тя да избухне в смях, но вместо това снаха ѝ постави бебето в количката, седна до нея на стъпалата и я прегърна. Мълчанието се проточи безкрайно дълго.

— Кристи, мисля, че Ричард е много виновен пред теб — най-после продума Кейт.

— Като покани Адам да дойде в Кърук? — горчиво се засмя Кристи. — Разбира се, че не. Градът има нужда от него.

— Нямам това предвид. Мисля за пропуска, който е направил, като не ти е разказал за миналото на Адам.

— Ти знаеш ли нещо? — изтръпнала, Кристи се вгледа в снаха си.

— Брат ти все още те възприема като малко момиченце и правилно или не, е спестил неща, които смята, че не са за ушите на малката му сестричка.

— Въпреки че съм вече на двацет и шест години?

— За него ти винаги ще си останеш дете — засмя се Кейт.

— Та какво искаше да ми кажеш?

— Не е моя работа, но... Виждала ли си някога Сара?

Кристи кимна с глава.

— Никога ли не си знаела, че тя не е добре?

— Имаш предвид причината за смъртта ѝ? Попитах Адам, но той не пожела да ми каже.

— Не зная от какво е починала, но се досещам — тъжно продължи тя. — Сара е била болна от шизофрения, много преди да почине.

— Не е възможно! Тя беше съвършено здрава! — възкликна Кристи.

— Какво знаеш за това заболяване?

— Само лекарствата и дозировките им. Изглежда лечението включва и един доста свиреп режим.

— Да, така трябва да бъде. — Кейт тъжно сви рамене и продължи след кратко колебание. Кристи трябваше да научи всичко. — Сара беше адвокатка. Според Адам е била красива, дори прекрасна, весела и забавна. Жена, за каквато всеки съпруг би говорил с охота. Както и да е, запознали се и сключили брак. След шест месеца нещата започнали да се развиват в ужасна посока.

— Проявила се е болестта.

— Да. — Кейт сви устни. — Според Ричард е започнало внезапно и е било ужасно. Сара решила, че Адам иска да я убие и започнала да разказва това на всеки, който проявявал интерес. В началото никой не се усъмнил в обвинението ѝ и дори арестували Адам. Изживял ужасни мигове, опитвайки се да убеди хората, че Сара е болна и трябва да се лекува. Загубил доста приятели, преди поведението на жена му да стане толкова странно, че думите ѝ да се приемат за неправдоподобни.

— И какво се случило след това?

— Една нощ тя напълно превъртяла и се обадила в полицията. Съобщила, че Адам я преследва с нож из къщата и за по-голяма тежест, изругала. Полицията пристигнала и Сара — убедена, че всеки появил се срещу нея мъж, е убиец, се нахвърлила върху един от полицаите, с ножица. Разбира се арестували я веднага.

— Боже мой! — измърмори Кристи.

— Едва тогава започнали да я лекуват. Въпреки това, тя никога не станала отново онази Сара, която Адам срещнал в началото. Имало периоди, когато пак виждала в Адам реална заплаха за живота си. Напуснала работа и започнала да се държи като болна от маниакална депресия — циклофрения. Имитирала всички, с които поддържала контакти, а това били хора с най-различно обществено положение. Адам нямал повече място в живота ѝ. Тя поискала да се разведат. Именно тогава Ричард го е поканил да ви гостува за около седмица. — Кейт спря, за да даде възможност на Кристи да асимилира тъжния разказ. Кристи седеше мълчаливо, втренчила ужасен поглед напред, без да вижда нищо. Значи това е причината, поради която Адам е имал нужда да си почине. Полудявайки, съпругата му го беше изоставила. Така той пристигна у тях и срещна Кристи, която беше едно нормално момиче, весела и жизнерадостна. Кой може да го обвини, че се е отпуснал и разтоварил в нейната компания. Кристи избърса гневно сълзите си. Защо не ѝ е казал Ричард? Внезапно прозрение прекъсна мислите ѝ. Тя щеше да прояви съчувствие към Адам, а сигурно в онзи момент той се е нуждаел от всичко друго, освен от съжаление.

— По средата на почивката му пристигнала Сара. Била в ремисия и се сетила за съпруга си. Това наложило Адам да си тръгне. Нито аз, нито Ричард знаем за събитията през следващите години.

Адам прекъснал контактите си с много от своите приятели. Ричард разбра, че при Сара зачестила цикличната смяна на периодите с манийна еуфория и такива с тежка депресия и параноя. Тя страдала от страничните ефекти на медикаментите и спирала лечението си веднага, щом се почувствала добре. Ричард не е питал Адам, но предполага, че или се е самоубила, изпадайки в поредната фаза на депресия, или е претърпяла нещастен случай.

Кристи мълчеше. Чувстваше се толкова зле, че просто не бе в състояние да продума.

— Кристи?

Вдигна глава. Кейт я гледаше загрижено. Опита да се усмихне.

— За всичко това Адам Макормак отмъсти на сестрата на най-добрия си приятел. С една целувка я накара да се влюби до уши в него, без дори да забележи чувствата ѝ. — Рязко се изправи. — Благодаря, че ми каза, Кейт. Трябваше да зная.

— Това променя ли с нещо нещата?

— Ако имаш предвид чувствата ми, мисля, че не. Но може би е време да престана да обвинявам и обиждам Адам.

Взе си довиждане и потегли с колата към града. Не смяташе да се прибира веднага, за да не среща Адам, преди да е осмислила всичко, което току-що научи. Бе привечер и последните огнени отблясъци на залеза се скриваха зад върховете на каучуковите дървета. Кристи погледна часовника. Беше почти седем. За около час щеше подреди рафтовете. Зави по улицата, водеща към аптеката, и приближавайки къщата на госпожа Хедън, намали скоростта. Отпред беше паркиран стар оранжев автомобил, а входната врата зееше широко отворена. Нещо не беше в ред. Но какво точно? Намали още скоростта. Сигурно има много логични причини, поради които госпожа Хедън би държала вратата отворена, но си спомни, че когато първо тя, а после и Адам влязоха в къщата, Ейми затвори старателно след тях, даже пусна и веригата. Така направи и след излизането на Кристи, а Адам остана вътре, както и при неколкочкратните ѝ гостувания през последните две седмици. Тогава защо сега вратата е широко отворена? Може би е много горещо и госпожа Хедън се опитва да се поразхлади. Но вътрешният ѝ глас нашепна, че през тези дни времето бе по-хладно.

Натисна спирачката и спря зад оранжевата кола. Автомобилът изглеждаше толкова стар, като че е спрял от движение, а задното

стъкло беше облепено с различни безвкусни лепенки. Кристи се разтревожи — не беше я виждала по-рано, при все че познаваше всички коли на местните жители.

— Може да е синът ѝ? — гласно каза младата жена, сякаш искаше сама да се убеди в това. С голямо нежелание слезе от колата. Може и да попречи, ако наистина е синът, но по-добре да каже едно „Здравей“ и да си тръгне, отколкото да остави Ейми на някой неканен гост. Тя се запъти към входа и изведнъж спря като закована. Отвътре долетя глух стон, последван от злобен и садистичен крясък.

— Смяташе, че няма да се досетя кой ме е натопил? Само ти си го направила. Да не мислиш, че твоите въшливи две хиляди долара си струват усилието, което положих, за да намеря печата. А винаги се захващам само с неща, които си заслужават цената.

Отвътре се чу глух звук, подобно на стон от непоносима болка, после се разнесе трясък и настъпи тишина. Мисълта за това, което става в къщата я прониза, като с нож. Втурна се, като тигрица напред към хола, обхваната от ужас и ярост. Когато влезе вътре, налетя на един як мъжага, надвесен върху падналата на пода госпожа Хедън. Младата жена приличаше на дива котка, която се хвърля в бой срещу значително по-силен враг. До днес Кристи винаги се бе смятала за страхливка, а сега не можеше да се познае. Вкопчи се в мъжа, започна да го рита, дращи и щипе с такава ярост, че той се обърка и не знаеше къде да се дене. Изглеждаше значително по-силен от нея и ако не беше толкова изненадан, битката би завършила по един-единствен начин. Той доволно изсумтя и с един удар, от който ѝ спря дъхът, я просна наред стаята. Кристи бързо се изправи, отскочи назад и отново се хвърли в бой, като че смазващият му юмрук въобще не я бе засегнал. Дори и полуоздравелият ѝ крак сипеше ритници, които накараха бабаита да ругае от болка и да нападне отново. Но тя наведе глава и като се засили, го блъсна право в слънчевия сплит, а коляното ѝ се заби жестоко в слабините му. Той изскимтя от болка, после я сграбчи за косата и силно дръпна нагоре. Тя изкрещя с пълен глас и скочи едновременно с двата си крака върху босите му ходила. Направи ужасна грешка. Заслепен от ярост, той я стисна за врата, събори я на земята и разхлаби ръце, едва когато силите вече я напуснаха. Тя вдигна ръце пред лицето си, за да се предпази от нов удар, но такъв не последва.

Появила се бе неочаквана помощ. Тъкмо бабайтът вдигаше юмрук да я удари отново, някой го сграбчи отзад. Всичко, което се случи след това, ѝ се виждаше като на забавен кадър. Болката ѝ беше толкова силна, че видя като през мъгла как Адам обърна врага ѝ с лице към себе си и след кратка пауза, обмисляйки какво да направи, му нанесе толкова силен удар, че юнакът отхвъркна и полетя към срещуположната стена. Преди още да се блъсне в нея, Адам го настигна, изви ръцете му зад гърба и го натика в ъгъла на стаята. Облегна се върху него, така че да не може да мръдне и се обърна към Кристи.

— Кристи? — Гласът му бе дрезгав от напрежение и тревога.

Безкрайно изненадана, тя не помръдна. После разтри очи, за да се увери, че не сънува и след миг колебание се изправи.

— Адам... — От гърдите ѝ се изтръгна треперещ стон.

— Би ли извикала полицията?

Тя го гледаше с празен поглед, като че ли не го вижда, после се обърна към госпожа Хедън. Жената лежеше в безсъзнание на пода, а на главата ѝ зееше огромна кървяща рана.

— Първо полицията! — заповяда Адам и гласът му разкъса обхваналото я вцепенение — Върви, Кристи! Набери номер 999!

Младата жена погледна още един път госпожа Хедън и се запъти към телефона в кухнята. Набра номера, но бе толкова объркана, че трудно обясни кого точно търси и откъде се обажда. За щастие попадна на опитен оператор, бързо оправящ се в обърканите разговори с изплашените до смърт хора. Кристи затвори, без да е сигурна какво е казала. Спомняше си само как човекът я увери, че линейката и полицейската кола тръгват веднага. Дълбоко въздъхна и с несигурна стъпка се запъти обратно. Там нищо не се бе променило, приличаше на някакъв драматичен стопкадър. Адам все така държеше побойника в ъгъла и щом той се опита да мръдне, лекарят така го стисна, че оня изскимтя от болка.

— Идват веднага — глухо промълви младата жена. Трудно ѝ беше да мисли.

— Кристи, притисни с нещо раната на госпожа Хедън — каза Адам, но като забеляза колко неразбиращо го гледа, рязко попита: — Кристи! Добре ли се чувстваш?

В отговор тя само въздъхна.

— Хайде, можеш да се справиш! Трябва да спреш кръвта.

Този път гласът му прозвуча нежно. Думите му бавно разкъсаха мъглата, в която се бе изгубила. Осъзна, че пред нея стои Адам и очевидно има нужда от помощта ѝ. Кимна с глава, показвайки, че е разбрала, и коленичи до госпожа Хедън. Жената бе пребита до безсъзнание. Раната на главата бе дълбока и тъй като пъстрият килим попиваше бързо, трудно можеше да се прецени каква е кръвозагубата. Нужен ѝ бе тампон. Сигурно в кухнята би могла да открие нещо, но щеше да загуби време. Тогава се сети, че е облечена с памучна пола и блуза. Прецени, че моментът прави всяка срамежливост неуместна, съблече блузата, нави я на тънка лента и бързо я постави върху раната.

— Браво! — похвали я Адам и изруга, тъй като пленникът отново направи опит да се освободи. Сетне с безразличен и леден тон, все едно, че не говори на него, добави: — Костите на ръцете са устроени да издържат определено налягане, такова, каквото в момента упражнявам, и само още малко да мръднеш, натискът ще нарасне и костта ще се счупи. Ако съм съвсем честен, ще призная, че ще ми достави огромно удоволствие. Така че не те съветвам да опитваш. — За минута настъпи тишина. Престъпникът притихна. Адам се обърна към Кристи: — Скъпа, увеличи налягането, кръвта се просмуква през превръзката.

— Опитвам се.

— Натискът трябва да е върху раната и в основата под нея, а превръзката направи на два пласта.

Кристи изпълни нареждането, опитвайки се да съсредоточи вниманието си само върху раната, без да поглежда бледото лице на жената. Сигурно ударът по главата е бил ужасно силен, за да загуби съзнание. Какво ли още е направило това влечуго? Ръката на Ейми лежеше неестествено извита под ъгъл. Сигурно бе счупена, но тук Кристи с нищо не можеше да помогне. Единствено се опита да спре кръвенето.

Тишината се разцепи от воя на приближаващи сирени, първо една, после още една. Изглежда не бе объркала указанията, дадени по телефона. Скоро се чу спиране на коли, последвано от тропане и изведнъж къщата се изпълни с униформени и въоръжени полицаи, а шофьорът на линейката я дръпна леко настрани, за да може Адам да прегледа ранената.

— Всичко е наред, госпожице. Сега свършваме.

Докато Адам бързо и внимателно преглеждаше пострадалата, Кристи стоеше неподвижно, безмълвна и безпаметна. Започна постепенно да я втриса и скоро не можеше да стои на крака.

— Има тежка мозъчна травма, вероятно с вътрешночерепен кръвоизлив — мрачно отбеляза Адам и включи венозна инфузия.

— Да я откараме ли веднага в Мелбърн, докторе?

— Закарайте я първо в нашата операционна. Кръвоизливът трябва да се спре, за да стабилизираме състоянието. Незабавно се обадете на доктор Блеър и старшата сестра! Да подготвят операционната.

Нищо повече не можеше да направи за момента. След като даде нарежданията си, погледна към пребледнялото лице на Кристи — беше се втренчила немиждащо в една точка. Отиде при нея и я грабна в прегръдките си. Държеше я така, като че е най-скъпоценното същество на света. Кристи се сгуши в него. Чувстваше се в безопасност. Само преди миг ѝ прилоша, но не припадна. Пустотата, изпълнила душата ѝ, отстъпи пред вихъра от чувства и облекчение. Топлината на прегръдката и силното му рамо, върху което склони глава, вдъхваха сигурност и безопасност. Нямаше вече от какво да се страхува. Ситуацията бе овладяна. Престъпникът — окован в белезници и изведен от къщата. Госпожа Хедън — поставена на системи и подготвена за транспорт, а Кристи се намираше в прегръдките на любимия човек. Искаше ѝ се да остане така завинаги. За съжаление, мигът не продължи дълго. Щом поставиха Ейми на носилката, фелдшерът се обърна в очакване към Адам. Трябваше да се разделят.

— Кристи, скъпа? — каза нежно той и я отдръпна от себе си. Той разгледа лицето ѝ и изруга ядосано. — Трябваше да му счупя врата на това копеле! — Очите му потъмняха от гняв. Изглеждаше толкова шокиран, че Кристи вдигна ръка и докосна подутото си лице.

— Толкова зле ли изглеждат?

Адам затвори очи и отново я притегли към гърдите си. Усети усилието му да овладее яростта си. Ръцете му несъзнателно я притискаха.

— Трябва да заведем и нея в болницата, докторе. Сама ли ще дойдете в поликлиниката или с линейката? — запита фелдшерът.

— Аз ще я взема — обади се Адам.

— Няма нужда — неразумно завъртя глава в знак на отказ. Изживяният шок очевидно започна да се отразява. — Сама ще се прибера с колата у дома.

— За бога! И дума да не става! — Свирепият му тон я стресна. Но Адам се овладя, усмихна се горчиво и добави: — Съжалявам, мила, не исках да те плаша.

— Нужен си повече на госпожа Хедън, отколкото на мен.

— Погледни се в огледало, за да видиш, че ухото ти е сцепено и може да се наложи да се шие. Няма да те пусна, преди да го разгледам. Затова, моля те, измий лицето си.

Кристи несъзнателно пипна ухото си и смутено забеляза, че пръстите ѝ лепнат от кръв.

— Не съм и усетила дори.

— Скоро ще го усетиш. Е, сама ли ще дойдеш или да те нося?

— Аха, значи така процедурите с упоритите пациентки и това наричат обноси. — Заядливият тон не скри унилата ѝ усмивка. Изведнъж потръпна и се наклони рязко, но Адам здраво я прегърна през раменете.

— Хайде да тръгваме, моето момиче.

Подкара бързо към болницата, поглеждайки от време на време седящата до него Кристи. Веждите му бяха свъсени, очите — мрачни, усещаше се как стиска зъби да не изругае. Топлината на нощта, рамото на мъжа, върху което се облегна, намалиха треската и напрежението ѝ.

— Всичко свърши благополучно. Той е заловен — нерешително каза тя.

— Нещата обаче не стоят така по отношение на Ейми Хедън. Ако контузията е причинила вътрешночерепен кръвоизлив... — сурово заяви Адам, после я погледна: — Бях пред вратата, когато те чух да пициш. Нахълтах вътре и видях как те удря. Мислех... Мислех, че ще те убие.

— По природа съм доста издръжлива и мога да устоя на опита на някакъв дребен крадец да ме очисти — неуверено отбеляза тя.

— Дребен крадец ли? Та той е, меко казано, убиец — мрачно отбеляза Адам, стисна волана и се съсредоточи в пътя.

Когато пристигнаха в болницата, Ричард бе вече там. Кристи остана при дежурната сестра.

— Операцията вече започна — обясни с каменно лице сестра Роу и изми кръвта от раната на Кристи.

— Какво намериха?

— Всичко, което зная, е, че като я докараха, госпожа Хедън дойде за малко в съзнание и после отново изпадна в кома.

— Има вътрешночерепен кръвоизлив — гласът беше на Кейт, която тъкмо влизаше в кабинета. — Кристи, защо стоиш права?

Кристи учудено погледна снаха си. Тя беше в същата рокля, както я завари следобед, с наметната отгоре престилка.

— Върнах се, Кристи. Престани така да ме гледаш. Адам ми се обади, за да ми каже, че раната ти се нуждае от обработка — трябва да се промие и зашие, освен това ти е необходимо ЕнЕлГе.

— Това пък какво е?

— Нежно-любещи грижи. Точка седма от инструкцията за първа медицинска помощ — живо отговори Кейт. — Адам бързаше да започне операцията на Ейми. Според него няма да издържи транспортирането. В момента оперират двамата с Ричард. Като свърша тук и аз ще вляза да асистирам. Няма да разискваме това.

— Отиди да им помогнеш! — Кристи знаеше какво означава една подобна операция.

— Разбира се, само да оправя раната ти.

— А бебето?

— Ендрю е в кърмаческия сектор. Не биваше да го оставям, за да не ме обявят за лоша майка. Полудявам без лекарското си ежедневие. Ако намеря добра детегледачка, смятам да започна работа по няколко часа седмично. — Кейт взе спринцовката от таблата, която сестрата държеше, провери я и сръчно постави местна упойка. — Това е единственото неприятно усещане. А сега разкажи цялата история, без нищо да пропускаш. — Когато свърши с обработката на раната, Кейт строго каза: — Не си тръгвай. Оставаш тук, докато не отзвучи стресът. — И се обърна към медицинската сестра: — Моля, наблюдавайте я!

Половин час по-късно Кристи започна да се безпокои и нетърпеливо погледна над паравана. В болницата владееше мъртва тишина. Целият наличен персонал бе в операционната. В кабинета от време на време се явяваше едно момиче — санитар, което явно по нареждане идваше да ѝ премери температурата или да ѝ предложи кафе или чай. Накрая отметна завивките и печално се погледна. Беше

по сутиен, а полата ѝ бе скъсана. „Трудно ще се прибера така, но не искам да оставам тук.“ Тя излезе в коридора. Санитарчето седеше на рецепцията. В този момент се чу звънец, последван от светване на лампата в отделението до кабинета. Кристи се върна в стаята, изчака момичето да напусне поста си, после тихо слезе до рецепцията и се обади по телефона.

— Ако обичате, таксиметровата служба — помоли любезно тя и когато я свързаха, попита: — Бихте ли дошли веднага да вземете пациент пред болницата?

Сетне от стаята на персонала взе престилка. Тъкмо я облече и по коридора се чува стъпки. Санитарката се връщаше. Кристи се разтревожи, защото знаеше, че никой няма право, особено пък санитар, да изписва пациент. Момичето ще иска да уведоми лекарите в операционната и Кейт или Адам ще прекъснат спешната си работа, за да я разубеждават да не си тръгва. И тогава дойде спасителното хрумване. Отвори прозореца, който гледаше към алеята, и прескочи. След петнайсетина минути си бе у дома.

ОСМА ГЛАВА

Веднага звънна в болницата да предупреди санитарката къде е, та да не настъпи паника, когато видят, че я няма.

— Моля, предайте на лекарите след операцията, че съм си вкъщи — каза тя на притесненото момиче, затвори телефона и се запъти към стаята си. Главата я болеше и чувстваше краката си омекнали. Още с влизането се хвърли на леглото, но въпреки изтощението, не можа да заспи. Главоболието не отслабваше, а мислите ѝ се връщаха към операционната, където една жена се бореше за живота си. Как можа това да се случи на такъв сърдечен човек като Ейми Хедън, загубила първо син, а после и съпруг. Вярно, бе нарушила закона, но затова едва не плати с живота си. И към Адам съдбата не е справедлива. Кристи отново си спомни разказа на Кейт и се замисли за него. Сега той, безкрайно изтощен, спасяваше живота на една малко позната жена. От какви ли демони бяга, за да дойде чак в Австралия?

Тя се мяташе в леглото. Кракът и главата я боляха ужасно. Накрая стана и отиде да вземе нещо обезболяващо. Дълго се колеба, преди да изпие таблетките, но накрая си каза: „Страхът ми от пристрастяване е смешен. Еднократен прием след смъртоносна битка с кандидат-убиец не може да предизвика зависимост“. Засмя се на драматичното определение на тазвечерните събития, изпи две таблетки и се върна в леглото, но пак не заспа. Когато чу шума от приближаващата му кола, осъзна, че несъзнателно го е чакала. Кристи смяташе, че веднага ще си легне, но след малко той отвори стаята ѝ и запали лампата. Тя зажумя от силната светлина.

— Значи все пак си в съзнание. — Никога не бе говорил с такъв остър тон. Изглеждаше много ядосан. Това я накара да се свие.

— Разбира се, че съм.

— Да не мислиш, че това е игра, по дяволите? — каза Адам и пристъпи до леглото.

— Забранено ли е да се прибера у дома? — тихо прошепна тя.

— Наредих да бъдеш под наблюдение двайсет и четири часа, но щом си видяла гърба ми, веднага си се измъкнала като...

— Като човек, който се чувства добре — завърши изречението му тя. — Честно, добре съм. Кейт ме видя...

— Кейт не е твоя лекуващ лекар.

— А кой, тогава? — Гледаше го с надежда. Бе толкова разгневен, че приличаше на свита пружина преди разпускане.

— Аз бях дежурен тази нощ.

— Ти ме повери на Кейт. И тя чудесно се справи. — Гласът ѝ прозвуча решително.

Адам я гледаше с укор, после затвори очи примирено.

— Добре, но сега трябва да станеш.

— Няма да се върна в болницата, Адам Макормак. — Тя седна и дръпна от благоприличие завивката. Нощницата бе доста къса.

— Налага се да отидем до аптеката — търпеливо обясни той.

— Какво ти трябва? — Въздъхна дълбоко и отстъпи.

— Направихме трепанация — гледаше, без да я вижда, — отворихме черепа, за да намалим мозъчната компресия.

— Отворихте го?! — уплашено възкликна тя и умората ѝ изчезна. — Направили сте краниотомия тук? При тези условия?

— Нямах избор — каза мрачно той. — Имаше голям кръвоизлив и ако се бяхме опитали да я транспортираме...

— Щеше да умре, преди да стигнете до Мелбърн. — Кристи отметна чаршафа, стана, без да обръща внимание на оскъдното си облекло, взе халат и се облече. — Да тръгваме!

— В този вид? — Адам я гледаше особено.

— Да, в този вид. От какво имаш нужда? — каза нетърпеливо тя.

— В болницата нямахме достатъчно венозен антибиотик. Ричард смяташе да вземе от теб ключа за аптеката и да донесе.

— По-добре стойте настрана от аптеката ми! Господ знае, дали няма да объркате нещо. Какво сте назначили? — Адам ѝ каза, тя кимна с глава и obu чехлите си. — Има достатъчно количество, веднага ще донеса. — После спря за секунда и се намръщи. — Колата ми все още е пред дома на госпожа Хедън.

— Аз ще те закарам — твърдо заяви той. — Не ще позволя, вместо да лежиш в болницата, да се разхождаш из града нощем. Освен ако не се страхуваш да си сама с мен в тъмната аптека.

— Не, Адам — смирено отговори и се усмихна тъжно. Би искала да го помоли, да не я придружава — толкова е уморен и трябва да си почине, но се страхуваше да отиде сама в аптеката. — Онзи... ранен ли е? — тихо запита и въпросът разсея съмнението му.

— Престъпникът ли? Пуснат е под гаранция. А сега ще ми позволиш ли да те придружа?

— Не биваше да го пускат! — извика Кристи изплашено.

— Шегувам се, ще го държат дълго — призна той. — Въпреки това, ще дойда с теб на всяка цена.

— Разбира се, Адам.

Докато пътуваха през тъмнината я изпълни чувство за нереалност — нощта изглеждаше странна. Беше по халат. Ако главата ѝ не бе олекнала под действие на таблетките, щеше да се облече, но сега не бе способна на излишно усилие. И друг път се бе случвало да отваря нощем аптеката за лекарства, но сега бе съвсем различно. Сблъсъкът ѝ с днешния престъпник промени толкова много неща. Сянката на преживяното щеше да я съпътства и нямаше да възвърне скоро смелостта си. Докато търсеше антибиотика, Адам чакаше до вратата и присъствието му я правеше абсурдно спокойна. С какво този мъж ѝ създава такова чувство на сигурност, когато е наблизо?

Две минути по-късно Адам паркира пред болницата.

— Няма да се бавя. Само ще направя антибиотика и идвам — обърна се той към нея.

— Мога ли да дойда с теб? — плахо попита, сети се как е облечена и потръпна. В следващия миг си представи тъмния паркинг и колата... С излизането на Адам чувството ѝ за безопасност изчезваше.

— Мисля, че дежурният персонал е дискретен — засмя се той, но проследи погледа ѝ и разбра, че тя се страхува. — Освен това промяната в работното ти облекло е доста... ефективна.

— Нищо му няма на облеклото ми — смутено каза тя.

— Повече ми допада — добави той, без да сваля очи от нея, и решително ѝ подаде ръка. — Хайде, госпожице Блеър!

Кристи се поколеба само за секунда, но изкушението беше твърде силно. Тя хвана топлатата му, силна и властна ръка, изпълнена от усещането, че му принадлежи. Отново я връхлетя непреодолимото чувство, че е обичана и защитена. Да можеше това да бъде истина... Да го нямаше миналото, което го преследваше, да го нямаше и

среднощният телефонен звън прелитащ хиляди километри разстояние...

Тя остана да чака пред вратата на интензивното отделение. Оказа се права — персоналът не ѝ обърна никакво внимание. Всички бяха заети с грижите около пациентката.

Ейми Хедън лежеше неподвижно. Главата ѝ бе бинтована, а лицето ѝ — бледо, с цвета на превръзката. „Изглежда... като умряла“, отчая се Кристи. Щеше ли да издържи? Успяха ли навреме да намалят вътрешночерепното налягане?

След като свърши това, за което беше дошъл, Адам се вгледа в пациентката. После взе отрудената ѝ ръка и леко я погали.

— Сега си в безопасност, Ейми — промълви нежно той и сърцето на Кристи се сви, долавяйки благородството и загрижеността в тона му. — Мъжът, който те нарани, е арестуван. На сигурно място си, сред приятели. От теб се иска само да се справиш, да се събудиш и отвориш очи, за да ни видиш.

Проточи се безкрайна тишина. Изпълнена с мъка, Кристи заби поглед във върховете на обувките си. Всичко изглеждаше така безнадеждно...

— Ейми... — Думите на Адам нарушиха тишината. — Хайде, Ейми. Отвори очи. Няма вече опасност. Кристи е тук. Нали помниш госпожица Блеър? И хулиганът ще я помни. Полицайте казаха, че така го е ритнала, та ще му е доста трудно да закопчава ципа на дънките си.

Въпреки тъгата си, Кристи тихо се засмя. Спомни си, че го ритна на много деликатно място и се изпълни със задоволство. Отиде до леглото, леко докосна лицето на Ейми и прошепна:

— Можех и да го убия!

И тогава се случи нещо невероятно. Жената леко помръдна, мъртвешкият израз на лицето ѝ се промени, Адам повиши глас:

— Хайде, Ейми, можеш да се справиш! Погледни ни! — После се усмихна. — Виж, госпожица Блеър е облечена само с някакво парче плат. Ах, това младо поколение! Не знае що е благоприличие!

Кристи възкликна възмутено и дръпна нощницата пред гърдите си. В този момент Ейми отвори очи и впери неவிждащ поглед в лампата. Адам запази тишина за момент, после каза мило:

— Ейми? Добре дошла, Ейми.

В следващите минути щеше да се разбере дали има трайни мозъчни увреждания. Пациентката се обърна по посока на гласа. Адам отново стисна ръката ѝ. Тя се опита да се усмихне.

— Доктор Макормак, Кристи? — прошепна и се разплака.

Кристи се движеше като насън и не усети кога напуснаха болницата. Ужасният цвят от лицето на Ейми бе изчезнал и напрежението сред персонала спадна.

— Все още не е въвн от опасност, но ще бъде истински малшанс, ако хематомът създаде нови проблеми — предупреди Адам на път към паркинга.

Кристи мълчаливо влезе в колата. Плачеше ѝ се. Тези нощни емоции ѝ дойдоха малко много. По пътя за дома Адам я погледна един-два пъти, но не каза нищо. Въпреки току-що изпитаното огромно удоволствие от идването на госпожа Хедън в съзнание, помежду им отново се бе появило напрежение.

Докато наемателят ѝ взимаше чантата си и заключваше колата, Кристи влезе нерешително в кухнята. Трябваше направо да си легне, но някакъв вътрешен глас ѝ нареди да приготви чай. Той се забави и Кристи реши, че я изчаква да напусне кухнята. Бе заслужила подобно поведение. Адам явно се съобразяваше с желанието ѝ да не се срещат. Но сега... Сега стоеше и чакаше да заври водата. Всъщност чакаше него. Най-послед той дойде, тихо отвори вратата, но я видя и спря смутено.

— Не си ли в леглото вече, Кристи? — Тонът му беше загрижен.

— Не. — Кристи усилено зарови в шкафа над главата си. — Искам да си направя чай, а ти... искаш ли?

— Не.

— Все пак ще изпия една чаша...

— Защо не избяга, Кристи?

— Не те разбирам — тя го погледна косо.

— Очаквах да си в стаята си с добре заключена врата. — И той мрачно скръсти ръце пред гърдите си. Видът му бе суров и заплашителен.

— Адам... — Кристи пое дъх и го погледна. Не беше наясно какво точно иска. — Искам да ти се извиня. Не бях права по отношение на жена ти. — Сама се изненада от думите си. Нямаше намерение да казва точно това. Не беше нито времето, нито мястото,

но нещо я застави да го направи. Лицето му застина, а в погледа му се прочете молба да спре, но Кристи не можеше.

— Едва днес научих за болестта ѝ.

— Не знаеше ли? — Той се намръщи.

— Никой не ми беше казал — прошепна тя, взе чаша от лавицата и я тропна на масата.

— Какво, по дяволите, значи това? — Студеният и напрегнат поглед изчезна. Адам се намръщи.

— Значи, че никой дори не ми спомена, че си женен. — Кристи избухна. — Никой, Адам Макормак. Мислиш ли, че ако знаех това преди пет години, щях да ти позволя да ме целунеш?

— Ох, Кристи... — Лицето му се проясни и в погледа му проблеснаха искрици смях.

— Ти даже не си спомняш, нали? — разярено извика тя. — Теб тази целувка те откъсна от тъжните мисли за Сара. Но аз я помня. И повече никога нямаше да ти позволя да го направиш...

— Защо? — Гласът му пресече истерията ѝ.

— Защото... Не се целувам с женени мъже — глухо отговори тя.

Адам кимна с глава, после сипа в две чаши нес кафе.

— Аз ще пия чай — проплака Кристи.

— Ако те чакам да го направиш, ще се съмне. — Остави чайника на печката и я погледна в очите. — Кристи, спомням си целувката.

— Не трябваше да ти казвам нищо — горчиво стисна устни тя.

— Истината е, че и аз не бих те целунал през всички последващи години, защото няхах право на това — нежно каза той и добави: — Но тогава бях толкова нещастен, а ти — така млада, весела, обичлива, и... И може би най-желаната жена от всички на света...

— Но не колкото Сара — оспори думите му тя.

— По онова време я бях загубил напълно — поклати глава той. — Тя се държеше като лош артист и изпадаше или в депресия, или в еуфория. Периодът, когато дойде и ти я видя, беше един от последните, в които беше горе-долу нормална. Тя не спазваше лечението си. Спираше лекарствата си, веднага щом настъпеше леко подобрене. После целият порочен кръг се завъртваше отново. През седмицата, в която ви гостувах, бях решил, че бракът ми е приключил. Сара се чувстваше добре, но не водеше нормален живот. В такива моменти тя не оставаше секунда спокойно — ходеше на ски, на танци или

посещаваше екзотични места. Тогава аз дойдох с Ричард у вас и те срещнах.

— Ти не ме помнеше, когато те посрещнах на аерогарата...

— Помня те, Кристи. Защо мислиш, че дойдох тук? — Адам протегна ръце и я хвана за раменете. През тънката дантела на нощницата си Кристи усети силата му. Имаше чувство, че светът замря. Лицето ѝ побледня.

— Не се шегувай, Адам. Не е честно — каза с тънък глас тя.

— Не се шегувам. Никога не съм бил по-сериозен от сега.

— Но ти не ме разпозна — поклати глава Кристи.

— Не, разбира се. Или поне не веднага — усмихна се той и докосна косата ѝ. — Доколкото си спомням, последния път, когато те видях, косата ти беше черна с кестеняв оттенък.

— Черна ли? — Кристи смръщи вежди, после избухна в смях. Наистина, като студентка не харесваше русия цвят и за около три месеца боядиса косата си тъмнокестенява, после червена, а след сесията някаква некачествена боя я оцвети в месингово зелено. Когато възстанови естественият ѝ цвят, изпита истинско облекчение. Спомняйки си това, Кристи се изхили.

— В действителност, косата ти руса ли е? — попита Адам, без да сваля ръце от раменете ѝ.

— Да. — Тя се опита да се освободи, но не успя. — Ти май не си наред, Адам Макормак. Как може да твърдиш, че си дошъл чак в Австралия, за да се срещнеш с жена, която не си виждал цели пет години. Аз не съм същата Кристи Блеър. Косата ми е друга. Не съм вече студентка. Всичко се промени.

— Неее... — Очите му се усмихваха. Сърцето ѝ замря и тя се огъна в прегръдката му.

— Какво... Какво не се е променило? — затаи дъх Кристи.

— Ето това — наведе се и я целуна.

Не грешеше. Тя бе очаквала този миг през целия си живот — най-хубавият миг от всички.

Още много въпроси останаха без отговор, но сега никой не се интересуваше от това. Тя повярва, че през всичките пет години си е спомнял за нея. Или поне тази нощ му вярваше. Обви ръце около врата му, притегли го към гърдите си и започна да го целува със страст, подобна на неговата. Кафето на масата изстина недокоснато.

Единственото, което ги вълнуваше, бяха собствените им чувства. Адам я държеше в прегръдката си, като че се страхуваше да не я загуби. Ръцете му се плъзнаха по меките извивки на тялото ѝ, усещайки крехката ѝ талия под тънката материя на нощницата. Устните му се сляха с нейните и езикът му се плъзна изучаващо между зъбите ѝ. Кристи усети изгарящото му желание. Почувства се на върха на щастиято. Тялото ѝ се държеше странно. Притисна се плътно към него, опитвайки се да угаси огъня, който бушуваше в нея. Не бе изпитвала подобно усещане. Не можеше да си го обясни. Знаеше само, че бе предназначено за Адам.

Ръцете му я притеглиха. Кристи го докосна с устни, а езикът ѝ любопитно опита вкуса на неговите. Господи, как го желаше. Чувстваше се страхотно. Това бе мъжът, от когото се нуждаеше. Ненапразно го бе чакала през всичките пет дълги години. Тя прокара пръсти през разрошената му остра коса и от гърлото му се изтръгна стон. Той се дръпна назад, за да я погледне.

— Кристи... — Гласът му прозвуча като милувка, като декларация на чувствата му. Любов, желание и нежност се смесиха само в една дума. Това бе всичко, от което се нуждаеше Кристи. Тя вдигна свенливо поглед. Той докосна с ръка нощницата ѝ там, където нежната линия разделяше гърдите ѝ. Само седефените копчета го отделяха от тялото ѝ. Разкопча ги бавно, като че свещенодействаше. Смъкна дрехата от раменете ѝ и тя се свлече на пода. Отдолу Кристи нямаше нищо. Никога не се бе изправяла пред мъж гола, но не изпита никакъв срам. Искаше Адам да я види така, защото беше сигурна, че е създадена за него и му принадлежи, така както и той ѝ принадлежи. Вдигна поглед и нежно му се усмихна.

— Обичам те, Адам Макормак!

— Толкова си красива, Кристи. Колко дълго мечтах за този момент... — Докосна ухото ѝ и нежно обхвана с пръсти гърдите ѝ.

„Може и да не е истина това, което казва, помисли си младата жена, но нямам никакво желание да уточнявам каквото и да било.“ Тя се протегна и разкопча ризата му, докосна мускулите на гърдите му. Чувстваше се превъзходно. Притисна се към тялото му, като че го молеше да не я пуска. Ръцете му се плъзнаха по гладката ѝ като коприна кожа на раменете, после по гърдите надолу към бедрата. Кристи изстена от удоволствие. Тялото ѝ се изви към неговото.

Страстта изгаряше душата, гърдите и бедрата ѝ. Изведнъж Адам я вдигна на ръце, залюля я и без да спира да я целува, я внесе в спалнята. Постави я нежно върху леглото и остана прав, осветен от лунната светлина.

— Кристи, любов моя... — Гласът му прозвуча неуверено.

Тя протегна ръце и го притегли към себе си. Знаеше какво трябва да се случи. Искеше го също толкова силно, колкото и той.

— Желая те, Адам. Желая те повече от всичко на света!

В продължение на един безкрайно дълъг момент той гледаше мекия отблясък на кожата ѝ. После плъзна ръце в страстна милувка, започвайки от ямката в основата на шията, покрай извивката на гърдите ѝ, плоския корем и достигна до влажната топлина между бедрата ѝ.

— Сигурна ли си в това, мила моя?

Вместо отговор тя се изви като дъга към него, притискайки бедрата си към ръцете му.

— Адам... Адам... — промълви Кристи.

Той усети изгарящия я огън.

— Почакай — каза, наведе се и я целуна дълго. — Съвсем за малко. — Излезе, за да се появи след секунди.

Кристи видя, че се беше съблякъл. Изглеждаше фантастично. Тя се надигна и голите им тела се сляха в наслада. Тя намери своето място. Това беше нейният Адам, нейният мъж. Тялото ѝ бе създадено за него и страстта ѝ бе запалена единствено от него. Чакала го бе цели пет дълги години.

Той я вдигна тържествуващо на ръце, горд, че я притежава. После я постави нежно обратно и се отпусна до нея. Следващите мигове се изпълниха с неописуемо по сила усещане. Две голи тела, плътно преплетени в страст и нежност, каквато няма равна на себе си. Кристи се извиваше, изгаряна от любов, и когато усети болката, извика и потъна в екстаз. Имаше чувството, че сънува изключителен сън. С напредване на нощта болката отзвуча и Адам продължи да я люби така, както само той можеше. С всяко сливане достигаха светлината на звездите.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Кристи спа като бебе. В прегръдките на Адам се чувстваше обичана и сигурна. Изтощена от любенето, бързо потъна в сън.

Малко преди да звънне телефонът, Адам внимателно издърпа ръката си изпод главата на младата жена и стана. Тя се размърда, но не се събуди. Когато се върна след час, очакваше да я намери спяща, но за негова изненада, току-що бе отворила очи.

— Адам? — сънливо каза тя.

— Спи, любима моя. — Думите му бяха изпълнени с нежност. В голямото легло с бинтованото си ухо, тя изглеждаше малка и беззащитна. Като се изключат драскотините, изглеждаше прелестно. Той се наведе и целуна превръзката.

— Къде ходиш? — Тя лениво се раздвижи в леглото.

— Да израждам бебета — тържествено заяви той.

— Бебета ли?

— Да. — Седна на леглото и щастливо я погледна. — Две. Госпожа Фрай роди две чудесни момиченца един месец преждевременно. Ричард не беше разбрал, че са близнаци. Оставих майката потресена как ще се справят с толкова много пелени.

— Бебетата добре ли са? — Кристи се опита да седне. Чаршафът се свлече до кръста ѝ. Внезапно засрамена, тя го дръпна нагоре.

Адам се разсмя.

— Чудесни здрави бебета. Всяко тежи по два килограма и седемстотин грама и не зная как бедната жена щеше да издържи, ако беше ги износила докрай. Съжалявам, че те събудих.

— Осем и половина! — изписка Кристи, скочи на крака, но си спомни, че е гола и посегна към халата си.

Адам се пресегна и го дръпна настрана.

— Защо се безпокоиш? Толкова е горещо.

— Адам, върни ми халата. Трябва в девет часа да бъда на работа.

— Не трябва — твърдо заяви той.

— Защо? — Кристи спря изумена, но отново се протегна за халата. Той се дръпна. Примирена, тя се отпусна на леглото и се зави с чаршафите.

— В събота отваряме в девет.

— Не и тази сутрин. Съобщихме на Рут да постави голяма бележка на вратата: „Днес аптеката ще работи само за спешни случаи, поради нараняване главата на фармацевта, получено при изключително героични обстоятелства“. Аз не съм изписвал спешни рецепти, а и Ричард е предупреден. Снощи наруши назначенията ми, но днес ще ги изпълниш.

— Не съм особено изпълнителна. По-добре давам нареждания.

— Поради некомпетентност — засмя се Адам и леко докосна лицето ѝ, после усмивката му изчезна. — Кристи, снощи... — Поколеба се и продължи: — Беше ти за първи път, нали?

— Да — свенливо отговори тя.

Следващият му въпрос увисна във въздуха. Адам не го зададе, Кристи щеше да му отговори. Беше очаквала само него. Нито въпросът, нито отговорът, обаче бяха изречени. Като че се страхуваха от обвързващата сила на думите...

— Струваше си да почакам — каза мило младата жена и се засмя. — Благодаря, че взе предпазни мерки.

— Да не забременееш? — Той седна на леглото. — Като зная отношението ти към децата, мислех, че ще си по-внимателна.

— Моето отношение... — Тя се намръщи, но си спомни, заявлението си да няма деца. Сега трудно ще го убеди в обратното. Как да му каже, че за нея няма по-голяма радост от това, той да е баща на децата ѝ.

— Какъв размер носиш? — закачливо се усмихна тя.

— Моля? — Долови любопитство в погледа ѝ и се намръщи.

— Какъв беше размерът на това, което използва снощи? — При вида на Адам тя се изкикоти. — Продаваме ги в аптеката. За майтап Рут ги поставя в три кутии с етикети за размера: „Стандартен“, „Голям“ и „Гигант“. Никой не купува „Голям“. Жените взимат „Стандартен“, а мъжете само „Гигант“.

Адам се задави и каза глухо:

— Госпожице Блеър, не мога да повярвам на ушите си.

— Питам те като лекар. Разговорът ни е професионален.

— Разбира се — мрачно се съгласи той и избухна в смях.

Изглеждаше млад и щастлив. По-млад от преди.

— Адам? — Тя го погали по загорялата кожа на шията.

— Трябва да спиш! — Той се наведе към нея.

— Не мисля, че мога да заспя.

— Рут вече е поставила бележката и ще е жалко да не се възползваме.

— Все пак трябва да отида на работа.

— Неее. — Той дръпна чаршафа. Гърдите ѝ се оголиха. — Сигурна ли си, че не можеш да заспиш?

— Д-да! — Очите му я галеха и Кристи затаи дъх.

— Значи, това, от което имаш нужда, мила моя, е нещо, което да те разсее, за да не мислиш за наранената си глава. — Пръстите му се плъзнаха по меката ѝ кожа.

Тя простена. Тялото ѝ пламна от докосването и трудно можеше да мисли за нещо друго, освен за плъзгащия се надолу допир на ръцете му.

— Мислиш ли, че нещо може да ми помогне?

— Точно това искам да проверя — нежно каза той.

По-късно Адам заспа, но Кристи остана будна в прегръдките му. Чувстваше се преизпълнена от любов и щастие. Да продължи да спи значеше да пропилее цялото удоволствие в сън. Тя лежеше и слушаше песента на птиците в каучуковите дървета навън.

— Той не ми каза, че ме обича. Но сигурно ще го направи? — тихо прошепна тя и леко помръдна, вкусвайки насладата от докосването на гърдите му. Значи тук ѝ е мястото.

Когато след половин час телефонът иззвъня, Кристи бързо стана да вдигне слушалката, преди да се е събудил Адам. Той се размърда, но щом звъненето спря, отново потъна в сън.

— Кристи, Ричард се обажда. — Гласът му прозвуча извиняващо се. — Събудих ли те?

— Не.

— Съжалявам, но ми трябва вентолин-аерозолна помпа. Едно малко момченце беше в града на гости при леля си и днес заминава. Не искам да тръгва без вентолин.

— След петнайсет минути ще съм в аптеката.

— Благодаря ти. — След кратко колебание продължи: — Кейт ми каза, че има някакви проблеми между вас с Адам.

— Не се притеснявай — погледна тя през отворената врата на спалнята към спящия Адам. — Всичко е наред.

Тя бързо навлече къси панталони и тениска, защото ако отвореше аптеката с обичайното си работно облекло, можеше и да не успее да я затвори. Тя даде лекарството на лелята и повтори указанията на Ричард.

— Трябва да си сигурен, че го вдишваш — обясни тя на малкото момче. — Аерозолът няма да помогне, ако остане само в устата. Кой е любимият ти отбор?

— Исендън, кой друг! — отговори Джейми.

— Чудесно! — засмя се Кристи. — Представи си, че играчите са в това малко шише и са в червено-черни райрани екипи. При всяко натискане на помпичката, белите ти дробове трябва да се изпълват с червено-черните райета. Футболистите трябва да имат добри бели дробове, нали?

— Никога няма да стана футболист — тъжно каза момчето.

— Защо? — Кристи приклепна до него.

— Защото съм астматик.

— Какво от това. — Тя се изправи и взе от рафта малка брошурка. — Тук е описано всичко за астмата, а в края са изброени имената на известни спортисти, които страдат от астма.

— Дори футболисти? — Джейми я погледна с подозрение.

— Честна дума! — Тя се засмя и изпрати момчето до вратата. Тази сутрин се чувстваше великолепно, защо и Джейми да не се почувства така?

Когато се върна вкъщи, влезе тихо, за да не събуди Адам. Изведнъж огладня. „Вечерях ли снощи?“ Тя сви рамене. Разбира се, че не. Значи трябва да приготви закуска. И то за двама. Не, за трима. Погледна към Чарли, който отново седеше на перваза на прозореца. Пусна радиото и тихо започна да припява, докато приготвяше бекон с яйца, препечени филийки с масло и кафе. Нахрани се така, сякаш бе гладувала поне месец. Напълни и чинийката на Чарли. После подреди закуската на Адам върху табла и се запъти към спалнята. Щом отвори вратата, видя, че е буден.

— Време беше — засмя се той. — От петнайсет минути усещам такива аромати, че оглупях от глад.

— Ама, че начин за посрещане на закуската в леглото! Никаква благодарност?

— О, благодарен съм. — Седна и весело я погледна. — Дори много! Естественият порядък на нещата изисква...

— Жената и децата да са първи — спокойно довърши репликата му Кристи. — Но аз продължавам да съм гладна, доктор Макормак, и ако не ми се подмажеш веднага с подобаваща благодарност, ще излапам по-голямата част от закуската ти. Не забравяй обещанието си, хазайката да получава закуска в леглото.

— И това ще стане — разкаяно обеща той. — Имам предложение — ти си лягаш, а аз приготвям обяда.

— Адам Макормак...

— Нарезданията давам аз и не използвай това обръщение — каза той между две хапки бекон. — Свикнал съм пациентите да казват: „Да, докторе“. Това ми харесва. Трябва да опиташ.

— Ще се задавя, ако изрека подобно нещо. — Тя се запъти към вратата.

— Къде смяташ да ходиш? — ужаси се той. — Ти си болна, Кристи Блеър, и мястото ти е в леглото.

— Не и ако е пълно с трохи от препечен хляб. — После се засмя. — Отивам да си взема душ.

— Не трябва да мокриш шевовете.

— Как тогава ще се изкъпя? — Кристи спря и се намръщи.

— Чакай да си изям закуската и ще дойда да ти подържа чадъра. — Усмихна се той и се сви, за да избегне удара от запратената по него възглавничка. — Щом няма да спиш, какво ще кажеш за един пикник? Това, което не ми достига, за да бъда напълно доволен от живота, е едно голямо дърво, трева и най-вече място за плуване и... — усмихна се, от което краката ѝ омекнаха — и ти, скъпа моя.

— Зная най-доброто място за това. — Кристи се засмя и се потопи в ласката на очите му. — Но аз не мога да плувам.

— Фармацевтът Блеър не е завършил курсове по плуване? — Топлината в очите му докосна всяка част от тялото ѝ. — Ще плуваш, като се опреш на мен. Не си представям по-приятен товар от този...

— Аз... — Кристи се опита гласът ѝ да прозвучи разтревожено, но не успя. — Ще си взема шапка за плуване — каза неуверено тя.

На четири мили от града реката пресичаше имението на един от най-старите клиенти на Кристи, който ѝ бе разрешил да идва да плува по всяко време. Мястото беше идилично. Реката течеше между пясъчните си брегове на дъното на гъсто залесената долина. Под дърветата се разстилаше килим от богородички и папрат, подобно на меко легло, върху което те легнаха. Почиваха си и бъбреха за различни незначителни неща, после плуваха, ядоха сандвичи, пиха вино и се любеха, а накрая заспаха под закрилата на евкалиптите. Дори мобифонът в кошницата мълчеше разбиращо. Събудиха се при залез-слънце.

— Трябва ли да се прибираш? — тъжно попита Кристи. Бе твърде хубаво, за да продължи дълго. Имаше чувството, че това е просто пауза и нещо или някой ще спуска този чудесен сапунен балон, за да я върне отново към безкрайната ѝ самота. Но засега... Засега Адам е тук, при нея, с гладкото си силно тяло, с топлата усмивка, даряващ я с любов.

— Ти си най-красивата жена, Кристи Блеър! Караш ме да се чувствам почти... — Грабна я в прегръдките си и я целуна с много страст.

— Почти какъв? — нежно попита тя. Усети как той се стегна, като че си спомни нещо, което предпочиташе да забрави. — Какъв те карам да се чувстваш?

— Отново млад. — Поклати глава и радостта изчезна от погледа му.

Тя разбра, че нямаше това предвид, наклони се към него и попита закачливо:

— На колко години си, Адам?

— Доста възрастен. — Усмихна се, но очите му останаха хладни.

— Трийсет и две? Трийсет и три? Истински старец! Та ти си само седем години по-възрастен от мен! — Тя протегна лице, за да бъде целуната. — Аз несъмнено предпочитам по-стари мъже. Или поне един определен по-възрастен мъж.

Нямаше какво да добави. Хвърли се към него без никакви задръжки. Чувстваше се негова и искаше да го спечели на всяка цена. Обичаше го, а в любовта не може да има гордост, или поне не за Кристи. Той я целуна, но не така страстно. Между тях застана сянка от миналото.

— Хайде да поплуваме още малко, преди да си тръгнем — каза той, обърна се и се гмурна в реката. Кристи не го последва. Седна на брега и се загледа в стегнатото му тяло, което разцепваше бистрата вода. Ръцете му се движеха сръчно и бързо. Тя го наблюдаваше, докато слънцето залезе и се спусна сумрак. Чудеше се какви са тези демони, подгонили Адам Макормак.

Накрая той излезе от водата. Телефонът продължаваше да мълчи и Кристи благослови късмета си. Тя се загледа в потъмнялата река и тихо го помоли:

— Разкажи ми за Сара, Адам.

Проточилата се тишина я убеди, че той отново ще избегне отговора. Адам въздъхна и застана до нея. Протегна се, откъсна клонче от дървото до тях и започна да го кърши на малки парченца, които хвърляше във водата. Не я погледна нито веднъж, като че цялото му внимание бе съсредоточено върху това важно занимание.

— Сара беше моя съпруга и аз я обичах — сподавено се обади той. — Но тя почина много отдавна.

— Само преди шест месеца, доколкото зная.

— Така е. Самоуби се преди шест месеца. Полицията го нарече инцидент, но не беше съвсем вярно. Докато съм спял, взела ключовете от колата ми и с голяма скорост я подкарала право срещу едно дърво. Не е случайност.

— Тя... Тя все още ли живееше с теб?

— Не. Трудно е да се обясни как точно стояха нещата. През последните няколко години прекарваше по-голямата част от живота си в различни болници. Проблемът бе в това, че не се чувстваше болна. Смяташе, че другите си въобразяват и отказваше да взема лекарства. Мислеше, че сама ще се справи и дълбоко вярваше в реалността на усещанията си. Казваше, че проблемът е в нас, щом не забелязваме това, което тя вижда.

— Но тя все още е живяла с теб, когато е починала.

— Да. — Адам спря да чупи клечки и се обърна към Кристи. В мрака лицето му изглеждаше тъжно и отчаяно. — Мразех да я виждам в болницата. Давах ѝ доста големи дози. Знаех, че се налагаше, за да остане на лечение там, а излезеше ли, отново изпадаше в манийната фаза на болестта. Един път отидох да я посетя и тя ме помоли да я взема със себе си. Излязох в отпуск, за да се грижа за нея. Оказах се пълен глупак. Още на втората сутрин се събудих и открих, че я няма. Половин час по-късно ми съобщиха от полицията, че колата ми е катастрофирала...

— О, Адам! — Кристи нежно погали ръката му.

— Сама виждаш... — Той се обърна настрана. — Може да съм само с девет години по-голям от теб, но се чувствам като стогодишен старец. А сега да тръгваме. — Кристи погледна гърба му и стисна устни. — Хайде, скъпа — усмихна се той. — Трябва да мина вечерна визитация и да видя новородените близнаци, преди да ги сложат да спят.

— Нека спят — меко додаде тя и се засмя.

— Кристи, аз... — Лицето му посърна. — Какво правим ние с теб? Въобразявах си, че мога да загърбя миналото...

— Невъзможно е, Адам — поклати глава тя. — Дори не се опитвай! — Изправи се на пръсти и го целуна. — Зная, че те преследват духове — сенки от миналото, но мога да чакам, докато се освободиш от тях.

— Дано да успееш...

Тази нощ пак спаха прегърнати, но бе по-различно. Кристи лежеше втрещена в тъмнината, слушаше нощните звуци и разсъждаваше върху изминалия ден. Случилото се през предишната нощ бе като декларация на чувствата им, но с настъпването на деня Адам се промени. Очевидно я желаше — очите му я милваха, усмивката му я стопляше, цялото му същество говореше, че тя е най-жадуваната и най-желаната. Тогава какво бе по-различно? Тази вечер я любил по начин, като че се бореше със собственото си чувство за справедливост. Гледал я като скъпоценност, с която ще се раздели, като нещо, получено за малко, и което ще му бъде отнето. „Сигурно това е завещанието на Сара“ — помислил си Кристи. Тя се долепи плътно до Адам, опитвайки се да му предаде частица от своята

топлина и сигурност. Все някой ден, може би... Беше чакала пет години. Можеше още да чака, стига да е близо до него.

След около час телефонът иззвъня. В просъница тя чу как Адам стана, но не помръдна и остана да чака завръщането му, ако го викаха за болен. Но той се забави и тя се разсъни. Чу го да говори още по телефона. От тона му разбра, че не е пациент, а някой, когото познава и обича. Някой от Англия.

Почти се поддаде на изкушението да отиде до вратата и да подслуша, но успя да се овладее и остана в леглото. Да има личен живот е право на Адам. „Но от къде на къде ще се люби с мен, а после ще разговаря по такъв начин с друга?“ Тя стисна очи и сълзите бавно се зарониха по страните ѝ. Бореше се за Адам, но как щеше да победи, когато всъщност не знаеше срещу кого воюва. И защо се е решил да пристигне в Австралия, когато у дома си е оставил скъп нему човек?

После гласът му се промени — стана гневен и нетърпелив. Кристи отново заби глава във възглавницата, за да не чува. Каквото и който и да е, Адам е предпочел да дойде в Австралия. Бе избрал да дойде при нея. В момента най-силното ѝ желание бе да вземе ножицата и да среже телефонния кабел.

Разговорът свърши и Кристи се завъртя в леглото, очаквайки го да се върне. Вместо това го чу да отива в кухнята и да прави чай. След половин час реши, че той няма да се върне. Трябва да си бе легнал в своята стая, на другия край на къщата.

На сутринта Адам я събуди. Тя спа неспокойно и чак на разсъмване се унесе в дълбок сън. Но щом го видя изправен до вратата, държейки таблата със закуска, напълно се разсъни.

— Време е да си платя наема — рече той с усмивка, постави таблата на нощното шкафче и се наведе нежно да я целуне.

Изглежда духовете си бяха отишли. Кристи седна сънливо, успокоена и стоплена от усмивката му. „Никой мъж не може първо да говори с любовницата си и няколко часа по-късно да се усмихва по такъв начин. Или изглежда той може? Няма значение — отново си вдъхна кураж тя. — Адам е тук и аз съм до него. Нищо друго не е важно.“

— Ти ме напусна през нощта — каза тя кротко.

— Много хъркаше — отговори той и отиде да дръпне завесите.

— Никога не хъркам! — възмути се тя и изля негодуванието си върху препечения хляб. Доволно видя следите от зъби върху маслото и погледна към Адам, с надежда да извини избухването ѝ.

— Няма нищо лично в думите ми — любезно започна да обяснява той. — Става дума за вибрация на мекото небце.

— Аз не хъркам, защото небцето ми не вибрира, Адам Макормак. Особено ако съм будна, а такъв бе случаят, когато ти излезе. Той кимна бавно и зарея поглед през прозореца.

— Е, добре. Да приемем, че трябваше да помисля малко.

— Нещо, което не можеш да правиш, когато аз съм до теб.

Той се обърна. Тревогата в очите му беше намаляла.

— Вие имате много твърдо небце, госпожице Блеър, а също така и много впечатляваща и разсейваща фигура.

Засмяха се. Очертаваше се чудесен ден. Останалото беше без значение.

— Хайде пак да отидем на пикник и да поплуваме — предложи тя.

— Не мога, Кристи. На разположение съм.

— Но днес е неделя — намръщи се тя. — Ще вземем мобифона и ще потеглим, след като минеш визитация.

— Трябва да се срещна със съпруга на Бела.

— Агентът за недвижимо имущество? — Безпокойството ѝ нарасна. — Защо? — Отпи нова глътка кафе, но не усети вкуса му. — Да не би... Да не мислиш да купуваш нещо?

— Все още не — усмивката му продължи да е сърдечна и нежна. — Когато се нанесох при теб, ми казаха, че скоро ще се освободи подходящо жилище. От петък къщата е свободна.

— Ти... Ти не искаш да останеш при мен? — Кристи се ужаси от явното вълнение в гласа си. Току-що се беше изложила. Беше се изложила повече от когато и да било. Гласът ѝ издаде цялата любов и привързаност, които изпитва към този мъж. Къде отиде гордостта ѝ? „Няма такава“ — тъжно помисли тя, осъзнавайки, че Адам никога не беше казал какво му е отношението към нея.

В настъпилата тишина Кристи се втренчи в чашата с кафе. Устата ѝ пресъхна. Тя вдигна поглед, изпълнен с болка, която очите му отразиха, и той неволно тръгна към нея, взе чашата от ръцете ѝ, и я остави на шкафчето, после хвана ръцете ѝ.

— Кристи, трябва да направя това — нежно каза той. — Много неща премислих през нощта, но това е единственият изход. — Лесно е да се оставя на течението. Не желая нищо по-силно от това, да остана при теб, да те любя, да те обичам и да започнем дълга връзка. Но трябва да сме сигурни, че...

— А ти не си? — прошепна Кристи и се опита да издърпа ръцете си, но той ги стисна здраво.

— Не съм. Но мисля, че и ти не си. — Като видя обидата на лицето ѝ, се засмя и горчиво добави: — Зная, че си уверена в чувствата си, но... Ти си най-приятното и хубаво изживяване, което имам от много време насам, Кристи Блеър. Предлагаш ми любовта си, без да задаваш въпроси. Отдаде ми се с пълно доверие. Много си млада, моя Кристи...

— Аз не съм дете. — Думите ѝ прозвучаха остро. — Аз съм жена, която е влюбена в теб. — Изтегли ръцете си и този път той я пусна. Тя стана от леглото, отиде до прозореца и се загледа мрачно към равнината. — Не разбирам, Адам... Единственото, което усещам, е, че притежаваш силата да ме нараниш, така както никой никога не е успявал. — Въздъхна дълбоко. — Влюбих се в теб преди пет години. Пет години, Адам Макормак. Оттогава те пазя в сърцето си.

— Не мене пазиш, Кристи. — Прекоси стаята и я прегърна. — Пазиш някакъв романтичен идеал. Истинският Адам Макормак... Е, добре, истинският Адам принадлежи на един реален свят. Той не е за теб — млада, невинна и непокварена девойка. Кристи, нуждаеш се от известна дистанция. Трябва да ме видиш в действителност такъв, какъвто съм, преди да ти позволя да се ангажираш с мен.

— Господи, какво извинение! — Усети как я обхваща ярост. За първи път разтвори душата си за мъж, отдаде му се, а той я кара да почака?! За какво? За да си даде сметка какво представлява за него този дух? Тази жена в Англия? Дали не си играе с нея? Сигурно иска да склони някого да дойде тук? Люби се с Кристи, но се обажда в Лондон. Нуждае се от жена. Ако любовницата му в Англия откаже — разполага с Кристи. Сълзите ѝ се търкаляха по бузите ѝ и тя гневно ги изтри с ръка. Това, което тя направи, бе лудост. Веднъж вече я беше наранил, защо да не го направи пак? „Върви по дяволите, Адам Макормак! Да те вземат мътните, затова, че те срещнах в живота си!“ — Тогава по-добре тръгвай — глухо каза тя.

— Кристи...

— Не прави раздялата ни по-трудна, отколкото е — прошепна тя и се обърна. — Знаеше, че те обичам, когато пристигна. Известно ти е отпреди пет години. Е, добре, това съм аз — толкова наивна, че все още бързо се хвърлям в прегръдките ти, с охота говоря за проблема ти, как да събереш отново отломъците на живота си. Добре, Адам, но не съм толкова глупава, за да продължавам да търпя. Искам теб. Искам любовта ти, но няма да се задоволя с трохите останали от друга. Когато си готов да дойдеш при мен и да ми кажеш, че всичко от предишния ти живот е приключило... и ако още ме желаеш, аз ще съм тук. — Тя се задави в ридание. Адам посегна да я прегърне, но Кристи го отблъсна и се дръпна назад. — Но дотогава... Да не те виждам!

— Винаги ще съм свързан с миналото. Човек не може да избяга от него — бавно произнесе той. Очите му бяха непроницаеми.

— Не мога да се преборя със спомените — гласът ѝ бе рязък. — Спомени, снимки, писма — да. Но не и духове, Адам Макормак. Духове, които се обаждат по телефона посред нощ и с които говориш... — Тя спря и неவிждащо поклати глава. — По-добре е да тръгваш, Адам. Прав си. По-добре е да живееш някъде другаде!

ДЕСЕТА ГЛАВА

Той напусна същия следобед. Кристи избяга на реката, за да не гледа как си събира багажа и се премества. Къщата бе малка овехтяла вила, близо до дома на Ричард, която Кристи с радост би изчистила и освежила, засаждайки малко цветя. От подобна грешка я предпази единствено гордостта ѝ.

— Той трябва да направи своя избор! — прошепна тя, плувайки по гръб и търсейки пролука в свода от преплетени клони над реката. Накрая излезе на брега и легна да си почине. Охлузванията по тялото ѝ я боляха нетърпимо. Вчера... Вчера щастието ѝ изтри спомена за тях, но днес осезателно усещаше пулсиращата болка в раната на ухото си. „А сега накъде?“ — Загледа се в тихата вода, като че ли търсеше отговор на изгарящите я въпроси. Ако се беше размекнала, сега щеше да бъде с Адам в малката вила, да му помогне да разопакова багажа си, да сподели вечерята му, а по-късно... По-късно може би щяха да се любят...

Душата ѝ се изпълни с пустота, мъка и трудно овладян гняв.

Следващите дни преминаха, криво-ляво, добре. За нейно най-голямо облекчение, рядко срещаше Адам, но дори името му върху рецептите я караше да се чувства особено. Усещаше, че е станал част от живота ѝ, независимо дали това ѝ се нравеше, или не. Не го виждаше, но знаеше, че е тук, в града.

Ейми Хедън се върна от Мелбърн в края на седмицата. Кристи прекара целия съботен следобед при нея и с тревога установи, че никой не дойде да я види.

— Мислят ме за наркоманка — отчаяно подхвърли Ейми. — Хората тук съдят сурово. Смятат, че съм заслужила това, което се случи.

— Абсурд! — твърдо отсече Кристи и стисна ръката на Ейми. — Никой не е застрахован от подобно нещо, зависи от обстоятелствата.

— Зная — примигна жената, за да спре бликналите сълзи. — Но те не го знаят и ме третират като някакъв престъпник. И преди бях много самотна, а сега стана още по-лошо.

— Със сигурност имаш един истински приятел — категорично добави Кристи. — И това съм аз. — Сърцето ѝ се късаше при мисълта за положението на тази жена. За съжаление не можеше да коригира отношението на хората към нея. Мисълта за последствията от социалната ѝ изолация, беше непоносима. На излизане от отделението почти се сблъска с Адам. Срецаха се за първи път от няколко дни насам и спонтанното ѝ желание бе да избяга. Но знаеше, че това е нелепо. Беше се запътила към изхода, а той стоеше пред него. Пое си въздух и продължи.

— При Ейми ли беше? — тихо я запита той. Не се усмихваше. Очите му бяха хладни и преценяващи.

— Да — побърза да отговори тя, но се сети, че Ейми си няма никого, който да се интересува за състоянието ѝ, и попита: — Кога може да бъде изписана, Адам?

— Може и веднага да се прибере у дома, ако съм сигурен, че има кой да се грижи за нея — спокойно отговори той и се намръщи. — Но доколкото зная, такъв човек няма.

— Може да остане при мен. — Погледите им се срещнаха. — Разполагам със свободна стая.

— Зная. — Поклати глава и мрачно каза: — Специалността на Кристи Блеър, нали? Дом и обич за наранени души. — Сви рамене. — Това не е подходящ вариант за Ейми. Как ще лекуваш самотата ѝ, като по-голямата част от деня отсъстваш? По-добре да остане тук, докато укрепне физически, за да се справи сама с проблема си.

— Кога ще стане това? — хладно попита Кристи.

Адам въздъхна и Кристи забеляза бръчките около очите му. Изглеждаше напрегнат. Едва потисна внезапно обхваналото я желание да протегне ръка, за да изтрие умората от лицето му.

— В петък. Може би си права, че трудно ще се справи със самотата, но поне ще е достатъчно здрава.

— Нямах ли новини от сина ѝ?

— Имам. — Гласът му стана гневен.

— Значи си го открил? — Очите ѝ се разшириха от изненада.

— Да. — Пъхна ръце в джобовете си и се загледа в някаква точка високо над главата на младата жена. — С тази задача беше натоварена Бела. Тя откри адреса и телефона му и вчера се обадох.

— И?

— Не прояви никакъв интерес. Оженил се е. Говорих с жена му. Тя ми каза, че в миналото Том е бил много обиден и повече не иска да чуе за майка си. Друго не може да се очаква, Кристи. — Адам сви рамене. — Не го обвинявам. Според Бела, съпругът на Ейми е бил страшен скандалджия. Животът ѝ с него е бил ад, но по някакви неясни причини, не се е развела. При непрекъснатите скандали между Том и баща му, тя винаги ги е разтървавала, докато накрая Том напуска и двамата. Тя е платила и продължава да плаща за жестокостта на съпруга си.

— О, Адам...

— Ако няма повече какво да ми кажете, госпожице Блеър... — Лицето му помръкна, като че възклицанието ѝ го нарани физически.

— Нямам какво да добавя — тъжно призна тя.

— Мога ли... Ще ми позволиш ли аз да сваля конците от раната ти? — безпомощно докосна с пръсти ухото ѝ.

— Не, благодаря, доктор Макормак, но Кейт ми е лекуващия лекар.

През цялата седмица Кристи обмисляше положението на Ейми, само и само да не мисли за Адам. Трудно ѝ бе да се примири с неговото учтиво и формално поведение. В петък — денят на изписването на Ейми, се появи лъч надежда самотата ѝ да бъде нарушена. Надеждата не се появи сама. Бе донесена в една кошница от стопанина си, който дойде за съвет при Кристи.

— Госпожице Блеър, имате ли някакъв съгреваещ сироп за новородени кученца? — попита фермерът Матю Хърн. — Кучката на жена ми роди и не зная какво да им давам. Когато овчарките ми се окучат, претеглям новородените на везната за животни и изчислявам количеството, което трябва да получат. Но тези розови топки са много малки и кантарът не ги хваща.

— Каква порода са? — любопитства Кристи.

— Ако вие познаете, ще знаем и двамата — начумерено отговори мъжът. — Майката е полупудел, а бащата, ако е същият, които се навърташе около нея, според мене е поне петдесет и седем процентова немска овчарка. — И продължи сърдито: — Съпругата ми замина при сестра си в града, но се обади за сиропа. Така че съм дошъл при вас за съвет.

Кристи се засмя, взе шише съгреваещ сироп и прочете: По 1,5 милилитър на килограм тегло.

— Един килограм... да ги вземат мътните тези модерни мерки — изръмжа фермерът. — Как, по дяволите, да го изчисля, като кантарът ми отчита минимум десет килограма, а готварската везна е в паунди и унции.

Аптеката беше празна, а Кристи — доста заинтригувана.

— Виж какво — предложи тя, — отзад има една стара везна, на която мога да ги премеря. Донеси ги пред задния вход, за да не ни изненада санитарният инспектор, ако влезеш с тях отпред. — Тя тъкмо постави кантара на стъпалото пред вратата и Матю се появи с един шавац и мърдац сак.

— Колко са? — Кристи беше очарована.

— Само две — изсумтя Матю и постави чантата на пода. — Но ако ме питате, и те са много. А жена ми иска да си остави едно, защото били много милинки. — Пъхна ръка в сака и измъкна две скимтящи, ококорени и космати топчици.

Като ги видя, Кристи разбра желанието на госпожа Хърн да си задържи едното. Кученцата бяха очарователни. Очичките им бяха изпълнени със страх и любопитство. По-малкото издаде крехко възмутено джафкане и завъртя опашчица като знаме. Изплезе езиче и я близна. За първи път от две седмици, Кристи се засмя от сърце.

— О, Матю, чудесни са! — Взе малкото недоволно пухче и го потърка в бузата си.

— Напълно са безполезни щом не могат да пазят овците ми, но жена ми ги обича — навъсено отбеляза фермерът.

— Биха били чудесна компания — каза Кристи и внезапно се сети. — Матю, нали искаш да се освободиш от едното?

— Да — бързо отговори той. — Ако по-дълго задържа и двете, жена ми няма да ми разреши да ги дам.

— Сигурна съм, че Ейми Хедън ще се радва да има едно кученце — меко добави тя и го погледна внимателно. — Днес я изписват от болницата. Лицето на фермера помръкна и бавно попита:

— Ейми Хедън ли? Тя имаше някаква разпрания с полицията.

— Ти познаваш ли я?

— Бяхме съученици — въздъхна той. — Беше съвсем добре, докато не се омъжи за Бил Хедън.

— Тя все още е добре — любезно обясни Кристи. — Просто се е чувствала много самотна и изпаднала в депресия, от която не е могла да излезе сама. — Постави кученцето на кантара и го премери внимателно. — Този сладур изпълни цялата везна.

В това време фермерът подсмърчаше, поглеждаше към небето и очевидно мислеше върху предложението ѝ. Накрая каза:

— Добре, госпожице Блеър, вземете едното за Ейми Хедън. Жена ми може и да се поразвика, защото си спомням, че спомена нещо с презрение за Ейми, но...

— Благодаря ти, Матю! — Кристи си помисли за Едит Хърн, която, както повечето жени в Кърук, случили с добри и благородни съпрузи, можеше да си позволи да се държи надменно. — Разбира се, аз ще ти го платя. Колко струва?

— Не! — Фермерът целият се зачерви и се усмихна. — Подарявам ѝ го. Ейми беше първото ми гадже. От нея научих „Гордостта на Ерин“ и как да хвърлям камъчета във водата, за да подскачат, преди да потънат. Смятам, че ѝ дължа благодарност. А сега ми кажете колко сироп да давам на моето?

До края на деня кученцето остана в задната стая на аптеката. Рут получи инструкцията, ако се мерне санитарен инспектор, да вземе кучето и по най-бързия начин да го изнесе. За щастие не се появи такъв. Точно в пет и половина Кристи затвори магазина, взе мъхнатата топчица и се запъти към дома на Ейми.

Когато пристигна, Адам току-що изваждаше куфарите на своята пациентка от багажника на колата си, после ѝ помогна да излезе. Кристи очакваше, че Ейми ще се прибере с такси и сега се оказа много късно да избяга — забелязаха я и изчакаха да се приближи. Ейми се усмихна, но лицето на Адам остана безизразно.

— Добре дошла у дома, Ейми! — Кристи трудно намираше думи. Накрая погледна решително жената в лицето и каза: — Мислех, че по-рано ще си дойдеш.

— Доктор Макормак ми предложи да ме докара след работа. Като се има предвид, че вече сме съседни... — Тя погледна по посока къщата на Адам, намираща се от другата страна на градинката.

— Добре, аз ще дойда по-късно, за да донеса тенджерата със задушеното — обеща Кристи и пренебрегвайки Адам, повдигна рошавата шаваща топчица. — А това мъничко създание влезе днес в аптеката и ми призна, че си търси дом. Името му е Скокльо и се представи като голямо куче-пазач.

Лицето на Ейми замръзна. За секунда Кристи реши, че жената ще започне да крещи. „По дяволите! — помисли си тя. — Сигурно е алергична към кучета или не понася животни. Изглежда отново сбърках...“ Но в следващия момент Ейми протегна здравата си ръка и внимателно гушна мъничето.

— О, Кристи... — прошепна тя, погали крехкото създание и една сълза се отрони по бузата ѝ. — Никога не съм имала куче. Бил не разрешаваше...

— Е, сега вече имаш. Разбира се, ако го искаш.

— Скокльо... — засмя се Ейми на мърдащото топче. — Защо?

— Защото цената му е пет скока. Взех го от Матю Хърн. Навремето си го учила как да мята камъчета в реката, за да подскочат пет пъти, преди да потънат. Така че цената е точна.

— Но Едит Хърн... — погледна я Ейми и гласът ѝ потрепери.

— Не бива да обръщаш внимание на клюките — избягна отговора Кристи. — Ние сме, които добре те познаваме, и стига да желаеш приятелството ни... — Тя вдигна очи към Адам и погледа му я накара да затаи дъх. Няма право така да я гледа. Или поне не, докато... Обърна порумениялото си лице към Ейми. — Аз по-добре да тръгвам. — Гласът ѝ прозвуча неуверено. — Навремето мама ми даваше един добър съвет, щом съм в беда, да не взимам важни житейски решения, а да се вслушвам в съветите на хората, които ме обичат. — Наведе се, погали кученцето и разцелува Ейми. — Ще се върна по-късно с тенджерата под налягане.

— Почакай малко, Кристи — настойчиво извика Адам, но тя тръсна глава и се обърна.

— Върви! Аз мога и сама да се оправя — посъветва го Ейми.

Но като видя бързото отдалечаване на Кристи, Адам поклати глава, взе куфарите ѝ и каза:

— Това може да почака. По-важно е да се прибереш и да настаниш тази космата топка, която госпожица Блеър нарече куче. А имам и едно предложение за теб, Ейми.

След два часа Кристи се върна с обещаната тенджера със задушено. Доста ѝ бе трудно да дойде, защото близостта на Адам я плашеше, но не можеше да не удържи на думата си. А и Ейми, за да оздравее, не биваше да се тревожи, особено като се има предвид с какво любопитство ще я следят съседките.

Посрещна я с усмивка и заключи внимателно вратата след нея.

— Не бива да се безпокоиш, мила. Вие с доктор Макормак направихте много за мен. — Запъти се към спящото пухче в ъгъла на стаята. — Ето и компания ми намери. А доктор Макормак... — Въздъхна и тихо продължи: — Толкова е внимателен...

— И ти първа дойде при мен, когато пристигнах в града. — Кристи постави тенджерата на масата. — А като се нанесох в новия си дом ми донесе задушено в тази тенджера. Позволи ми да ти върна жеста.

— Да, но сега аз съм ти задължена. Трябва да ти подаря куче. — Ейми се усмихна щастливо и доволно. Никога не беше се усмихвала така през двете години, откакто се познаваха.

— Куче ми е толкова нужно, колкото и счупен пръст — мрачно каза Кристи и погледна крака си.

Ейми се изкикоти и Кристи я погледна втренчено. Какво ѝ ставаше? Само кучето ли я бе променило така?

— Доктор Макормак ти помогна да се настаниш, нали? — колебливо попита тя.

— Разбира се. — Ейми леко се намръщи. — Попита ме за Том.

— Синът ти?

— Да. — Ейми взе чайника. — Искаш ли чай? — И без да дочака отговора, сложи водата да ври, използвайки повода, за да се обърне с гръб. — Каза ми, че е открил Том и му е съобщил за смъртта на Бил. Том е знаел, но не го интересувало. Не искал да има нищо общо с мен.

Кристи мълчеше.

— И как се почувства от това?

— Ужасно. — Ейми изправи рамене и се обърна към Кристи. — Но не по-зле от преди. Мисля, че съм била наясно с това много отдавна. Ако Том искаше да ме види, щеше да ме потърси по-рано. — После въздъхна. — Трябваше да се разведа с Бил, още докато детето беше малко. Бил беше пияница и скандалджия. Биеше и двамата ни. За съжаление нещата едно време бяха други. Ожених се млада, без да завърша училище и ако се разведах, нямаше да мога да изкарвам прехраната си по друг начин, освен с проституция. Ако нямахме деца, сигурно щях да го напусна, но имах Том. Бил ме заплаши, че ако избягам, ще ме открие и ще вземе сина ми. Нямах изход.

— И днес Том те обвинява — мило каза Кристи. — Ейми, толкова е несправедливо!

— Животът е несправедлив — вяло рече жената, въздъхна и плахо се усмихна. — Но човек може да намери нещо да запълни живота му. Доктор Макормак ме помоли да му стана икономка.

— Така ли? — озадачи се Кристи, обмисляйки бързо току-що наученото. — Чудесна идея, само работата да не е много тежка.

— Ще опитам. — Ейми сложи чая да го запари, едва скривайки вълнението си. — Може да има повече работа, отколкото изглежда на пръв поглед и сигурно ще съм много заета следващите дни. Доктор Макормак заминава и ме помоли да свърша някои неща, докато го няма. — Усмихна се щастливо и продължи: — Иска да поразкрася малко къщата. Дори плати на Пийт да ме закара до Тайнонг, за да напазарувам.

— Заминава ли? — Кристи продължаваше да недоумява.

— Само за няколко дни — обясни Ейми. — Връща се в Англия.

„Но защо? Защо?“ — вълнуваше се Кристи.

— Имал малко работа за довършване — добави госпожа Хедън и примигна. — Кристи, не бива да казвам нищо повече, но съм щастлива, че имам задължения. — Наведе се, вдигна спящото кученце, нежно го целуна по главата и се усмихна на младата си приятелка. — Сама можеш да го попиташ.

След половин час Кристи си тръгна. Пресече бавно градината по посока на колата си. Умът ѝ бе блокирал от новината и сега яростно си повтаряше: „Не е моя работа какво ще прави в Англия. Адам Макормак не означава нищо за мен!“.

— Кристи!

Спря като закована. Адам крачеше срещу нея през сенките на дърветата. Изчака неподвижно приближаването му. Разумът ѝ повеляваше бързо да запали колата и да побегне към къщи, но краката не я послушаха. „В крайна сметка той не е нищо повече от лекар в Кърук, с когото сме в чисто професионални взаимоотношения.“

— Само за момент! — Бързаше да заговори, преди да е избягала.

— Ако искам — отговори предпазливо и хладно тя: — Какво има?

— Кученцето е добра идея — заяви той, пренебрегвайки гневните нотки в гласа ѝ. Тонът му бе уравновесен и спокоен, без следа от емоциите, които изпитваше Кристи.

— Изглежда на Ейми ѝ хареса. — Преглътна и продължи: — И твоята идея да ти стане икономка си я бива. — Стисна устни, за да не издаде тревогата си. — Адам, нима се нуждаеш от домашна помощничка? Та ти почти не си стоиш у дома. Ако Ейми разбере, че си ѝ предложил работата от съчувствие...

— Да, но не съм. Наистина се нуждая от домашна помощничка — кротко я прекъсна той.

— Та ти умееш и да готвиш...

— И все пак се нуждая от икономка — сви рамене с жест, че темата става досадна. — Ейми каза ли ти, че заминавам?

— Да — кратко отговори Кристи и замълча, загледана в земята. Отново я изпълни добре познатото усещане за близостта му и желанието да бъде докосната. Но вместо това заминава за Англия.

— Връщам се в сряда.

— Има ли някакво значение това за мен? Само на Ричард и Кейт ще им бъде трудно. — Гласът ѝ прозвуча напрегнато.

— Говорих с тях, разбира се — заяви той, отказвайки да бъде въвлечен в словесен двубой. — Кейт е достатъчно добре, за да поеме анестезиите при спешни операции, а през това време за бебето ще се грижи персоналет. Ричард обаче ще бъде непрекъснато на разположение. А аз трябва да се върна у дома.

Дом... Думата увисна над главите им като буря. „Да, домът ти е там, където и сърцето“ — отчаяно си помисли Кристи.

— Искаш ли нещо от мен? — глухо попита тя.

— Няма ли да ми пожелаеш приятен път?

— Приятен път! — сви рамене тя.

— Ще се върна в сряда — нежно повтори Адам.

— За мен е без значение кога се връщаш — избухна тя. — Няма да забележа, дори ако не се върнеш.

— Това обаче би затруднило Ричард.

— Затова пък аз ще съм улеснена.

Адам пристъпи и я обърна с лице към себе си.

— Кристи, моля те...

Младата жена плачеше беззвучно. Той я притисна към гърдите си.

— Не очаквай да съм спокойна и разумна — изхълца през сълзи.

— Не заслужавам да се любиш с мен и после да си тръгнеш просто така, като че нищо не се е случило. Искам всичко или нищо...

— Щастливият край — мрачно каза той и горчиво се изсмя. — Рицарят с белите доспехи идва и... — Повдигна лицето ѝ и тъжно добави: — Ти именно това заслужаваш.

— Тогава защо не ми позволяваш да го получа? — Тя се задави от хълцане. — Адам, влюбих се като последна глупачка още преди пет години.

— А аз бях влюбен в Сара преди това — тъжно каза той. — И от тази любов наследих духове и сенки. Преди пет години те срещнах и запазих спомена за срещата ни. Дойдох в Австралия, бягайки от духовете, за да те открия. Искях да се уверя дали споменът ми не е плод на романтично безумие. — Плъзна ръце по бедрата ѝ и я притисна плътно към себе си. — И те открих. Открих, че взаимното ни привличане не е било плод на въображението ми. Но не успях да избягам от сенките, Кристи. Имам ангажименти в Лондон, които не мога да пренебрегна. И да искам, не мога да ги унищожа. Всичко, което разбирам, е, че нямам право да те моля да споделяш проблема ми. Преди да напусна Англия, не си давах сметка какво ще правя, ако те намеря — същата непроменена Кристи, която помнех. Мисълта, че може би ме обичаш... — Той прекъсна думите си рязко, сви рамене, а

когато продължи, в гласа му се долови мъка. — Аз нямам право да искам от теб да споделяш миналото ми.

— Адам, нека да опитам — нежно го помоли тя и докосна с пръсти изтерзаното му лице. — Толкова много те обичам...

— Кристи, недей... — Внезапно я отблъсна, а лицето му се сви от болка. — И представа нямаш с какво искаш да се захванеш. Не мога да си позволя да те ангажирам, докато около мен витаят сенки. — Поклати глава и добави: — Ти си млада и свободна. Имаш право да се наслаждаваш на живота.

— А ти нямаш, така ли?

— Не мисля, че с мен ти ще можеш... — Отново поклати глава и се дръпна. — Не и когато разбереш... — Той спря за секунда. — Ще се върна в сряда. Помолих Ейми да се заеме с къщата и да я направи малко по-уютна. Би ли се погрижила за нея, докато ме няма? — Гласът му стана дрезгав и делови.

— Защо искаш да направиш къщата си по-уютна?

— Не обичам да живея като в общежитие. Искам домът ми да изглежда добре, но Ейми не бива да се преуморява. Затова, моля те да я наблюдаваш.

— Ще го направя. Защо толкова много бързаш?

— Като се върна, искам да живея в святна къща — усмихна се закачливо Адам. — Последната ми хазяйка ме разглези доста...

— Ще се погрижа за Ейми. Приятно пътуване, Адам — каза глухо и си тръгна, неочаквано уморена от усилието да разбере причината за поведението му.

— Кристи? — Строгостта изчезна и гласът му прозвуча неуверено.

— Да? — спря се и се обърна.

— Аз... — За момент останаха втрещени един в друг под лунната светлина на нощта, после той внезапно я сграбчи и пламенно я целуна. Целувката му беше искаща и груба, изразяваща гняв, желание и безсилие. Тя физически усети вкуса на чувствата и гнева му, но не откликна на страстта му. Просто не можеше да постъпва така с нея. Не ѝ предложи нищо. Нито любов, нито обещание. Нищо. А изискаше всичко. Но този път тя нямаше да се отдаде. Не и щом заминава за Англия при... своите сенки.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Вярна на обещанието си, Кристи посещаваше всеки ден Ейми. Тя усилено чистеше къщата на Адам. При последната им среща, ден преди да се върне стопанинът, Кристи я предупреди:

— Бъди по-внимателна, толкова скоро те изписаха от болницата.

— Само да не са бинтовете около ръката ми, ще се чувствам чудесно — весело отговори Ейми и продължи да мие верандата. После седна на пети, отстрани падналия пред очите ѝ кичур и добави: — Честно, Кристи, никога не съм била по-заета и по-щастлива от сега. Искаш ли да видиш какво съм направила?

— Мисля, че да.

Ейми бе сътворила чудеса от тази запусната малка къща.

— Има и нови пердета, но ще ги поставя утре, защото не съм ги довършила. Само стаята за гости е напълно готова.

— И стая за гости ли има?

— Желанието на доктор Макормак е тя да бъде нещо по-специално — сподели Ейми и отвори вратата. — Е, какво ще кажеш?

Кристи се вгледа. Стаята беше наистина по-специална.

— Всичко боядисаха миналата седмица. Докторът го направи. Има неща, които не са по силите на единствено здравата ми ръка. Но избрах гардероба, тоалетката и останалите мебели. Нали е красиво?

Действително, обзаведената в бледосини тонове стая бе чудесна. Матракът и тоалетката бяха сини с бели орнаменти. Върху леглото имаше ватиран юрган, съшит от бели и сини парчета плат, а върху овехтелия мокет — бледорозови пътеки. Всичко изглеждаше свежо и уютно.

— Донесох юргана от къщи. Никога не съм го използвала и ще е ми е много приятно, ако се хареса.

— Всичко е много... Много женствено.

— Именно това искаше и доктор Макормак. — Думите ѝ прозвучаха така, като че мнението на Адам бе закон и не подлежи на обсъждане. Ейми затвори вратата и леко се олюля. — А сега да се

прибера къщи, за да довърша пердетата, защото с една ръка работя три пъти по-бавно.

За момент, само за секунда, Кристи оглупя напълно и почти бе готова да предложи помощта си, но се осъзна навреме. Прекарване на вечерта в шиене на пердета за гостенката на Адам Макормак изобщо не се покриваше с представата ѝ за забавление. Жените излязоха и се запътиха към дома на Ейми, пресичайки моравата, разделяща двете къщи.

— Сигурна ли си, че се чувстваш добре? — попита Кристи, когато стигна до колата си. Лицето на Ейми беше зачервено.

— Първо ще си почина малко. Пердетата могат да почакаат.

Кристи протегна ръка, докосна челото ѝ и се намръщи.

— Тресе ли те?

— Горещо ми беше, докато търках верандата, пък и от два дни получих обрив от претопляне — призна си Ейми.

— Обрив ли?

— Е, нищо особено. Честна дума... — увери я тя.

— Добре, но почивай тази вечер. Пердетата ще почакаат. А утре се обади на Ричард — строго нареди Кристи и мрачно добави наум: „Гостите на Адам ще почакаат“.

Остатъка от вечерта Кристи прекара в писмена работа, опитвайки да не мисли за Адам. Нощта бе една от най-горещите за сезона и това още повече ѝ пречеше да се концентрира. За трети път сгрещи изчисленията на баланса за разходите на аптеката и накрая се отказа. „Ако Адам се връща обратно, трябва в момента да е на борда на самолета — умът ѝ отхвърли всяка друга възможност, която би я разтревожила. Щеше ли да си навлича неприятностите, които носи ремонтът на къщата, ако няма намерение да живее в нея. Разбира се, че ще се върне!“

Реши да се обади на Ричард.

— Кейт? — Дискомфортът, който изпитваше, се отрази на гласа ѝ и той прозвуча тъжно.

— Случило ли се е нещо, Кристи? — разтревожи се Кейт.

Кристи се овладя. Не биваше да предава настроението си на снаха си.

— Нищо няма, Кейт, извинявай за безпокойството.

— Цяла вечер телефонът не спря да звъни. Ти си дванайсетата. Ако кажеш, че се нуждаеш от спешно домашно посещение, защото си с ангина, ще започна да крещя и да тропам с крака.

— Нямам такива намерения — усмихна се Кристи и колебливо попита: — Просто исках да разбера, дали се е обаждал Адам.

— Адам ли? Защо да се обажда? Нали утре си пристига.

Това бе всичко, което Кристи искаше да научи. Приключи разговора с усещането, че е най-големия глупак на света. Две минути след като беше затворила телефона се обади Ейми. Гласът ѝ беше изпълнен със страх и отчаяние.

— Кристи, нали не те събудих?

— Какво има, Ейми?

— Ти ми каза, че имам температура. А преди малко ми се зави свят и почти загубих съзнание — въздъхна уплашено тя.

— Сега седиш ли? — попита Кристи и затаи дъх.

— Да.

— Тогава не мърдай. Веднага идвам.

След по-малко от пет минути пристигна. Потропа на входната врата, но никой не отвори. Отиде и почука на задната врата. Отвътре се чу тънкият изплашен глас на Ейми.

— Кристи, ти ли си?

— Да. Как да вляза?

— Не мога да се изправа — немошно отговори тя. — Всеки път, щом се опитам да стана, чувствам, че ще припадна отново.

— Не си ли скрила ключ в градината отзад?

— Н-не.

Предпазливостта на госпожа Хедън, особено след последните събития, бе превърнала къщата ѝ в истинска крепост — здраво заключена отвсякъде. Кристи погледна счупения си пръст и печално поклати глава. Тази врата не беше като на Кейт, за да я разбие с крак. Огледа се и видя прозореца на банята. Наведе се, взе една саксия с цветя и я запрати в центъра на стъклото. Разхвърчаха се листа и тор, но прозорецът остана цял.

— Кристи? — изплашено попита госпожа Хедън.

— Не се безпокой — отговори тя и се наведе, за да избере нещо по-тежко. — Държа се като дребен крадец. Тук виждам скулптурите на

някакви горски духове.

— Не пипай моя Ърни... — обезпокоено изпъшка Ейми.

— Ърни ли?

— Това е гномът с червената шапка.

Кристи неохотно го остави на земята и взе следващия.

— А този с точките става ли?

— Нов е и не го обичам. — Гласът на жената трепереше от усилие и страх.

Кристи замахна и хвърли фигурата с все сили. Стъклото се пръсна на хиляди малки парченца, а нещастният гном влетя в банята и направи огледалото на сол.

Кристи грабна изтривалката пред вратата, извади стърчащите парчета стъкла от рамката на прозореца, бутна я и влезе в къщата. Минута по-късно стоеше до Ейми. Нямаше помен от червеното и пламтящо лице на жената. Тя седеше бледа като платно, здраво вкопчена в облегалката на креслото, като че имаше нужда от опора. Щом видя Кристи, понечи да се изправи, но рязко залитна и седна обратно в креслото. Затвори очи и се вкопчи още по-здраво.

— Не зная какво ми става. — По страните ѝ се зарониха сълзи.

— Имаш треска. — Кристи усети през тънката ѝ памучна блуза, че Ейми цялата гори от висока температура. И в къщата беше горещо, но Ейми бе още по-топла. Стиснала устни, Кристи ѝ помогна да легне на спалнята. Трябва да има причина за тази температура. Може да е от инфекция на ръката.

— Ще се обадя на Ричард — каза тя на Ейми.

— Не... Не бива да го безпокоим.

— Зная, но ако си болна, за никого няма да си полезна. А и доктор Блеър ще се ядоса, ако не му се обадим — увери я Кристи, отвори широко прозореца, за да става течение, и отиде да потърси брат си. Нямаше го.

— Извикаха го на адрес и още не се е върнал. Отиде до фермата в началото на долината. Какво има?

— Може би госпожа Хедън е настинала, но... не ми се вярва — каза Кристи и подробно обясни на Кейт.

— Вероятността за инфекция е малка, тъй като не е изчерпано действието на антибиотика, който получаваше в болницата. Освен... Ако се е развил абсцес.

— Тя е много зле, Кейти. Едва ли е обикновена простуда.

— Измери температурата, а аз ще почакам на телефона.

След три минути Кристи се върна.

— Четиридесет и един градуса е. Започва да бълнува.

— Трябва да постъпи в болница. Ще повикам линейката — решително заяви Кейт.

— А ти ще бъдеш ли там? — Кристи погледна как госпожа Хедън се мята в леглото.

— Ще се свържа първо с Ричард — поколеба се Кейт. — Току-що сложих Ендрю да спи. Ако Ричард не успее да отиде в болницата преди линейката, ще дойда аз. Дотогава се опитай да свалиш температурата.

„Хубав съвет... В тази горещина...“ — мислеше си Кристи, припомняйки си всички препоръки, които даваше на майките, чиито деца бяха с температура. Да се свалят дрехите, да се вземе хладен душ, да се включи вентилатор... Не можеше и дума да става за душ, но гъбата щеше да свърши същата работа. Тя напълни съд със студена вода, взе вентилатор, върна се обратно в спалнята и се захвана да сваля температурата с влажни обтривания. Усилията ѝ не помагаша. Ейми все повече се унасяше. Започна да се мята и бълнува. В един момент удари болната си ръка в таблата на леглото, извика от болка, а Кристи изруга безпомощно. Нищо не можеше да направи. После чу звука на спирачки пред къщата и видя отблясъка на въртящата се синьо-червена лампа на линейката. Скочи, остави гъбата, погледна колебливо към унесената жена на леглото, изтича да отвори и без да изчака влизането на санитарите, се върна обратно. Те нахълтаха след нея, а зад тях вървеше Адам.

Кристи не повярва на очите си. Ейми започна да се гърчи, стене и блъска в таблата на леглото. Кристи се обърна към нея, за да я удържи, осъзнавайки, че в стаята бяха влезли четирима. В прегръдката си Адам държеше дете.

— Какво, по дяволите, става тук? — рязко запита той. Отстрани санитарите, остави детето в креслото до вратата и го погали по бузката: — Стой тук, Фиона. — И бързо се запъти към леглото.

Кристи не знаеше какво да мисли за малкото създание, което седеше близо до вратата. Приличаше на бездомно. Адам вдигна китката на госпожа Хедън и веднага я пусна като опарен.

— Има ли вана тук?

— Да. — Кристи кимна с глава. Бе я видяла, докато търсеше термометъра.

— Напълни я — нареди Адам на един от санитарите. — Няма друг начин да понижим температурата. Водата трябва да е хладка, не съвсем студена, за да не я втресе още повече.

Когато ваната беше готова, заповяда:

— Сега бързо да я пренесем, в противен случай ще направи гърч.

— Да я съблечем ли, докторе?

— Не. — Адам сваляше пантофките от краката на Ейми. — Мокрите дрехи ще я охлаждаат, докато я караме в болницата. Там има климатична инсталация. Кристи, откога е в това състояние?

— Преди три часа беше добре. Да няма някаква инфекция?

— Не вярвам. — Адам помогна да преместят Ейми на носилката. — Макар че ако е започнал да се образува някакъв абсцес... Дръж здраво, Кристи, да не я изпуснем, докато я отнесем в банята. — После разтревожено погледна към свилото се на стола дете и замислено отмести очи. Детето изглеждаше объркано, изплашено и напълно разстроено, но в момента Ейми се нуждаеше от цялото му внимание. — Кристи, помогни ни да я поставим във ваната и се обади в болницата. Ако е свободна реанимацията, да я подготвят, като максимално охладят помещението.

Докато тя изпълняваше нареждането му, необикновеното му лечение започна да дава резултат. Ейми престана да блънува и сега лежеше във ваната объркана и смутена. Когато Кристи се върна, Ейми тъкмо се опитваше да протестира, но Адам я застави да мълчи и не мърда.

— Потърпете малко, госпожо Хедън, да се убедим, че състоянието ви е достатъчно подобрено, за да ви закараме в болницата.

— Нещо лошо ли ми се е случило? — слабо изстена жената. — А, доктор Макормак... — Осъзна с кого говори, смути се и прошепна: — Вие сте пристигнали? А пердетата още не са готови. — Съзнанието ѝ се проясни още повече и попита е треперещ от смущение глас: — Доведохте ли малката, за която говорехте?

— Да. А сега си почивай и не се тревожи за нищо. — Адам се усмихна по добре познат за Кристи начин, който накара жената да се

подчини. — Кристи, моля те — обърна се той към нея, без да я гледа, — би ли се погрижила за Фиона?

За малкото момиченце, което сигурно още седеше сгуснено в стола. Нямаше представа какво е това дете, но видът му разтърси душата ѝ. През цялото време то не бе издало ни звук, ни стон. Гледаше втренчено в една точка над леглото и когато Кристи го докосна, даже не помръдна. Изглеждаше на около четири години. Бе слабичко, приличащо на фея създание, с кестеняви коси, строго сплетени в плитки, а огромните зелени очи, като че изпълваха цялото личице. Кристи клекна и взе скованите му ръчички в своите.

— Аз съм Кристи — представи се тя. — Татко ти ме помоли да се грижа за теб, докато той е зает.

Детето нито отмести поглед, нито мръдна свитите в шепата ѝ юмручета. За момент тя реши, че не я чува, но после големите му очи се напълниха със сълзи и телцето му се разтърси в ридание. Сърцето на Кристи се сви от мъка и притисна момиченцето към гърдите си. То продължи да плаче тихо без звук. Ако не беше потрепването на раменцата, Кристи сигурно нямаше да разбере, че плаче. Тя седна и започна да го люлее, тананика и гали смешните плитчици, докато детето се успокои и изчезнаха страхът, самотата и недоверието. От другата стая се чу как изнасят Ейми от банята и след малко Адам се появи на вратата. Лицето му бе изопнато от тревога.

— Ричард в болницата ли е?

— Не. — Детето почти заспиваше в ръцете ѝ и като чу гласа на Адам, се размърда, но Кристи я прегърна още по-здраво. Може и да е жестоко, но ѝ се искаше да задържи още малко детето при себе си. — Извикали са го на адрес. Кейт каза, че ако е необходимо, ще дойде тя.

— Може би ще имам нужда от помощта ѝ. Не ми е съвсем ясно какъв е проблемът при Ейми. — Погледна безпомощно към момиченцето и продължи: — Тъкмо пристигнахме с Фиона и пред мен внезапно спря линейката. Трудно ми беше да...

— Добре, че дойде. — Кристи разбираше притеснението му. — Аз ще заведа Фиона до дома ти и ще те изчакам там.

— Не бива. Разходката през тъмната градинка и още една нова къща... — Той коленичи и погали детето. — Фиона, това е Кристи. Тя е приятел. Нали ти обясних, че се грижа за болни хора?

— Ти си лекар — сънливо отговори Фиона с хлипащ глас.

— Правилно, дете мое. Сега трябва да се погрижа за жената, която преди малко видя. Необходимо е да я заведа в болницата. Щом състоянието ѝ се подобри, ще се върна, за да те заведа в новия ни дом. Дотогава Кристи ще се грижи за теб. Става ли?

— Да — разплакано отговори детето, показвайки, че съвсем не се чувства добре.

Адам въздъхна. Лицето му бе измъчено.

— Тръгвай. Ние с Фиона ще поспим — нежно му каза Кристи.

Кристи дълго не помръдна. Фиона тъкмо заспа и всяко движение би могло да я събуди, за да изживее повторно стреса от събитията, на които стана свидетел.

„Лудост е това, което Адам е направил с детето. Къде е било досега?“ Кристи докосна плитките. Изпитваше непреодолимо желание да разпусне косите на детето. Бяха завързани с ластик и изглеждаха толкова силно стегнати, че сигурно ѝ причиняваха болка. Момиченцето беше облечено в сива пола и бяла блуза, цялата в лекета. Изглеждаше така, като че идва от пансион за сираци. Обхваната от гняв, Кристи поклати неодобрително глава. „Това ли е духът, от който бяга?“ Подозрението, че има любовница в Англия, изчезна, но гневът нарасна повече, отколкото ако бе довел годеница. Той ѝ заяви, че трудно може да избяга от духовете, но как му е позволило сърцето да изостави това малко създание? Изведнъж Кристи усети, че плаче и притиска в прегръдките си момиченцето, като тихо тананика приспивни песни. Вероятно ги помнеше от детството си. Момиченцето притихна и се унесе в здрав, дълбок сън. Краката на Кристи изтръпнаха от неудобната поза. Тя остави детето на спалнята и то леко изхленчи. Кристи изчака да се успокои, зави го с чаршафа и се загледа в подпухналото му от плач лице. Никога не бе срещала толкова беззащитно създание. Остави лампата в спалнята запалена и отиде да приготви чай с надеждата да се поуспокои малко. Нощта ѝ поднесе твърде много изненади. „Какво ли прави Ейми?“ — Кристи прехвърли наум всички възможни причини. Колко ѝ се искаше да е бърбечна инфекция! Реши да звънне в болницата.

— Доктор Блеър още не е дошъл, но за щастие тук е доктор Макормак. Все още не е известна причината, но от проведените рентгенологични и други изследвания се отхвърли възможността за урологична инфекция. Сега се обмисля варианта да се заведе в

Мелбърн, за компютърна томография на черепа — обясни дежурната сестра.

— А прогнозата в такива случаи е доста песимистична — промълви тихо Кристи.

Водата завря и си направи чаша чай. При втората глътка погледът ѝ попадна на малко шише с таблетки. Лекарството не бе купено от нейната аптека. Ейми се закле, че е изхвърлила всички валиум, а нищо друго не е взимала от аптеката. Може би това е назначено в болницата в Мелбърн. Кристи взе шишето и прочете етикета. Намръщи се, изсипа съдържанието му и след като преброи таблетките побърза да се обади на Адам.

— Доктор Макормак няма възможност да ви се обади. Зает е с госпожа Хедън. Тя не е добре — заяви изплашено сестрата.

— Зная — сопна се Кристи, — именно за това искам да говоря с него, така че извикайте го бързо!

След малко Адам се обади, гласът му звучеше изморено.

— Надявам се, че е важно, Кристи...

— Адам, Ейми е пила таблетки срещу високо кръвно налягане — рязко каза тя и прочете името на лекарството.

— Е, и какво от това? — очевидно смяташе, че информацията не е от значение. — Трябва да вървя. Какво прави Фиона?

— Тя е добре — въздъхна Кристи и продължи: — Зная, че си зает, но ме изслушай! Датата върху шишето посочва, че лекарството е изписано преди шест месеца, а вътре липсват само няколко таблетки. Открих го на кушетката в кухнята. Значи днес е взимала от него. Ако го пие от два дни...

— Не виждам връзка със състоянието ѝ.

— Адам, този медикамент дава странични ефекти. Като повишаване на температурата. — От другата страна на линията настъпи тишина, после Адам попита замислено:

— Сигурна ли си?

— Разбира се. — Кристи знаеше, че в момента той обмисля възможността за лекарствена интоксикация. — Обикновено предупреждавам лекарите за това, но медикаментът не е купен от моята аптека. Може да се появи лек обрив с незначително покачване на температурата, но са описани и случаи на тежки фибрилни състояния с треска. Не много, но достатъчно, за да се публикуват.

— Ти очевидно следиш новостите в професията си. Ако настоящото ѝ състояние е причинено от медикамента...

— Не мога да съм категорична в това, Адам, но да се надяваме, че е така. Тогава след двацет и четири часа медикаментът ще се излъчи от организма и... — Тя се поколеба, преди да добави: — Ейми в съзнание ли е сега?

— Да.

— Попитай я, моля те, дали е взимала тия дни таблетките. Времето и симптомите съвпадат.

— Няма главоболие, нито други оплаквания, характерни за мозъчния абсцес... — Адам говореше бавно, убеждавайки се сам в идеята за лекарствена непоносимост. Замълча за малко и рязко отсече: — Благодаря ти, Кристи. — И затвори телефона.

Окуражена тя отиде до банята да разгледа пораженията, които направи статуята на гнома. Гърбът на счупеното огледало пасваше точно в рамката на прозореца. Мина на пръсти покрай спящия Скокльо, взе чук и пирони от килера и закова счупения прозорец. Провери Фиона, която също както и кученцето, продължаваше да спи спокойно. Немаше повече какво да прави, освен да седне и чака.

След един час Адам я събуди с леко докосване по рамото. Беше заспала в кухнята, отпуснала глава върху ръцете си.

— Адам... — За момент остана обърквана, но после си спомни събитията от вечерта, разсъни се и скочи. — Как е Ейми?

— Изпратихме я в Мелбърн. — Изплашеният ѝ вид го накара да обясни: — Не сме убедени, че е абсцес и искрено се надявам да се окажеш права. Обсъдихме тази възможност с Ричард и решихме да не рискуваме, щом има съмнение за абсцес или повторен кръвоизлив. Дано компютърната томография не покаже нещо лошо. — Сви рамене, седна на стола и подпря глава на ръцете си. — Успяхме трайно да понижим температурата и тя заспа спокойно. Ако си права, утре сутрин ще се събуди.

— За първи път ли взима таблетките? — попита Кристи и се вгледа в Адам. Лицето му беше пепеляво. Приличаше на човек, доведен до границата на пълното изтощение. Подаде му чаша силен подсладен чай и той я взе като животоспасяващо лекарство.

— Благодаря, Кристи. Не зная... — Замълча, като че беше забравил темата на разговора. — Да, за първи път. Преди няколко

месеца отишла при лекар с молба да ѝ изпише валиум, а той, след като премерил кръвното ѝ, казал, че е високо и заедно със сънотворното, предписал и този медикамент. По онова време била толкова отчаяна, че мисълта да умре от високо кръвно не ѝ се виждала неприятна. Но тази седмица решила, че има за какво да живее и без да се консултира с когото и да било, започнала да взима таблетките.

— Сега заведи Фиона у вас — посъветва го Кристи, забелязвайки колко замаян изглежда той. Замина само за четири дни за Лондон, а като се върна се бе сдобил вече с дъщеря. — Аз ще заключа тук и ще занеса кучето у дома.

— Кристи...

— Тръгвай. Дъщеря ти те чака, а и двамата имате нужда от сън — опита се да потисне прокрадващата се в гласа ѝ нотка на огорчение и болка. Внезапно Адам я погледна и каза:

— Права си, Кристи. Ще ти се обадя утре.

— Не мисля, че има смисъл — поклати глава тя.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Следващият ден бе сряда — пазарния ден на града. Кристи не разбра откъде събра сили да работи непрекъснато. Навсякъде имаше много хора, особено в аптеката. Изглежда сутринта мълвата за събитията от предишната нощ беше обиколила града и още по пътя за магазина поне пет пъти ѝ се наложи да разкаже какво точно се бе случило.

— Вярно ли е, че доктор Макормак е помолил госпожа Хедън да гледа дъщеря му през деня? — високомерно полюбопитства поредната жена на средна възраст, влязла с този въпрос в аптеката.

— Доколкото зная, да — прошепна Кристи, уморена от това неспиращо мъчение.

— Хм — промърмори госпожата. — Значи ѝ има доверие?

— Няма причина да не ѝ вярва — любезно отговори Кристи.

— Хм. — Гласът на жената прозвуча неуверено. — Ейми Хедън е все още в Мелбърн, нали?

— Да, до утре ще бъде там. Но мисля, че вече е доста по-добре. — Тя се усмихна, спомняйки си радостта, която изпита от съобщението на Ричард, че Ейми се оправя.

— Ще я посетя, когато се върне — решително заяви жената. — В града се носеше някаква злобна мълва за нея и съм много доволна, че аз нито за момент не повярвах на клюките.

Кристи едва сдържа усмивката си. Очевидно при Ейми щеше да има опашка от посетители, още преди да бъде изписана от болницата. Очевидно този път нямаше да е необходимо да носи тенджерата под налягане. Изведнъж тя се бе превърнала в най-интересната и желана гостенка за съгражданите си. Тъкмо вдигна глава, за да се усмихне любезно, когато в магазина влезе Адам с дъщеря си.

— Здравсти! — обърна се тя към Фиона.

Детето засмука палче и се притисна по-близо към баща си.

— Нали си спомняш Кристи от снощи? — запита Адам и го вдигна на ръце, като посочи младата жена. — Госпожица Блеър е

много умен фармацевт, Фиона, и бих искал да ѝ благодарим, че се погрижи за теб снощи.

Кристи погледна към двамата. Благодарността му беше абсолютно формална, лицето му бе лице на недоспал човек, а детето продължаваше да е облечено в ужасните дрехи. Само косата ѝ бе доста несръчно сресана и хлабаво вързана в две плитки, едната над, а другата под ушите ѝ. Кристи пресече помещението и погали леко главата на детето.

— Удоволствието е мое — каза тя, а детето скри личице в ризата на баща си. — Фиона?

Момичето не отговори. Едно голямо зелено око надзърна иззад сигурната защита на бащиното рамо.

— Искаш ли за добре дошла в Австралия, да разгледаш цял рафт красиви панделки за коса и да си избереш един чифт?

Детето сведе поглед, а Кристи се засмя и се обърна към помощничката си:

— Рут, имаме ли още от червените панделки със сиви коали по тях?

— Мисля, че да — засмя се Рут, преценявайки ситуацията. — Май ни остана един чифт и ако някой иска да си купи, трябва да побърза. Това са най-харесваните панделки в града.

Изведнъж двете очички се ококориха и втренчиха в Кристи.

— Това... Това подарък ли е?

— Разбира се — увери я Кристи. Отиде до витрината и взе панделките. В това време в магазина влезе клиент и Рут неохотно отиде да го обслужи. — Харесват ли ти?

Момиченцето мълчеше и обмисляше думите ѝ. Кристи погледна Адам и видя, че и той стоеше замислен, като че направеното предложение бе от огромно значение и за двамата. Накрая Фиона протегна малката си ръчичка и взе подаръка.

— Много благодаря — прошепна тя. — Наистина ли мога да ги задържа?

— Разбира се. А ще ми разрешиш ли аз да ти ги сложа?

— Не, благодаря — затрогващо официално прозвуча отговорът.

Кристи поклати глава — какво друго би могло да се очаква. Изведнъж се сети. В началото на магазина имаше рафт с плюшени кукли.

— Имаш късмет, Фиона. Днес всеки, който купува чифт панделки, получава безплатно по една коала Кимбърли — заяви Кристи и мушна играчката в ръцете на детето. Очите му светнаха от удоволствие, но не каза нито дума. Поглеждаше ту играчката, ту Кристи и зарови лице в рамото на баща си, а коалата скъта в гънките на ризата му. Кристи разбра — детето я беше приело. Засмя се и погледна Адам. Усмивката ѝ замръзна. Гледаше я с изпито от мъка лице, като че вижда някой от своите духове.

— Кристи... — започна Адам, но в този момент Рут я повика от другия край на аптеката.

— Госпожице Блеър, извинете, че ви прекъсвам, но се нуждая от съвет.

Кристи го погледна още веднъж и с жест спря думите му.

— Идвам, Рут. — И докосна нежно Фиона по косата. — Кажете ми, татко да ти купи подходяща рокля за тях.

— Тъкмо това сме тръгнали да свършим — каза Адам, без да отвърща на явната критика в думите ѝ. В очите му все още се таеше болка. — Кажете ми, госпожице Блеър, къде можем да купим дрехи за Фиона? В кой магазин се продават детски дрехи?

— Изборът не е голям. Само при госпожа Нен може да се намери нещо.

— Да тръгваме тогава. — Той повдигна лицето на детето, за да го види. — Нали, Фи?

Детето не отговори. Стиснало в една ръка панделките, а в другата коалата, то търпеливо изчака да скрие отново главичка в рамото му. По лицето на Адам отново пробягна мъка.

— Благодаря ти — резервирано каза той и Кристи ги проследи, докато излязоха. И двамата изглеждаха много разстроени.

— Госпожице Блеър... — Гласът на Рут я изтръгна от мислите ѝ и тя неохотно се обърна.

— Кажете ми, Рут — механично отговори, продължавайки все още да мисли за двамата, които току-що напуснаха аптеката.

— Господин Феркуорсън има нужда от съвет. Искате ли таблетки за гастрит.

— С какво мога да ви помогна, господин Феркуорсън?

— Просто ми трябва таблетка срещу стомашни киселини — ядосано заобяснява възрастният фермер. Гласът му хриптеше, като че

не му достига въздух. — Виждате колко просто нещо искам. Не ми е ясно защо Рут отказва да ми даде.

— Разбира се. — Кристи взе пакетче с антиацидни таблетки, за да го успокои. — Мисля, че тези са добри. Мога да ви предложа и по-силни. Тежки ли са оплакванията ви?

— Ужасно! Затова дайте ми по-силното лекарство.

— Никога не сте имали киселини, нали? — намеси се Рут.

— Откъде, по дяволите, знаеш това, дъще? — Мъжът ѝ хвърли гневен поглед.

Тя се изчерви и заби поглед в пода.

— Не съм продавала на вас или на съпругата ви подобно лекарство. А и гласът ви звучи ужасно. — Погледна към Кристи и разбра, че трудно ще се оправят със свадливия старец. — Семейство Феркуорсън са ни съседни.

Кристи кимна — разбрала бе защо е повикана. Докато клиентът говореше, тя внимателно го наблюдаваше и от погледа ѝ не убягна задъхването и обилното потене. Вярно, че денят бе горещ, но... Но състоянието му не бе добро.

— Би ли оправила сметките, Рут? — любезно помоли Кристи, давайки ѝ възможност да се отдалечи. Очевидно фермерът нямаше да приеме никакъв съвет в присъствието на съседското момиче. — Ще ви намеря нещо по-силно. Кажете ми само къде чувствате болката?

— Така е по-добре. — Мъжът погледна победоносно след Рут и каза: — В крайна сметка, човек най-добре знае къде му е болката. — После несъзнателно посочи лявото си рамо.

— Остра ли е болката?

— Не. Нали ако е остра ще е от сърцето, госпожице Блеър? А тази е като при гастрит — тъпа, притискаща и се усилюва. Ужасна работа. Не зная какво толкова ядох, че...

— И болката се разпространява в лявото ви рамо? — тихо попита Кристи, като го наблюдаваше внимателно.

— Слабо.

Докато взимаше от рафта шише с антиациден сироп, Кристи бързо преценяваше какво да прави.

— Искате ли да вземете една доза, преди да си тръгнете?

— Бих изпил цялото, госпожице Блеър, кълна се! — въздъхна фермерът и като видя, че Рут не е наблизо продължи: — Не исках да

призная, че ми е ужасно лошо.

— Господин Феркуорсън, хубаво би било да ви прегледа лекар — меко каза Кристи, пое дъх и продължи: — Не съм убедена, че болката не е сърдечна.

Мъжът изсумтя, протегна се и грабна шишето от ръцете ѝ. Бръкна в джоба си, извади едра банкнота и я постави на щанда.

— Запазете медицинските съвети за себе си! — свирепо каза той и ожесточението му прерасна в хриптене. — Мръсни женоря! Жена ми, дъщеря ми, а сега и ти — всички се разкудкудякахте. За един гастрит! Върнете ми рестото, за да си тръгвам.

Кристи долови страха в гласа му.

— Ще ни позволите ли все пак да повикаме... — Не успя да довърши репликата си. Фермерът скъпо заплати гнева си. Очите му се разшириха от изненада. Посегна към гърдите си, като че искаше да се вкопчи в тях и бавно се наклони напред. Кристи го хвана, преди да се строполи на пода.

— Рут! — викът ѝ отекна тревожно.

Рут мигом дотича. През цялото време ги бе наблюдавала и затова бързо се притече, за да сложат фермерът на земята.

— Ооо, госпожице, той е... мъртъв! — ужаси се младото момиче.

— Не! Все още не! — Кристи мърмореше яростно и постави ръка на врата му, търсейки пулса. Не го намери. Тя дръпна рязко ризата му — навсякъде се разхвърчаха копчета. Протегна ръка и нанесе рязък удар върху гръдната кост, после продължи да я натиска ритмично колкото сила имаше. Помнеше урока — притискането трябва да е достатъчно силно с риск да се счупят ребра. В противен случай въобще няма да е ефективно.

— Ще извикам линейка. — Рут се затича към телефона.

— Не! Тичай за доктор Макормак! — Тя продължаваше да прави непряк сърдечен масаж. — Той е в магазина на Нен. Намери го и тогава викай линейка. — Наведе се напред и силно духна в устата на фермера. Гръдният му кош се повдигна бавно и после спадна. След това Кристи продължи с притискането. — Тичай! — Но Рут отдавна бе излязла.

Имаше чувството, че времето е спряло. Адам дойде след две минути и коленичи до нея. А Рут се спусна към телефона.

— Поеми дишането, Кристи — заповяда кратко той. — Добре се справяш. Аз ще правя сърдечния масаж. — Бързо размениха местата си. Кристи откъм главата на фермера, а Адам клекна отстрани на гърдния му кош, за да има по-голяма сила на натиска. Продължиха реанимацията в пълен синхрон. Кристи броеше притисканията и обдишваше.

— Хайде, моля те! — Говореше си сама. — Седем, осем, девет. — Наведе се да вдухне, но Адам я спря.

— Не, почакай.

И чудото стана. Устата на мъжа се отвори леко и се появи хриптящо стенещо дишане, като че ли всеки момент щеше да изчезне отново. Адам не отдръпна ръцете си от гърдите на фермера, докато дишането не стана равномерно и стабилно.

— О, Господи! Благодаря ти! — промълви Кристи.

Линейката пристигна и Кристи отстъпи, за да качат мъжа на носилката. Пред магазина се струпва тълпа, която запуши изхода. Адам тръгна бързо и разбута насъбралите се ужасени хора. Кристи знаеше — трябва да се бърза — сърцето може отново да спре, а в болницата имат всички условия за помощ, включително и дефибрилатор.

Когато се качиха в линейката, Адам хвърли отчаян поглед към тълпата и щом срещна погледа на Кристи извика:

— Вземи Фиона...

Вратите на линейката се затвориха и колата с вой се понесе към болницата.

— Къде е оставил Фиона? — притеснено попита тя Рут.

— О, госпожице, аз я забравих. Мисля, че все още е при Нен.

— Мъже! Напиши бележка, че затваряме аптеката.

— Да не сте очаквали, че ще я заведе у дома, без да придружи пациента? — Въпросът беше логичен, само дето Рут изглеждаше пребледняла и гласът ѝ трепереше.

— Не. Разбира се, че не — рече Кристи и тихо добави: — Но това, което е направил с нещастното дете... — Като видя, че Рут трепери, разкаяно добави: — Моля те, остави бележка, че ще изпълняваме само спешни рецепти.

Фиона все още беше в магазина на госпожа Нен. Собственичката посрещна с благодарност идването на Кристи.

— О, скъпа — изхленчи тя, — какво нещастие... Оправи ли се?

— Не зная. Дойдох за Фиона.

— В пробната е. Тъкмо влезе и Рут извика доктор Макормак. Не е мръднала оттам. Отказва да разговаря с мен. Искрах да я изведа, но щом се опитах да я прегърна, се свря в ъгъла, като че съм големия сив вълк.

Кристи кимна с разбиране. Какво би могло да се очаква в подобна ситуация от едно четиригодишно дете? Тя свали бялата си престилка и влезе в пробната.

— Фиона?

Момичето не помръдна. Очите му изглеждаха огромни върху преbledнялото лице. Както и предишната вечер то бе олицетворение на самотата. Кристи протегна ръце, но детето се дръпна. Правейки се, че не забелязва това, тя седна до него на пода и се облегна на стената.

— Баща ти имаше днес пациент с тежък сърдечен пристъп и положи голямо усилие, за да го спаси. Страхуваш се, че те оставя на непознати места и при непознати хора винаги, когато някой болен човек се нуждае от помощта му. Но нека да ти обясня, че в това няма нищо странно и ужасно, защото ние всички сме твои приятели. — Детето продължаваше да мълчи. — Освен това имаш и Кимбърли. — Кристи докосна играчката коала. За момент Фиона позволи това, но после бързо я дръпна. — Всеки има нужда от приятел. Особено, когато остава често сам. Предполагам, че коалата е твое другарче. Имаш ли други?

— Не — прошепна уплашено детето.

— Щастлива съм, че Кимбърли те откри. Тя също си нямаше никого. Отдавна търсеше специален приятел. Дълго седя върху най-горния рафт в магазина и изучаваше всеки, който влезе. Ти си първото дете, при което пожела да отиде.

— Наистина ли? — престорено сърдито попита Фиона, гледайки недоверчиво играчката.

— Честна дума! — отговори Кристи.

— Как разбра, че Кимбърли е момиче?

— Как ли...? Баща ти ми каза. Той разбира от това, нали е лекар.

— Какво като е лекар. Той откъде знае?

— Печелиш — засмя се Кристи. — По-добре попитай него.

— А той ще се върне ли?

— Разбира се. Купихте ли нови дрехи?

— Мисля, че не ми трябва — тъжно заяви Фиона.

— Друг път ще се погрижим за това. — Кристи се изправи и хвана момиченцето за ръката. — А сега по-добре да го изчакаш при мен в аптеката. Там, в задната стая, има скрит още един приятел, с когото ще ти е приятно да се запознаеш. Казва се Скокльо.

Кристи благоразумно остави детето на спокойствие при кученцето. Без да натрапва присъствието си, тя създаде у него чувство за сигурност, като се движеше из магазина, подреждаше рафтовете и изпълняваше спешните предписания. Явно Фиона нямаше доверие на възрастните, а Кристи бе една от тях. „Кой може да ѝ се сърди?“ — тъжно помисли младата жена.

Докато чакаше баща си, детето седна върху две хавлиени кърпи, които Кристи донесе сутринта. Заигра се с коалата и кучето. Постепенно се успокои, доволно гушна играчката и Скокльо и дълбоко заспа. Кристи въздъхна облекчено. Вярно, че импровизираното легло не бе особено удобно, но нямаше по-добро. Често влизаше в стаята да провери как спи детето и с всяко влизане гневът ѝ нарастваше. Как е могъл така да постъпи с него Адам?!

Когато Адам се върна, Фиона отдавна дълбоко спеше. Той прекоси празната аптека, откри Кристи на колене до дъщеря му и я докосна по рамото. Тя скочи на крака, направи му знак да пази тишина и излезе в салона на магазина.

— Как е пациентът?

— За щастие е още жив. — Бе изтощен от умора. — Благодаря ти...

— Твоя е заслугата. На мен не ми достигаше сила.

След кратка пауза Адам тихо обясни:

— Благодаря, че се погрижи за Фиона. Сега ще я заведа у дома.

— Гарантираш ли, че няма пак да те извикат? — В думите ѝ се усети гняв.

— Състоянието на господин Феркуорсън е стабилизирано. Ричард остана в болницата и докато не възникне нещо спешно...

— А ако възникне? Какво ще правиш Адам Макормак? Ще я изоставиш пак? — Гласът ѝ бе леден, а очите ѝ хвърляха искри.

— Кристи, не зависи от мен. Ангажирал бях госпожа Хедън да се грижи за нея, докато съм на работа. Не съм очаквал, че...

— А когато я изостави в Англия, също ли беше ангажирал някого? — сопна се Кристи. — Някой платен служител, може би? И какво се е случило после с нея? Само един лош баща може да се държи така! — Гневът така я беше завладял, че отдавна престана да контролира думите си. Споменът за сгушеното до стената на пробната дете изгаряше ума и разпалваше яростта ѝ. Сещайки се за отношението му към Фиона, съвсем побесняваше от чувствата, които изпитваше към него. — Фиона няма никакво доверие на възрастните — свирепо продължи тя. — Няма си нищо. Облечена е като дете, расло в треторазреден приют. Няма играчки, няма майка, няма приятели. И получава само малка част от скъпоценното ти време, което разделяш между нея и пациентите. Що за стил на живот ѝ осигуряваш?

— Кристи, аз...

— Зная — срязва го тя. Бе отишла твърде далеч, за да спре и болката, която прочете в очите му, само засили гнева ѝ. Ако си мисли, че като я гледа по този начин, ще я накара да му прости или има право да се държи така с детето си... — Зная, че не си могъл да се пребориш с болката от загубата на Сара и си искал да избягаш от отговорностите — да започнеш друг живот... Но ангажиментите ти те настигнаха, въпреки че не съм убедена в това, Адам Макормак. Истинският баща не може да причини на детето си това, което ти си направил с Фиона. Само два дни си с нея тук и успя два пъти да я нараниш. Тя е толкова мила и заслужава един любещ баща. Ако беше моя дъщеря, щях безкрайно да я обичам, дори с цената на живота си. Познавам я само от двайсет и четири часа, а вече изпитвам към нея обич. Как би могъл да оправдаеш факта, че си я изоставил, когато целият ѝ живот зависи само от теб? — Кристи побесня съвсем, осъзнавайки, че се е разплакала. Изтри гневно сълзите си и обърна гръб. Може би нямаше право да говори по този начин, но Фиона бе беззащитна и някой трябваше да му напомни това. Само като си помисли, че бе обичала подобен човек...

— Би направила всичко за едно дете? — Гласът му звучеше така, като че говореше на себе си.

— Изводът, до който стигнах, е, че няма нищо по-важно от човека, Адам. Независимо какво мислиш за това — мрачно каза тя — и

когато... ако имам деца някога, те ще са на първо място в живота ми. Съпругът и децата ще бъдат пред всичко останало. Така, както и Фиона трябва да е на първо място в твоя живот...

Изведнъж той скочи и само с една крачка се озова пред нея, сграбчи я за раменете така, че тя извика от болка.

— Точно това ли мислиш, Кристи, това, което току-що каза? — Гласът му бе дрезгав.

— Разбира се, че това. А сега ме пусни, ако обичаш!

Изведнъж откъм входа се чу глас:

— Госпожице Блеър, отворено ли е още? — Пред аптеката стоеше жена. — Кевин има възпаление на ухото и доктор Блеър предписа антибиотик. Трябва да се взема още от тази нощ. — Погледна въпросително към Адам. Той продължаваше да държи Кристи за раменете. — Ако сте заета, мога да дойда и по-късно.

— Няма нищо, госпожо Хей — бързо отговори Кристи и се изтръгна от ръцете на Адам. — Доктор Макормак дойде да вземе дъщеря си и си тръгва веднага, нали доктор Макормак?

Той продължаваше да я гледа така, като че ли я вижда за първи път. Изглеждаше като човек, получил току-що безценен дар.

— Кристи, наистина ли вярваш във всяка една дума, която каза?

— В живота си никога не съм била по-сериозна от днес. А сега напусни! Виждаш, че съм заета. — В думите ѝ пулсираше ярост.

— Ще си тръгна, само ако обещаеш да дойдеш на вечеря у дома.

— Сигурно се шегуваш?!

— Аз съм не по-малко сериозен от теб. Или поне достатъчно, за да те изнеса на рамо оттук, ако не се съгласиш доброволно.

— Мен на едното, а Фиона на другото? — саркастично попита тя. — Бих искала да те видя как ще го направиш.

— Никога не ми е отправяно подобно предизвикателство — усмихна се той и се обърна към закъснялата клиентка. — Какво ще кажете, госпожо Хей, да опитам ли?

— Ако не си получа антибиотика, ще ви помоля да го направите. — Жената весело се разсмя, очевидно заинтригувана от емоционалната сцена. Това бе необичайно за иначе тихата и спокойна аптека.

Адам се обърна към Кристи и каза:

— За разлика от антибиотика на госпожа Хей, аз ви напускам, госпожице Блеър. Но ако не бъдете за вечеря у нас точно в седем, двамата с Фиона ще дойдем да ви посетим. — И прошепна драматично: — Тази страна не е толкова голяма, за да се скриеш от мен, Кристи Блеър!

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Разбира се, тя не отиде. Прибра се у дома, взе един хладен душ, нахрани уморения Скокльо, направи сандвич, който не може да изяде, и седна на задната тераса. Нощта беше тиха и гореща. Сигурно Адам и дъщеричката му вечерят сега без нея. Разбира се, заплахата му, че ще я потърсят, не бе сериозна.

Очевидно не беше го преценила, защото изведнъж пред къщата се чу добре познатата спирачка на колата му. Кристи не помръдна. Знаеше, че не може да бъде видяна. Беше заключила входната врата и сега Адам може да си чука колкото иска, няма кой да му отвори. Изведнъж долови стъпки, но те не бяха на Адам. Изненадващо Скокльо, който спеше в скута ѝ, се завъртя, излая радостно и скочи на земята. Зад ъгъла се показа Фиона. Тя изглеждаше доста по-различно. Все още носеше ужасните си дрехи, но ги нямаше грозните плитки. Къдравата коса бе несръчно подредена в конска опашка, върху която се мъдреше подарената сутринта червена панделка на сиви коали. Тя се огледа и като забеляза Кристи, пипна внимателно панделката си, като че ли се подготви за проверка и пристъпи напред. Скокльо я пресрещна по средата на пътеката, но тя го погали сдържано, погледна нервно назад, за да се увери, че баща ѝ я чака и продължи към Кристи. Кучето скимтеше от радост.

— Татко те кани да дойдеш с нас на пикник — съобщи важно тя.

— Много любезно от страна на баща ти — усмихна се Кристи на тържествения вид на детето. — Мисля, че това е първата ти спокойна вечер тук и е редно да я прекарате само двамата.

Фиона протегна ръка, хвана Кристи и я задърпа настойчиво.

— Но това е пикник — повтори тя, да не би да не са я разбрали добре. Пое дъх, за да се окуражи и добави: — Татко каза, че това парти е посветено на моето пристигане у дома, а на всяко парти идват приятели. Той каза, че ти ще се съ согласиш да дойдеш, ако проявя смелост, и те поканя сама.

— Ако искаш, вземи Скокльо — отчаяно опита да откаже Кристи.

След като помисли върху предложението, детето тръсна глава:

— Не става. Татко каза, че трябва да имаме и хора за приятели. Скокльо е моето куче-приятел, Кимбърли е моята коала-приятел. Ти ако не искаш, не ми трябва други хора-приятели.

Кристи гледаше малкото момиченце и разбра, че не може да му откаже по никакъв начин. Хора-приятели... Няма да огорчи Фиона, дори с цената да изтърпи още една вечер Адам Макормак. Тя посочи домашното облекло, което носеше.

— Не съм облечена за пикник.

— И аз не съм — спокойно отговори Фиона.

Адам стоеше усмихнат при колата и ги чакаше. Кристи му метна свиреп поглед. Държеше се мило с Фиона, но не смяташе да го прави и с този долен изнудвач. Когато той я покани да седне на предната седалка, тя отказа.

— Тази вечер Фиона е почетен гост — усмихна се тя на детето, пренебрегвайки Адам — и като такъв трябва да седне отпред.

Той кимна сериозно и замислено промълви:

— Правилно. — После закачливо намигна на Фиона. — Стига да е с нас, госпожица Блеър може да седи, където поиска, дори и върху покрива, ако ѝ е удобно, нали Фи?

— Но оттам може да бъде издухана — изплашено каза детето.

— Вярно. Затова трябва да седне в колата или в багажника.

Отидоха на същото място, където по-рано бяха плували с Кристи. Спряха при разширението на реката. Там брегът плавно се спускаше към водата. Колата още не бе напълно спряла и Фиона изскочи, отвори вратата на Кристи, и я задърпа за ръката. Държеше се като нормално развълнувано дете.

— Сега ще видиш. Имаме червено одеяло с възглавнички. Продавачката в кафето ни приготви сандвичи и кейк, а татко купи лимонада и шам... шам... — нещо за вас, както и бисквити за Скокльо. Обеща ми, че ще плуваме. — И се намръщи леко. — Аз не мога да плувам, но той каза, че ще ме държи.

Въодушевляването на детето имаше основание. Пикникът бе грижливо подготвен. Всичко бе подбрано с вкус. Пред всеки поставиха по една яркочервена салфетка. За Кристи и Адам — гравирани

кристални чаши за шампанско, за Фиона — стъклена, с красива флуоресцираща сламка, а за Скокльо — пластмасова жълто-червена купа.

— Нали още е малък и може да изцапа — авторитетно обясни тя.

Адам стоеше изправен и усмихнато слушаше бърборенето на дъщеря си. В джинсите и полуотворената си риза приличаше на спокоен и щастлив човек. Кристи изненадано отбеляза, че никога не го бе виждала такъв. Тя се обърна бавно настрани, погледна часовника си и попита:

— Ще вечеряме ли вече? Не мога да остана дълго, вкъщи ме чака работа.

— Но... — Лицето на детето се натъжи.

— Не се тревожи, съкровище — Адам спокойно извади храната от хладилната чанта, — госпожица Блеър е наша пленница за цялата нощ.

— Доктор Макормак... — Кристи пое дълбоко въздух.

— Така е, Кристи. Наоколо няма нито телефон, нито такси. По-добре се отпусни и се забавлявай в нашата компания.

Въпреки нежеланието, тя наистина се забавляваше. Избягваше да разговаря с Адам, освен в краен случай. Скоро разбра, че и не се налага. Фиона говореше и за двамата. По радостното ѝ бърборене се усети, че е спокойна. Напълни чиниите им, посъветва ги да не преяждат и даде на Скокльо още бисквити. След вечерята слезе на пясъка и започна да дълбае дупка.

— Ако не внимавам, ще прокопая тунел чак до Англия.

— Не искаш ли да се връщаш там? — попита Кристи.

Детето се замисли тъжно.

— Татко ми обеща, че ще останем тук — категорично отсече то.

Скокльо се мушна в дупката и само опашката му остана да стърчи отвън. Радостно риеше с лапки, но скоро се умори, дотъркаля се до Кристи и се сви в скута ѝ.

— Май ти дойдоха много бисквитите. — Погали го по издутото тумбаче. — А и как си представяш да спиш в скута ми?

— Хубава работа! — засмя се Адам. — Скокльо е съвсем наясно с тези неща.

Кристи не се сдържа и също избухна в смях. Нощта се оказа доста коварна. Топлината, ромонът на реката и уханието на дърветата

потушиха гнева ѝ. А и погубващата усмивка на Адам.

— Хайде да поплуваме, преди да си тръгнем — помоли Фиона, но изведнъж спря притеснено. — Аз обаче нямам бански костюм.

— Нали бермудите ще свършат работа, Кристи? — попита Адам и се съблече. Отдолу се показаха тъмнозелените му плувки.

— За хора под десет години — може с бермуди — сериозно каза тя.

— Аз съм много над десет — обърна се Адам към дъщеря си, гъвкаво се гмурна и изчезна под водата. Появи се по средата на реката. — Вие няма ли да дойдете, госпожице Блеър?

Кристи тъкмо помагаше на Фиона да се съблече. Обърна се по посока на гласа му. На лицето му играеше закачлива усмивка.

— Аз също съм над десет, а и Скокльо ме възприема като легло.

Тя остана на брега и се загледа към мъжа, който играеше с дъщеря си. Поставил я бе на гърдите си и изпълняваше ролята на лодка, а тя — на капитан. Нямаше и следа от смъртната му умора. Продължи да ги наблюдава и сърцето ѝ замря. Сигурно полудява, за да се вълнува толкова много. Нали повече не би могла да го обича? Не би могла...

Най-накрая, цялата мокра и щастлива, Фиона излезе от реката. Кристи извади кърпа и я подсуши. Изпълнено с доверие, детето се сгуши в нея. Сърцето на Кристи се сви отново. Седеше на брега, Адам плуваше с бавни премерени движения в реката, а доверчиво притиснати, Скокльо и Фиона спяха в скута ѝ. Тъжно си призна, че всичко това ѝ действа като наркотик. Топлината, малките телца, свити до нея, и вида на Адам... Тя изтри случайно отронила се сълза и нежно докосна буклите на Фиона. Само ако можеше Адам да се освободи от спомените за Сара... Да, но ако се бяха развели преди пет години, днес Кристи нямаше да държи в прегръдката си това малко и крехко създание, станало част от самата нея. В този момент пред погледа ѝ се изправи Адам. Бършейки се с кърпата, той ги наблюдаваше, изпълнен с обич. Дъхът ѝ спря. Нямаше никакво съмнение, че това, което прочете в погледа му, е любов, любов адресирана и към нея.

— Време е да се прибирам — неуверено каза Кристи и посегна да премести кученцето.

— Недей! — Той коленичи, стисна ръцете ѝ и ги задържа. — Доведох те тук, защото трябва да поговорим.

— Ако не беше Фиона, нямаше да съм тук — побърза да уточни тя.

— Зная. — Печално се усмихна, облече ризата си и седна до нея. За секунда Кристи си представи, че отстрани погледнато, приличаха на идеалната двойка. Мъж, жена и дете помежду им, а в добавка и кученце... Сърдито изтри картината от мислите си. „Не става! Особено, след всичко, което е направил Адам...“

— Кристи, искам да ти разкажа една тъжна история.

— Не искам да те слушам.

— Зная — тъжно каза той, — но няма да те пусна, докато не ме изслушаш. — Въздъхна и продължи: — Може да е нечестно, скъпа, но рискувам нещо важно за мен и настоявам да ме чуеш.

— За теб не съм „скъпа“.

Адам не я чу. Стоеше загледан в ленивите води на реката, като че ли Кристи не съществуваше. Бе се върнал в Англия, обратно към кошмара, с който бе приключил първият му брак...

— Обичах Сара. — В сгъстяващия се мрак безжизнените му думи надвиснаха заплашително над главите им. Очевидно му бе трудно, но се застави да продължи: — По доста различен начин от теб, Кристи, но със сигурност можеше да се нарече любов. Сара бе имала тъжно детство. Баща ѝ починал, когато била малка, а майка ѝ е амбициозна до бруталност жена. Сара бе адвокат, но мразеше работата си. Запознахме се и след шест месеца се оженихме. Майка ѝ се ужаси от брака ни. Хелън смяташе за върховна лудост женитбата с млад и беден лекар без всякакви връзки и амбиции извън професията си. Заяви, че няма да проговори на дъщеря си, докато не се разведе.

Скоколко се размърда в скута ѝ. Фиона леко се отмести, но никакъв друг шум не се чу. Адам продължи мрачно разказа си:

— В началото Сара не обърна внимание на майка си. Само любовта ни имаше значение за нея. После се разболя... — Гласът му премина в шепот. — Опитах се вече да ти опиша следващите няколко години от живота си. Бяха истински ад. Да обичаш някого и да виждаш как се променя пред очите ти, превръщайки се в друг човек... Не си представям по-страшно нещо от това. По едно време щях да полудея и само приятелите ми помогнаха да запазя разсъдъка си. — Той се пресегна, взе камъче и го запрати в реката, после отново и отново... — В един период Сара се почувства добре. Взимаше редовно лекарствата

си, но срещна майка си и Хелън успя да я убеди да се разведе. — Направи мрачна гримаса и продължи: — Настъпиха тъжни дни... Именно тогава Ричард ме покани да ви гостувам. Увери ме, че само седмица сън и домашна храна ще направят чудеса. Тогава в живота ми се появи ти...

— Адам, не желая...

— Млъкни, Кристи! — рязко каза той. — Налага се да чуеш всичко, независимо дали ти харесва, или не. — Още един камък последва предишните. — Не знаей как да обясня какво изпитвах тогава. Може би ти си наясно. Мисля, че си усетила какво се появи помежду ни. За мен това бе като отново отворен прозорец към живота. Оказа се, че в света още съществуват добри, задружни семейства, мили, любезни и разумни хора. Съществуваха ти...

— И тогава пристигна Сара.

— Да — кратко каза Адам и запрати с още по-голяма сила поредното камъче във водата. Приличаше на човек, който се бори с чувствата си. — Опитваше се да бъде предишната Сара. Внезапно бе изпитала нужда от мен, въпреки даденото съгласие за развод. Помоли ме за последен шанс. — Той сви рамене. — Изглеждаше почти като предишната добре позната и скъпа за мен жена... Сгреших, че се съгласих. Това бе най-голямата ми грешка. Прекарахме заедно почти седмица, опитвайки се отново да поправим нещо, което не подлежеше на поправка — ожесточено каза той. — Повярвах ѝ, че взема контрацептивни таблетки, но се оказа лъжа. Така бе зачената Фиона. След седмица отново си тръгна. — Гласът му стана рязък. — Замина с майка си за Европа. Състоянието ѝ се влоши и Хелън я настани в най-скъпите европейски клиники. Престанаха да поддържат всякакъв контакт с мен. Даже за раждането на Фиона ми съобщиха от болницата. Водех се законен съпруг на Сара и плащах разходите за лечението ѝ. Хелън разбра, че съм научил за раждането и преди да видя детето, ги скри от мен. — Лицето му бе мрачно. — Следващите няколко години... се оказаха особено мъчителни. Таксите за болничното лечение на Сара станаха огромни. Все още ги изплащам. За капак, започнах да отделям средства и за безкрайните дела, които водех, за да взема Фиона. — Поклати глава. — Само ако ти кажа на какво е способна Хелън... Достатъчно е да спомена, че за четири години и срещу хиляди долари съдебни разходи успях да видя детето

си точно три пъти. Накрая се разведохме. По някакъв начин Хелън и Сара убедиха властите и получиха правото на попечителство върху Фиона. Сара не искаше детето, защото не можеше да се грижи за него, но майка ѝ държеше на него. Или по-точно държеше да ме нарани...

— И после?...

— После съдбата се смили над мен. — Адам избухна в горчив смях. — Хелън се ожени за мъж с титла. Той захвърли лудата ѝ дъщеря, за да не се опари. Взех Сара обратно в Лондон и тя се самоуби. Каква ирония на съдбата, нали? — рязко каза той. — Мислех, че постъпвам правилно...

— А Фиона? — плахо го попита Кристи.

— Имаше още едно дело — тъжно обясни той. — По това време Хелън имаше други проблеми и въобще не ѝ се занимаваше с детето, но само за да ме види как страдам, задържа Фиона при себе си и ме обвини за всичко лошо, което се бе случило на Сара. Тя дойде в съда и доказа, че се е грижила за Фиона като родна майка от самото раждане. Доказа, че съм толкова зает с работата си и имам толкова големи дългове да изплащам за лечението на Сара, че просто не би ми останало време за дъщеря ми. Естествено — спечели. Съдът постанови тя да е настойник, а аз получих правото да я виждам. Бедна ти е фантазията колко причини измисли тази жена, за да не ми позволи да срещам дъщеря си. Единствената ми възможност бе да разговарям с детето по телефона. Знаеш ли колко е трудно да поддържаш с някого отношения само по телефона?

— И?...

— Затворих се в себе си — тъжно каза той. — Тогава пристигна писмо на Ричард, с което ми съобщи за свободното място тук и за твоето заселване в Австралия. Започнах да мисля за Кърук, позволих си да мисля и за теб...

— И изостави Фиона на баба ѝ — тихо добави Кристи.

— Не — рязко повиши глас, обърна се и взе ръката ѝ. — Започнах да играя ролята на комарджия.

Тя вдигна поглед. Той не я изпускаше от очи и властно търсеше нейните. Като че искаше да я накара да повярва в думите му.

— Вече съм напълно наясно, че Хелън не дава и пукната пара за Фиона. Единствената ѝ цел е да ме нарани. Изпрати детето в интернат... Интернат за предучилищна възраст! Има само един

подобен интернат и таксите за него са цяло състояние. Просто отказах да ги платя, пристигнах в Австралия и зачаках. Училищното ръководство изключило Фиона, веднага щом спряло изплащането на таксите. Момичето се върнало обратно в дома на Хелън и мъжа ѝ, а това не им било никак приятно. Съпругът на Хелън е лорд, но не е особено богат. Не пожелал да плати училищната сметка на дете, което има жив баща. Предупредил жена си, че момичето може да идва при тях в Лондон всеки уикенд, но в останалото време не иска да го вижда. Мене ме няма — в Австралия съм. Внезапно майката на Сара изпадна в трудната и неприятна за нея ситуация да се грижи за дете, което не обича. Тогава се обади и поиска да взема Фиона. Отказах. Обясних, че съм срещнал жена, за която искам да се ожения и детето само ще ми създава грижи...

— Ти...

— Кристи — засмя се по детски нетърпеливо Адам. — Не разбираш ли? Щом отказах да взема Фиона, Хелън реши на всяка цена да прехвърли отговорността за детето върху мен. Официално се отказала от попечителството и го поверила на службите за социални грижи. Заявила, че е с много влошено здраве и не ще може да се грижи за момичето. Признавам, не съм очаквал да стигне дотам. Два дни покъсно служителите от социалните служби ми се обадиха.

— Моля те, замълчи! Не ще понеса още... — тъжно каза Кристи.

— Кристи, ще се омъжиш ли за мен? — Настъпи гробна тишина.

— Защо? — промълви тя. — Без значение какво си казал на Хелън, преди да заминеш за Англия не ме желаше. Или поне не за съпруга. Като любовница — може би, но като съпруга...

Адам се протегна и погали Фиона. Тя не помръдна. Той я вдигна и грижливо пренесе върху възглавниците зад гърба си. Направи същото и с кучето. После взе ръцете на Кристи в своите.

— Казах истината на майката на Сара — твърдо заяви той. — Действително има една жена в Австралия, за която повече от всичко на света бих искал да се ожения. Но тази дама... — Той нежно погледна вдигнатото ѝ към него лице. — Моята скъпа Кристи, ми бе обяснила, че не обича деца. Бе категорична и аз като пълен глупак ѝ повярвах. Или поне до днес следобед, когато видях гнева ти. — Сграбчи я в прегръдката си. — Ти бе така ядосана, както мен, преди време. В очите ти видях същата ярост и безпомощност, каквито и аз бях изпитал. —

Целуна я нежно и продължи: — Обичам те, Кристи Блеър! От пет години те обичам и независимо какъв ще е отговорът ти, ще продължа да те обичам. Ще се омъжиш ли за мен?

Кристи вдигна поглед и срещна неговия. Там откри всичко, от което имаше нужда. В очите му имаше и любов, и нежност, и спокойствие. Обгърна с ръце лицето му и го целуна. Една безкрайна целувка, безкрайна като прегръдката, в която останаха, безкрайна като вечността.

— О, Адам! — прошепна едва-едва, когато дойде на себе си.

— Не те моля да приемаш Фиона като твое дете — бързо каза той. — Измислих какво ще направя...

— Днес следобед ли? — подразни го тя.

— Да, днес следобед. — Леко я целуна по носа. — Къщата, която наех, е великолепно построена и се продава. Ще я превърнем в къща на мечтите си... През две врати от Ейми Хедън...

— Тя чудесно би заместила една баба...

— И не само за Фиона — засмя се Адам. — И Кейт разчита на нея.

— Значи Ейми ще си има две внучета? — усмихна се Кристи.

— И това ще е само началото... — прошепна Адам.

— Мислиш, че Ричард и Кейт искат още деца? — замисли се тя, но като срещна погледа на Адам, избухна в смях и гальовно добави: — Скъпи мой, ако продължавам да се чувствам както в момента, сигурно ще направим Ейми баба поне още десет пъти.

— Е, това ми се струва малко прекалено... — Усмихна се и продължи да я притиска в прегръдката си. — Означава ли, че сте съгласна да се омъжите за мен, госпожице Блеър?

Кристи се засмя загадъчно. Животът се завъртя като радостен калейдоскоп около ос, намираща се в зениците на очите му.

— Разбира се, че ще се омъжа за теб, доктор Макормак — тържествено заяви тя и извика от възторг: — О, Адам!...

Издание:

Марион Ленокс. Сенки от миналото

Американска. Първо издание

ИК „Арлекин-България“, София, 1995

Редактор: Теодора Давидова

ISBN: 954-110-350-2

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.